

บทนำ

แต่งงานล้างหนี้

“พีช มานี่ก่อนลูก”

พริมาภาซึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้ตรงหน้าช่างแต่งหน้าที่จ้างมาช่วยเธอแต่งหน้าแต่เช้าเพราะวันนี้เธอคือหนึ่งในเพื่อนเจ้าสาว ถูกลากกึ่งจูงด้วยฝีมือของผู้เป็นแม่ที่ทำหน้าเครียดจัด มือของแม่ที่กำรอบข้อมือเล็กของเธอนั้นแน่นมากเสียจนเธอรู้สึกเจ็บ แต่ก็ไม่ว่าอะไรเพราะบรรยากาศอิมครีมอบตัวท่านที่เธอสัมผัสได้

ถึงตอนนี้จะยังไม่มีแขกหรือมาเท่าไร เพราะเป็นพิธีหมั้นช่วงเช้าที่จัดเป็นส่วนตัวที่บ้านของเธอ แต่ถึงอย่างนั้นแขกหรือที่เป็นคนสนิทก็เริ่มทยอยมาแล้ว อย่างญาติสนิทที่มาช่วยงานกันในวันนี้

“เกิดอะไรขึ้นหรือคะแม่”

พริมาภากระซิบถามมารดาด้วยท่าที่สงสัยที่ห้ามไม่ได้อยู่อีกต่อไป เธอจุดมือท่านที่จะเปิดประตูห้องทำงานของคุณพ่อเอาไว้ก่อน ทว่าพรณวดีแม่ของเธอไม่ยอมตอบ แต่เปิดประตูออกกว้าง จากนั้นจึงดันเธอให้เข้าไปในห้องแล้วจึงปิดประตูตามหลัง โดยทิ้งความสงสัย

เอาไว้เต็มเปี่ยมในใจเธอ

“พีชมาแล้วหรือลูก”

เสียงของบิดาเอ่ยทักเธอขึ้นมาทันทีที่เธอเงยหน้าขึ้นมองท่าน ดวงตาเหลือบเห็นเช่นกันว่ามีใครอีกคนอยู่ในห้องทำงานของคุณพ่อ ด้วยเช่นกัน

“คุณพ่อ”

พริมาภาเรียกหนึ่งในคนที่ยืนอยู่กลางห้อง แล้วก้าวตรงไปหา วิศวกรผู้เป็นบิดา โดยทำเป็นมองไม่เห็นร่างสูงใหญ่ของ ‘เจ้าบ่าว’ ของงานวันนี้ไป

ถึงเขาจะมาเป็นพี่ชายของเธอในอีกไม่กี่ชั่วโมงข้างหน้า แต่พริมาภายอมรับว่าเธอไม่ชอบหน้าเขาเลยแม้แต่น้อย ทว่าจะทำอย่างไรได้ในเมื่อเขาเป็นคนที่พี่สาวของเธอรักและจะใช้ชีวิตด้วย ถึงเธอจะบังเอิญไปรู้เรื่องหลังหน้ากากสุภาพบุรุษของเขา แต่ก็จำเป็นต้องเก็บเงียบเอาไว้เพื่อไม่ให้พี่สาวของตัวเองเสียใจ

“คุณพ่อคิดจะทำอย่างนี้จริงๆ เหรอครับ”

จู่ๆ คนที่ยืนเงียบมาตลอดก็เป็นฝ่ายพูดขึ้น เสียงทุ้มนุ่มนั้น ทำให้พริมาภาหันไปมองหน้าคนพูด แล้วจึงเพิ่งสังเกตว่าตอนนี้ ดร.สตัน แมคเคอร์ ยังคงอยู่ในชุดเสื้อโบลีและกางเกงยีนส์ธรรมดาๆ ไม่ได้เตรียมตัวเป็นพิเศษ หรือใส่สูทที่เข้ากับพี่สาวเธอไปเลือกกันก่อนจะแต่งงาน ซึ่งตอนนั้นพี่แพรยังทรมาณเธอด้วยการขอร้องแกมบังคับให้เธอไปช่วยเลือกชุดแต่งงานเป็นเพื่อน โดยมี ดร.สตันหน้าบูดบึ้งไม่พอใจอยู่ตลอด แต่พี่สาวเธอเวลานั้นไม่สนใจสักนิด แถมยังให้เธอเลือกชุดเพื่อนเจ้าสาวที่ร้านเดียวกันและเข้าเซตกันด้วย โดยที่เธออยากจะปฏิเสธได้ว่าการมาอีกทีวันหลัง แต่พี่สาวเธอในเวลานั้นกลับไม่ยอมทำเดี๋ยวนั้น

พอสิ้นคำถามของดร.สตันที่ฟังแล้วชวนงุนงง พริมาภาจึงเริ่ม

ส่งผลถึงความผิดปกตินี้มากขึ้น แล้วยิ่งสังเกตคนรอบตัวตอนนี้ ก็พบสีหน้าอึมครึมเคร่งเครียด โดยเฉพาะมารดาของเธอที่มีสีหน้า เครียดจัด ใบหน้าสวยที่คล้ายคลึงกับพี่สาวของเธอ นั้นก็เกลี้ยร้องให้ ออกมาอยู่รวมร้อ

‘นี่มันอะไรกัน’

“ถ้าไม่ทำอย่างนี้แล้วจะให้พ่อยกเลิกงานเธอคุณดรัสตัน”

บิดาของเธอถามคนตัวสูงกว่า และได้รับสีหน้าเย็นชาดูดั้น จากเขาทันที

พริมาภาคันยวบิในใจ อยากจะถามออกไปว่าเกิดอะไรขึ้น แต่กลับรู้สึกว่าเป็นการสมควร เธอได้แต่ปลีกตัวไปยืนข้างๆ บิดา แล้วทำตัวเหมือนคนไร้ตัวตน

ทว่าสายตาก็ ‘ว่าที่พี่เขย’ มองเธอมากลับทำให้เธอรู้สึกว่ามัน เต็มไปด้วยร่องรอยของการพิจารณา เหมือนเขากำลังสำรวจสินค้า ซึ่งมันทำให้พริมาภาไม่ชอบใจเลยสักนิดเดียว

หญิงสาวลอบถวิลใจใส่อีกฝ่าย แสดงออกชัดเจนถึงความ เป็นนอริที่เธอมีให้เข้ามาแต่ไหนแต่ไร และดรัสตันก็ใช้ดวงตา สีน้าตาลทองของเขามองเธอราวกับสมเพช มันทำให้พริมาภา รู้สึกเดือด หมอเน่มองเธออย่างหยาบคายก่อนแท้ๆ แทนที่จะรู้สึก ละอายใจบ้าง ยังมีหน้ามาท้าทายอีก นี่ถ้าเธอเป็นคนเลือดร้อนล่ะก็ เธอคิดว่าเธอเข้าไปต่อยหน้าเขาแล้วแน่ๆ ที่มองเธออย่างนี้

“คุณคิดว่าลูกสาวคุณจะยอมเธอ”

ดรัสตันเอ่ยขึ้นมาคำหนึ่งหลังละสายตาจากพริมาภาไปมอง สบตาคนถาม ก่อนจะพยักพืดหน้ามาทางเธอ ทำเหมือนพริมาภา ไม่ได้อยู่ตรงนั้น

“ยายพีซก็เป็นคนในครอบครัวต้นตึกพวกคนหนึ่ง ยังไงแกก็คง ไม่ยอมให้บ้านนี้ล้มละลายหรอก”

‘ล้มละลาย?’

เป็นครั้งแรกที่พริมาภาได้ยื่นคำนี้จากบิดา หญิงสาวเริ่มรู้สึกไม่ชอบมาพากล หวังก่อนจะได้เอื่อยอะไรออกไป บิดาก็หันมาทางเธอ ท่านจับต้นแขนเธอเอาไว้แน่นเหมือนกลัวเธอจะหนีไปอย่างไรอย่างนั้น

“พีช...”

พริมาภาเงยหน้ามองบิดา สายตาเธอเต็มไปด้วยคำถามว่ามันเกิดอะไรขึ้น แต่บิดาไม่ยอมตอบ ท่านมองเธอด้วยสายตาเคร่งเครียดจริงจังก่อนที่ท่านจะเอ่ยต่อมา

“พีชต้องแต่งงานกับพี่เขาแทนพี่แพรนะลูก”

“คะ?”

คราวนี้พริมาภาร้องออกมาเสียงดัง สีหน้าตื่นตะลึง ริมฝีปากเล็กอ้าค้าง เธอจะต้องฟังอะไรผิดไปแน่ๆ แต่ยังไม่ทันที่จะได้ถามออกไป บิดาของเธอก็ยิ้มมาอีกครั้ง

“พ่อจะให้พีชแต่งงานกับคุณดรัสตันแทนแพร เพราะว่าแพร... แพรหนีไปแล้ว!” ตอนท้ายนำเสียงของท่านเต็มไปด้วยความกราดเกรี้ยวเมื่อคิดถึงลูกสาวคนโตที่จู่ๆ ก็ทิ้งทุกอย่างไปง่ายๆ อย่างนี้ ทั้งๆ ที่แพรรั้งมาก็รู้ดีว่างานแต่งงานนี้เกิดขึ้นเพราะอะไร อีกอย่างแพรรั้งมาก็คบกับดรัสตันมาหลายปี กระทั่งจะแต่งงานกันวันนี้ จู่ๆ ก็เล่นเททุกอย่างแล้วหายตัวไป

ยายเด็กอกอตั้ญญ!

คุณเป็นบิดากราดเกรี้ยวหัวเสียจนแทบอยากจะทำอะไรก็ตามแต่สิ่งที่คุณทำได้คือทำให้ทุกอย่างดำเนินต่อไป

เขาล้มงานแต่งงานนี้ไม่ได้ เพราะไม่เพียงแต่งงานล้มเท่านั้น แต่บริษัท ครอบครัวของเขา ทุกอย่างก็จะล้มตามกันไปหมดเหมือนโดมิโน่

เจ้าหน้อย่าง ดรัสตัน แมคไกวร์ จะไม่ปล่อยเขาไปแน่ๆ!

ที่ผ่านมادرัสตันยื่นมือช่วยเหลือครอบครัวของเขามาตลอด ก็เพราะเห็นแก่แพร์รัมา ทิวต์ธัวร์ว่าดรัสตันไม่ได้ชอบเขานักหรอก แต่ที่ยอมทนเพราะยังมีแพร์รัมาอยู่ ทว่าตอนนี้แพร์รัมาที่ไม่เคยส่งสัญญาณใดๆ มาก่อนเลยว่าจะไม่ยอมแต่งงานก็ทิ้งทุกอย่างไปดี๊ดีๆ ทำให้ความต้องการของเขาสูญสลาย สิ่งที่เขาอดฝันเอาไว้เหมือนโดนขี้ขี้ ดรัสตันเองก็ไม่มีที่ท่าจะโอนอ่อนยินยอมอะไรอีกเพราะไม่มีแพร์รัมาเป็นเครื่องต่อรองแล้ว ทิวต์ธัวร์ก็กลัวทั้งเกรี้ยวกราดที่จะสูญเสียทุกอย่างไป เขาแก่แล้ว ไม่อยากล้มจนกลายเป็นคนไม่เหลืออะไรอีกแล้ว เขาจะไม่ยอมให้ความหวังเดียวในการกอบกู้ฐานะครอบครัวตัวเองหลุดลอยไปโดยเด็ดขาด

ในเมื่อตอนนี้ยังเหลือพริมาภาอีกคน ดรัสตันเองก็อยากแต่งงาน จะเป็นใครก็คงไม่สำคัญหรอกจริงไหม

“พ่อคะ!”

พริมาภาได้แต่ร้องออกมาอย่างพุดไม่ออก เธอหน้าเสียมองหน้า ‘ว่าที่พี่เขย’ แล้วก็เห็นว่าแม้เขาจะมีสีหน้าไม่เห็นด้วย แต่ก็ไม่คัดค้านอะไรออกมา ทำราวกับว่าเขารับข้อเสนอมให้เธอแต่งงานกับเขาแทนพี่แพร์ได้อย่างไรอย่างนั้น

บ้าเหอ! จะให้เธอแต่งงานกับดรัสตันแทนที่พี่สาว มันบ้าชัดๆ นี่ไม่ใช่ละครนะ!

ถึงเธอจะรู้มาจากพี่แพร์อยู่บ้างว่า ที่ลู่ๆ ดรัสตัน แมคไกวร์ ก็เร่งรัดอยากแต่งงานทั้งๆ ที่ทั้งเขากับพี่แพร์ยังไม่ได้มีแผนการแต่งงานกันด้วยซ้ำเป็นเพราะปัญหาทางครอบครัวของเขา ดรัสตันไม่ต้องการรับช่วงต่อดูแลธุรกิจหลักของตระกูล ชายหนุ่มต้องการเสียสละตำแหน่งนี้ให้พี่ชายฝาแฝดของตนเอง เขาจึงเลือกที่จะแต่งงาน งานแต่งงานเร่งด่วนนี้จึงเกิดขึ้น

พี่สาวของเธอกับดรัสตันคบกันมายาวนานตั้งแต่สมัยมัธยม แยกกันไปบ้างตอนเรียนมหาวิทยาลัยเพราะดรัสตันไปเรียนต่อที่อเมริกา ส่วนพี่สาวเธอเรียนระดับปริญญาตรีที่นี่ แต่ถึงอย่างนั้น ช่วงเรียนปริญญาโทก็เรียนด้วยกัน เป็นทั้งแฟนและเพื่อนสนิทที่คบกันมาเป็นสิบๆ ปี

แต่ใครจะคิดว่าพอถึงเวลาสำคัญอย่างนี้ จู่ๆ พี่สาวของเธอ ก็ทิ้งวาทะที่เจ้าบ่าวของตัวเองแล้วหายไปดื้อๆ!

“พี่ช้อย่าดื้อ!”

คราวนี้บิตดาจับสองไหล่ของเธอเอาไว้แน่น เมื่อเธอทำท่าสลัดหนี แต่ท่านไม่ยอมปล่อย โดยที่ข้อมือเธอก็อีกข้างก็ถูกมารดาฉวยจับไว้

เห็นได้ชัดเจนแล้วว่าทั้งสองคนนี้รวมถึงดรัสตันรู้เห็นเป็นใจกัน และเปลอๆ ก็ตกลงกันได้เรียบร้อยแล้ว!

“พี่ช้อย่าดื้อ” ปริมาภาตอบโต้กลับด้วยความรู้สึกร้อนใจไปหมด เธอตัวสั่นเทาหน่อยๆ อย่างยากที่จะควบคุมได้ “แต่นี้มันอะไรกัน พี่แพรอาจจะ...อาจจะไปธุระก็ได้ ไม่ได้หนีไปไหนหรอก พ่อกับแม่ต้องเข้าใจผิดแน่ๆ พี่ช้อย่าดื้อ!”

หญิงสาวพยายามขจัดขึ้น เธอรู้ฮวนวบในอกด้วยความรู้สึกที่ยากจะอธิบาย โดยเฉพาะในตอนที่เหลือบมองดรัสตัน ก็เห็นว่าคนตรงหน้ามองเธอด้วยสายตาเรียบเฉย ราวกับว่าเขาไม่สนใจว่าแพรร์มภาจะเป็นอย่างไร แต่เขาจะลืมนึกถึงงานแต่งงานนี้ไม่ได้!

แต่เธอจะแต่งงานกับคนอย่างดรัสตันได้อย่างไร มากกว่าความเป็นแฟนของพี่สาวก็คือเธอเกลียดและกลัว ดรัสตัน แมคไกวร์ เป็นที่สุด!

เธอเคยภาวนาให้พี่สาวเลิกกับ ‘ปีศาจ’ อย่างหมอนี่ แต่ไม่เคยคิดว่าเธอจะกลายเป็นตัวแทนอย่างนี้!

ไม่เอา เธอไม่ยอมแน่ๆ!

พริมาภาพยายามจะสลัดตัวเองให้หลุดจากมือของพ่อกับแม่ แต่ทั้งสองคนจับเธอเอาไว้แน่น ก่อนที่พ่อจะเริ่มพูดกับเธอด้วย น้ำเสียงเหมือนพยายามข่มความโกรธลง

“พีชอยากให้บ้านเราล้มเหลวลูก หนูทนให้แม่ลำบากได้หรือ ตอนนั้นแม่กำลังป่วย เราต้องใช้เงินอีกเยอะ พีชทนได้หรือ”

ประโยคนั้นทำให้พริมาภาถึงกับชะงัก เธอรู้ว่าแม่กำลังป่วย แม่เป็นโรคหัวใจ และจะเข้ารับการผ่าตัดหลังงานแต่งงานของพีชแพร แต่เรื่องล้มละลายมันคืออะไรกัน

ตั้งแต่เมื่อไรที่บ้านของเธอผิดเคียงขนาดนี้แล้วเธอไม่รู้

“ล้มอะไรกันคะ”

หญิงสาวถามออกไปด้วยความสงสัยเต็มเปี่ยม และนั่นทำให้เธอได้เห็นรอยยิ้มที่เจือไปด้วยความชื่นชมของคนเป็นพ่อกับแม่ ก่อนที่พ่อจะเป็นฝ่ายตอบคำถามของเธอ

“บริษัทของพ่อขาดทุนมาหลายปีแล้วพีช ถ้าไม่ได้ดิฉันตั้ง แม่แต่เงินจะส่งพีชเรียนจนจบพ่อก็ไม่มี”

“พ่อ...”

พริมาภาถึงกับพูดไม่ออก เธอค่อนข้างตกใจเป็นอย่างยิ่งกับสิ่งที่ได้รับรู้

นี่มันตั้งแต่เมื่อไรกัน

หญิงสาวหันไปมองคนที่เธอเพิ่งรู้ว่าเขาคือ ‘เจ้าหนี้’ ก็เห็นเขามองเธอหนึ่ง และท่าทีของคนในบ้านก็ไม่มีใครล้อเล่นเลยสักนิดเดียว ทำให้พริมาภาได้แต่อืดอืดในอก

เรื่องวันนี้มันเกิดขึ้นรวดเร็วเกินไป เร็วจนเธอตั้งตัวไม่ทันกับความจริงที่โหมกระหน่ำใส่เธอเสียยิ่งกว่าคลื่นสึนามิ ทว่าก่อนที่เธอจะได้เอ่ยอะไรต่อ คุณแม่ซึ่งจับมือเธอแน่นและนั่งเฝ้ามาตลอด

ก็เอ่ยด้วยน้ำเสียงสั้นกระชับว่า

“แต่งกับพี่เขาเถอะลูกพี่ช อย่าทำให้บ้านเราขายหน้าเลย”

พรรณวดิไม่ได้อยากบังคับลูกแบบนี้ แต่นางก็สงสารสามี เขาเป็นคนจมไม่ลง แต่ไม่ได้ร้ายกาจอะไร ปกติก็รักและห่วงลูกกับนางเป็นอย่างดี ถึงบางทีจะมีนิสัยเผด็จการไปบ้างแต่นางก็รักเขาว่าช่วงหลังเขาหมดเงินไปกับการรักษาโรคของนางเยอะมาก นางรู้ว่าพริมาภาคังไม่เต็มใจเป็นตัวแทนของใคร แต่เรื่องมันมาถึงขั้นนี้แล้ว ถ้าต้องขายหน้าอีกนางก็กลัวสามีจะทำใจรับไม่ไหว จึงได้แต่กล่อมพริมาภาคังอีกคน

อีกอย่าง ใช้ว่าดรัสตันจะไม่ดี...นางรู้ว่าชายหนุ่มเป็นคนดี และคงจะดูแลพริมาภาคังได้อย่างแน่นอน

“ฮือ” คราวนี้คนโดนกดดันถึงกับร้องให้ออกมาอย่างไม่อาจอดทนได้อีกต่อไป “พี่ชไม่แต่ง ทำไมต้องเป็นพี่ชที่ต้องแต่งงานล่ะคะ ปล่อยให้แพรกลับมาแต่งงานเองสิคะ จะทำแบบนี้กับพี่ชไม่ได้นะ”

พริมาภาคังตัดพ้อออกมาด้วยความอัดอั้นตันใจ เรื่องแบบนี้มันไม่ถูกต้อง ต่อให้เกิดขึ้นก็ไม่ควรบังคับเธออย่างนี้ ทุกคนเคยคิดถึงความเสี่ยงหายของเธอนอนาคตบ้างไหม ทำไมเอาแต่คิดถึงหน้าตาตัวเอง

และดรัสตันเองก็เหมือนกัน เขาจะทำอย่างนี้ไม่ได้ นึกอยากเปลี่ยนตัวเป็นเธอก็ตกลงอย่างนี้ได้อย่างไร เขาไม่คิดหรือว่ามันน่าอิหลัทธิเหลือมากแค่ไหนที่เจ้าสาวของเขาจะเปลี่ยนจากพี่มาเป็นน้องนะ!

“แต่งงานนี่นอกจากหนูก็ไม่มีใครช่วยเราได้แล้วนะ”

คุณแม่ยังคงพยายามโน้มน้าวเธออย่างใจเย็น แต่พริมาภาคังยืนด้วยไม้ไหวหอรอก

“แต่พี่ชไม่ยอมแต่งกับอิตาดรัสตันนี่คะ!”

เธอร้องเสียงดังอย่างฉุนโครน มองถลึงตาใส่ดรัสตันอย่างกราดเกรี้ยว ขณะที่อีกฝ่ายกลับไม่หลบสายตาเธอสักนิดเดียว และยังกระพือความโกรธของเธอให้เพิ่มมากขึ้นเมื่อบิตาร้องใส่เธอเสียงดังเพราะเห็นว่าเธอทำท่าทางไม่ดีใส่ชายหนุ่ม

“ลูกพี่ขออย่าเสียมารยาท!”

“คุณพ่อ!”

พริมาภาหันกลับมามองบิตาอย่างตัดพ้อเสียใจ

พ่อของเธอมองเธอดูๆ ก่อนจะสั่งสอนเสียงเข้มว่า

“ดรัสตันเป็นพี่ของหนู อย่าเรียกเขาไม่สุภาพอย่างนั้น!”

“พี่ช...”

หญิงสาวได้แต่พูดไม่ออกเอียงไม่ได้ เมื่อเห็นว่าตรงนี้ก็เป็นอย่างตัวเองที่ไร้มารยาทจิกเรียกคนอายุมากกว่า ไม่ดีจริงๆ แต่คนอย่างดรัสตันก็ไม่สมควรได้รับความเคารพอะไรนี่!

ทว่าก่อนที่เธอจะถลึงออกไป คนที่เงยบานานาก็เป็นฝ่ายเอ่ยขึ้นมาด้วยน้ำเสียงทุ้มนุ่มราบเรียบว่า

“ถ้าคุณพ่อยืนยันว่าจะให้พี่ชแต่งงานกับผมจริงๆ ขอเวลาผมพูดกับเธอตามลำพังสักครู่”

“ได้ๆ”

บิตาของเธอรับปาก จากนั้นก็ปล่อยมือจากเธอและพามารดาของเธอออกไปจากห้องทำงานนี้ทันที ทิ้งให้เธอต้องเผชิญหน้ากับดรัสตัน แมคไกวร์...คนที่เธอทั้งเกลียดและกลัวเขาที่สุดเพียงลำพัง

เธอใจสั้น แทบไม่กล้าพูดอะไร เพราะรู้ว่าทันทีที่ไม่มีบุคคลที่สามอยู่ในนี้ โฉมหน้าที่แท้จริงของ ‘ปีศาจ’ ก็จะไปเปิดเผยออกมา!

หลังจากที่ทุกคนออกไปจากห้องทำงานจนเหลือเพียง ปริมาภากับดรัสตันตามลำพัง ใจของหญิงสาวอยากจะวิ่งหนีออกไป จากห้องนี้ด้วยเช่นกัน ในความทรงจำของเธอ การอยู่ตามลำพังกับ ดรัสตัน แมคไกวร์ นั้นไม่เคยเกิดเรื่องใดๆ ขึ้นมาเลยสักครั้งเดียว

หญิงสาวเหลือบตามองคนตัวสูงที่ยืนอยู่ที่เดิม ก็เห็นว่าเขา จ้องมองเธอหนึ่งด้วยประกายตาที่อ่านไม่ออก ปริมาภาก็เลือกจะ ก้มหน้าหลบสายตาที่ทำให้รู้สึกอึดอัดในใจคู่หนึ่ง ริมฝีปากอึด ฝั้นเข้าหากันแน่น มือเล็กเปลือยบีบเข้าหากันด้วยความรู้สึกกดดัน มากที่สุดในชีวิต

แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ไม่ยอมเอ่ยอะไรออกมาก่อนอยู่ดี แต่ ในใจของปริมาภากำลังครุ่นคิดแล้วว่าถ้าดรัสตันยังไม่ยอมพูดอะไร อีกภายในสิบวินาทีข้างหน้าล่ะก็ เธอจะเดินออกไปจากห้องนี้ จริงๆ ด้วย

แต่แล้วความตั้งใจของเธอก็ถูกทำลายลง เพราะไม่กี่วินาที ถัดมา คนตัวสูงใหญ่ตรงหน้าก็เรียกชื่อเธอขึ้นมาจนได้

“พีช...”

“อะไร”

น้ำเสียงของหญิงสาวห้วนสั้น ทั้งกระซุกและเต็มไปด้วย ความกรุ่นโกรธไม่พอใจอย่างไม่ปิดบัง กับคนอื่น ปริมาภานั้น ไม่เคยเสียมารยาทด้วย แต่มีเพียงกับดรัสตัน ไม่ว่าเมื่อไรทุกอย่าง ที่ประกอบเป็นเขาก็ทำให้เธอไม่พอใจไปเสียทั้งหมด

“เธอจะไม่แต่งงานก็ได้ล่ะ”

ประโยคนั้นเอ่ยขึ้นมาด้วยน้ำเสียงทุ้มนุ่มที่ติดจะทำหาย และ มันก็ได้ผลเพราะปริมาภายกหน้าขึ้นสบตากับชายหนุ่มเซมิงตันที่ เธอมองสบกับดวงตาสีน้ำตาลทองที่มองเธอด้วยสายตาทิ้งทำหาย กิ่งสมเพช มันทำให้ใจเธอร้อนขึ้นมาอย่างยากจะระงับได้

“แน่นอน” ปริมาภาตอบพลางยิ้มเหยียดหยันใส่หน้าอีกฝ่าย
“ใครจะไปอยากแต่งงานกับคนสองหน้าแบบนี้ พื้แพรคงตาสว่าง
แล้วสินะถึงได้หนีไปจากนาย”

หญิงสาวเอ่ยเสียดสีชายหนุ่ม ปกติเธอไม่กล้าขนาดนี้หรอก
แต่ครั้งนี้เป็นเพราะเธอโกรธเขา เพราะดริสตันยังคงยืนกรานที่จะ
ไม่ล้มพิธีแต่งงาน ถึงได้ทำให้เธอชวยตกที่นั่งลำบากแบบนี้
คนอย่างเขาน่ะขอแค่เอ่ยปากล้มงานนี้ ทำไมจะทำไม่ได้ เพียงแต่ว่า
เขาไม่ยอมทำ และเธอก็ไม่จำเป็นต้องรักษาน้ำใจอะไรกับคนเถื่อน
ร้ายกาจแบบนี้

อีกอย่าง สำหรับเขาแล้ว ปริมาภารู้ว่าเธอก็คงเป็นเด็ก
ปากร้ายเอาแต่ใจ เหมือนกับที่ในสายตาเธอ เขาเป็นปีศาจ เก่งด้าน
การตีสองหน้า ตัวจริงทั้งเดือนถ้อยไร้หัวใจ

ดูได้จากตอนนี้ แทนที่เขาจะมีความห่วงใยในตัวพี่สาว
ที่หายไปของเธอบ้าง กลับดันมาเรียกร้องว่าเขาจะไม่ยอมเสียหน้า
ล้มงานแต่งงานครั้งนี้

นั่นทำให้เธอโกรธ...และโกรธมากยิ่งขึ้นที่นอกจากเธอแล้ว
ดูเหมือนจะไม่มีใครคิดห่วงใยพี่แพรกันบ้างเลย แม้แต่คนที่ได้ชื่อว่าเป็น
คนรักของพี่แพรเองก็ตาม!

“ปากดี” ดริสตันตอบพลางเหยียดยิ้มมุมปาก ชับดวงหน้า
หล่อเหลานั้นให้ดูเจ้าเล่ห์ร้ายกาจมากยิ่งขึ้น “คนที่จะลงนรกไปกับ
ฉันก็เธอไง เมื่อกี้ก็กลัวจนร้องไห้ไปเลยไม่ใช่เธอ”

ประโยคเสียดสียาวเหยียดของคนปากเสียที่ทำให้เธอสู้อยู่ไม่ได้
หรือสู้อยู่แล้วไม่ชนะที่ตอกกลับมาทำให้ความโกรธในอกของปริมาภา
พลุ่งพล่านขึ้นมาอีกครั้ง

“นาย!”

หญิงสาวได้แต่กัดฟันถลึงตาใส่เขา แต่ดริสตันไม่มีท่าที

สะทกสะท้านอะไร เขากวาดตามองหัวร่างเธอด้วยสายตาจางจืด
ก่อนจะเบะปากแล้วมองเหมือนเธอเป็นสินค้าสักชิ้นที่เขาไม่ต้องการ
แล้วจึงเอ่ยต่อมาว่า

“ฉันจะไม่บังคับเธอหรอกนะว่าจะต้องแต่งงานแพร์ แต่ฉัน
จะบอกเธอให้รู้ไว้สักอย่าง งานแต่งงานวันนี้เกิดขึ้นเพราะว่าพ่อเธอ
เป็นคนเสนอขึ้น เพราะเขาไม่มีเงินใช้หนี้ฉันแล้ว และแพร์เองก็รู้
เรื่องนี้ดี”

“...”

พริมาภาอ้าปากค้าง พูตอะไรไม่ออกกับประโยคเสียดสีของ
คนปากร้ายตรงหน้า แล้วปล่อยให้ชายหนุ่มเอ่ยต่อมาว่า

“ถึงฉันมีความจำเป็นจะต้องแต่งงาน แต่ก็ไม่ได้จำเป็นมาก
จนต้องบังคับใคร และงานแต่งงานนี้มันก็เป็นเพราะฉันเห็นใจแพร์
ต่างหากถึงให้เขาแต่งงานล้างหนี้ แต่ในเมื่อแพร์หนี ฉันไม่มีเจ้าสาว
แถมยังต้องขายหน้า หนี้ทั้งหมดมันก็เลยยังอยู่ พ่อเธอก็รู้ดีแก่ใจ”

“...”

คราวนี้ใบหน้าของหญิงสาวเริ่มซีดเผือดไว้สียเลือดขึ้นเรื่อยๆ
หัวใจเธอเต้นกระหน่ำอย่างรุนแรง เมื่อคิดตามสิ่งที่ดรัสตันบอก
เธอก็เข้าใจเป็นอย่างดีว่าชายหนุ่มกำลังหมายถึงอะไร

เขากำลังประกาศแล้วว่าเขาคือเจ้าหนี้รายใหญ่ของครอบครัว
เธอ และพร้อมจะบีบทุกทางเพื่อให้ตัวเองพึงพอใจ และใครกล้าขัด
ความต้องการของเขาก็คือศัตรูที่ดรัสตันจะไม่ปล่อยมือไปง่ายๆ!

พริมาภาใจสั่นขึ้นมาวูบหนึ่ง ความร้ายกาจของดรัสตัน
เป็นอย่างไรเธอรู้ดีมาตลอด อันที่จริงแล้ว...เธอน่ะมองออกอยู่แล้ว
ว่าเขาน่ะไม่เคยรักพี่สาวของเธอเลย แต่ก็ไม่รู้จะบอกพี่แพร์อย่างไร
พริมาภาเหมือนคนน้ำท่วมปาก เธอถึงได้อึดอัดและเกลียดชังหน้า
ดรัสตันมาตลอด ยิ่งเห็นเขาเสแสร้งเอาใจใส่พี่สาวของเธอเธอก็ยิ่ง

ชัดใจมากขึ้น แต่เพราะพี่สาวดูมีความสุขเวลาอยู่กับดรัสตัน เธอถึงได้เก็บความคิดนี้เอาไว้กับตัว ไม่กล้าบอกใคร

แต่ก็ไม่เคยคิดเลยว่าเบื้องหลังการแต่งงานเร่งด่วนส่วนหนึ่งของดรัสตันนั้น จะมีสาเหตุมาจากเรื่องหนี้สินของครอบครัวเธอด้วย...

แต่งงานล้างหนี้...

ประโยชน์เหมือนมีดที่เสียดแทงในอกของเธอซ้ำๆ เจ็บแปลบเมื่อคิดว่าพี่สาวของเธอต้องทนมานานแค่ไหนในการเป็นคนรักกับดรัสตัน และพี่แพรงทนไม่ไหวถึงได้เลือกจะหนีไปในเวลานี้... คงเพราะรู้ว่าไม่สามารถล้มเลิกงานแต่งงานบ้างนี้ได้สินะ

หญิงสาวกลืนก้อนแข็งๆ ที่จุกขึ้นมาในลำคออย่างยากลำบาก ขณะที่ประโยคร้ายกาจของคนตัวสูงตรงหน้าก็แทรกซัดทะลุความคิดของเธอเข้ามา ยืนยันความไร้หัวใจของดรัสตันได้เป็นอย่างดี

“เธอก็รู้ว่าฉันเป็นคนช่วยเหลืออยู่แล้ว ฉะนั้นฉันคงต้องเอาเงินที่ฉันให้ยืมไปทั้งหมดคืน”

“นายทำไม่ได้หรอก!” ปริมาภาโพล่งขึ้นมาด้วยน้ำเสียงร้อนรน “นาย...นายจะใจดำ...”

“ฉันเป็นคนใจดำ” คนตรงหน้าแทรกขึ้น ไม่รอให้เธอเอ่ยออกมาจนจบ “เธอตำฉันตลอดนี่”

น้ำเสียงและรอยยิ้มทำทายนั้นทำให้ปริมาภาไม่สามารถตอบโต้อะไรออกมาได้เลย

“ดรัสตัน แมคไกวร์!”

สุดท้ายเธอเลยได้แต่เรียกชื่อเขาอย่างอึดอัดนั้น ขณะที่ปีศาจไร้หัวใจตรงหน้าเธอก็เหยียดยิ้มร้ายกาจออกมา น้ำเสียงของเขาเฉื่อยชาเหมือนไม้สีใจอะไร แต่กลับเต็มไปด้วยความกดดันที่ทำให้ปริมาภาแทบจะหายใจไม่ออกในตอนที่เขาถามเธอกลับมามี

“อืม...จะแต่งหรือไม่แต่งก็อยู่ที่เธอตัดสินใจ”

“ฉัน...”

คำถามนั้นเหมือนเป็นการให้ทางเลือกแก่เธอ แต่พริมาภารู้ว่าคนอย่าง ดร.สตัน แมคไกวร์ หรือจะใจดีขนาดนั้น แล้วชั่ววิตใจ ถัดมาเธอก็ได้รู้ เมื่อเขาเอ่ยว่า

“ไม่แต่งก็เอาเงินมาคืน ฉันจะทนายหน้าเองว่าถูกทั้งก็ได้”

“...”

“แต่ถ้ามีสมองสักนิดเธอก็น่าจะคิดออกว่าควรจะทำยังไง แม่ป่วยต้องใช้เงินเยอะไม่ใช่หรือพี่...”

“...”

เขามองยิ้ม มองเธออย่างผู้ชนะ ในขณะที่พริมาภาไม่อาจตอบอะไรออกมาได้เลย

พ่อเธอเพิ่งบอกอยู่หยกๆ ว่าที่บ้านเธอไม่มีเงิน และแม่ของเธอต้องเข้ารับการรักษาตัวหัวใจในเร็ววันนี้ ค่ารักษาของโรงพยาบาล เอกชนชื่อดังและหมอที่ดีที่สุดนั้นคือราคาสูงลิบที่แม้แต่ประกันสุขภาพของแม่ก็ครอบคลุมไม่หมด

โลกของเธอเหมือนถล่มด้วยความจริงอันเจ็บปวดนี้ เธอเพิ่งรู้ว่าทุกคนปกปิดความลำบากมาโดยตลอด ไม่มีใครยอมแยมพรายสักนิดให้เธอรู้ว่าลำบากมากแค่ไหนกับอดีตที่ผ่านมา มีเพียงเธอที่เด็กเกินกว่าจะสังเกตเห็นอะไร ใช้ชีวิตทรูทรอลิ้นเปลืองไปกับของไร้ประโยชน์มาก็ตั้งมาก

ไหนจะเร็วๆ นี้ที่เธอเพิ่งขอไปเรียนต่อต่างประเทศและบิดาก็อนุญาตแล้ว เธอมีแผนจะเดินทางไปเรียนต่อหลังจากที่แม่ผ่าตัดแล้วและผลออกมาว่าหายดี

พริมาภาไม่เคยรู้เลยว่าเบื้องหลังชีวิตดีๆ ของเธอที่เพื่อนหลายคนอิจฉา ความโลกสวยนั้นได้แฝงไปด้วยความลำบากของ

คนในบ้านมากแค่ไหน

ดวงตาเธอแสบร้อน หัวใจเธอร้อนรอนกระวนกระวาย ขณะที่
'เจ้าหนี้รายใหญ่' มองเธอด้วยความสมเพชเวทนา แล้วเอ่ยย้ากับเธอ
อีกครั้งอย่างคนที่ถือไฟเหนือกว่าออกมาสั้นๆ ก่อนที่เขาจะเดินออกไป
จากห้องทำงานและทิ้งให้เธอยืนร้องไห้เพียงลำพังอย่างเจียมบังน
“คิดดีๆ ละ”

1

เจ้าสาวตัวแทน

คล้อยหลังดรัสตันออกไปได้ไม่นาน ปริมาภาก็ออกมา ข้างนอกห้องทำงาน หญิงสาวมองบิดามารดาของตนเองโดยไม่เหลือบแลมองไปทางดรัสตัน ก่อนจะกดหน้าลงนิดๆ เป็นเชิงบอกให้บิดากับมารดารู้ว่าเธอตกลงที่จะแต่งงานกับดรัสตันแทน แพรรั่มภาที่หายตัวไป

หลังจากนั้นหญิงสาวก็ถูกมารดาพากลับไปยังห้องนอนของเธอ ช่างแต่งหน้าทำผมยังคงรออยู่ตรงนั้น ร่างเล็กของปริมาภา ถูกกดลงให้นั่งบนเก้าอี้หน้าโต๊ะเครื่องแป้ง ขณะที่มารดาของเธอเข้าไปพูดคุยกับช่างแต่งหน้าทำผม หลังจากนั้นแม่พวกเขาจะมีสีหน้าสงสัยอะไร แต่ปริมาภาก็ไม่รับรู้ทั้งสิ้น เหมือนหน้าหนีภาพที่มารดาออกไปข้างนอกห้องนอนของเธอ ดูเหมือนท่านจะไปเอาชุดของพี่แพรมาให้เธอสวมแทน ไม่รู้โชคดีหรือโชคร้ายที่เธอกับพี่สาวมีหุ่นใกล้เคียงกันชนิดที่บางครั้งก็สามารถยืมเสื้อผ้ากันใส่ได้

ปริมาภาเงยหน้าขึ้นมองกระจกตรงหน้า ก็พบว่าช่างแต่งหน้า

อีกอึกเหมือนอยากจะทำหน้าที่ของตัวเอง หญิงสาวมองสบตา
อีกฝ่ายผ่านกระจกก่อนจะเหม้มปากแน่นแล้วพยักหน้าให้น้อยๆ
ในที่สุด เธอมองภาพใบหน้าตัวเองที่ซีดเผือด ชับให้เห็นขอบตา
แดงช้ำเพราะผ่านการร้องไห้ แล้วก็ได้แต่หลุบเปลือกตาลง ก่อน
หันหน้าไปหาช่างแต่งหน้าที่ยืนอยู่ข้างหลังตนเอง ตอนนี่เธอไม่กล้า
แม้แต่จะสบตาตัวเองแล้ว ใจของพริมาภาทั้งเจ็บทั้งทรมาน

เธอเกลียดที่เรื่องมันกลายเป็นแบบนี้ ใจทั้งอยากหนี
แต่ก็ไม่สามารถทำได้ เพราะสุดท้ายเธอก็ไม่สามารถทิ้งให้คนข้างหลัง
ลำบากได้อีกต่อไป

และที่ทำให้เธอเกลียดที่สุดก็คือ ดร.สตัน แมคโกวร์ ผู้ชาย
หน้าเนื้อใจเลื้อย ซาตานในคราบสุภาพบุรุษ ปีศาจในร่างคน หรืออะไร
ก็ตามแต่ เขาบีบให้เธอจนตรอก ทำให้เธอจำต้องก้มหัวยอมรับว่า
เธอได้ขายตัวเองให้เขาแล้วในวันนี้

ขายตัวเองให้กับคนที่เธอเกลียดที่สุดอย่างเขาเพราะ ‘เงิน’
เพียงคำเดียว!

เธอเคยตระหนงตัวเองมาตลอดว่าเธอมีพร้อม สุดท้ายแล้ว
เธอถึงรู้ว่าเธอมันก็แค่เด็กคนหนึ่งเท่านั้น พอไม่มีคนหนุนหลัง
เธอก็ไม่เหลืออะไรเลย

...กระทั่งชีวิตของเธอเอง

หลังจากนั้นพริมาภาก็ไม่สนใจแล้วว่าใครจะให้เธอทำอะไร
ใจของหญิงสาวจมจ่อมอยู่แต่กับความรู้สึกโกรธเคียวที่พยายาม
ข่มเอาไว้ ในสมองเอาแต่ครุ่นคิดว่าเธอจะสามารถหลุดพ้นไปจาก
สถานการณ์ตรงนี้ได้หรือไม่ และบางครั้งเธอก็สวดภาวนาให้เกิดเรื่อง
อะไรสักอย่างก็ได้ที่ทำให้งานแต่งงานบ้าๆ นี้มันจบลงไปซะ

ถึงเธอจะพอรู้มาบ้างว่าดร.สตันจำเป็นต้องแต่งงานเขาถึง
ไม่อยากยกเลิก แต่เธอจะไปสนใจเขาทำไม เธออยากให้มันเกิดขึ้น

แล้วคนผิดก็จะเป็นเขาไม่ใช่ครอบครัวเธอ

แต่ถึงอย่างนั้นเมื่อเวลาผ่านไปกระทั่งแต่งตัวเสร็จ เรื่องที่เธอภาวนานั้นก็ไม่เกิดขึ้น รู้ตัวอีกทีเธอก็พบว่าตัวเองกำลังนั่งอยู่เคียงข้างดรัสตันในพิธีหมั้นช่วงเช้า เธอรู้ว่าามีหลายคนสงสัยว่าทำไมเจ้าสาวถึงกลายเป็นเธอ แต่ก็ไม่มีใครถามอะไรออกมา ส่วนหนึ่งอาจจะเป็นเพราะคนที่อยู่ในงานช่วงเช้านี้คือคนสนิทและเครือญาติกันเท่านั้น

พริมาภาในเวลานี้ทำตัวเหมือนหุ่นยนต์ ใครจะให้เธอทำอะไร เธอก็ทำทั้งหมด ถึงจะกระอักกระอ่วนใจมากแค่ไหน แต่เธอก็ยอมทำเพราะสายตาขอร้องของแม่ที่มองมา ทำให้เธอไม่อาจทำอะไรที่ผิดหน้าคนในครอบครัวตัวเองได้ กระทั่งพิธีทุกอย่างเสร็จสิ้น แต่เธอยังคงต้องนั่งถ่ายรูปต่ออีกหน่อย ทำให้เธอไม่อาจลุกหนีไปได้ และตอนนั้นเองที่ 'เจ้าบ่าว' ของเธอก็ขยับเข้ามาชิดใกล้ เขายกแขนขึ้นโอบไหล่เล็กเปลือยเปล่าของเธอกระชับเข้าหาตัวแน่น ตอนนั้นเองที่เธอหันขวับไปมองดรัสตันเต็มตา จึงได้เห็นว่าเขาอยู่ในชุดสูทสีขาว ใบบนไหล่เหล่าคมคายขาวจัด และออกเค้าของความเป็นตะวันตกเพราะเชื้อสายลูกเลี้ยงไทย-อเมริกันของชายหนุ่มนั้นน้อยชืดกว่าที่เคย ชายหนุ่มแต่มียิ้มตรงมุมปากให้กับกล้อง ใบบนไหล่เหล่าดูมีความสุขเหลือเกินทุกๆ ที่เกิดเรื่องใหญ่ขึ้นถึงขนาดนี้

พริมาภาเฝ้ามองอยากจะทำตัวออก แต่ทำไม่ได้ มีหน้าขำใบบนไหล่ยังคงแดงก่ำขึ้นมา ฝ่ามือใหญ่ร้อนผ่าวที่โอบกระชับต้นแขนเธอแน่น บีบเข้าหากันแน่น ก่อนที่เขาจะก้มหน้าลงมาหา ริมฝีปากหยักสวดยของชายหนุ่มเฉียดผ่านแก้มนวลของพริมาภา ก่อนที่เขาจะกระซิบบอกกับเธอเสียงเบาว่า

“ทำหน้าให้มันตึ๋ๆ หน่อย”

น้ำเสียงทุ้มทุ๋มนั้นมีแววข่มขู่ชัด แต่ภาพที่คนภายนอกเห็น

กลับเป็นดริสตันที่แยมม์และดูมีความสุขขณะประคองกอดเจ้าสาว
ของเขา

“ไม่ต้องเล่นละครขนาดนี้ก็คุ้ม ในเมื่อทุกคนในงานก็รู้เรื่อง
กันได้อยู่แล้ว!

พริมาภาณีก็อยากจะตอกกลับไปให้เขาเจ็บ แต่สุดท้ายก็รู้ว่า
เธอไม่ควรหาเรื่องใส่ตัวเองแบบนั้น แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่ใช่แม่ซีที่ไหน
จะได้ระงับความโกรธของตัวเองอยู่

“ฉันทำได้ดีแค่นี้แหละ นายจะให้มันดีขนาดไหน”

หญิงสาวตอบกลับเขาไปด้วยน้ำเสียงแผ่วเบาไม่แพ้กัน และ
เติมไปด้วยความจุนโครนที่ยังอยู่ในใจเธอ

และการตอบโต้นั้นก็เหมือนจะไปจุดความโกรธให้กับคนข้างๆ
ขึ้นมาอีกครั้ง เขาเหยียดยิ้มออกมา แต่กลับให้ความรู้สึกน่ากลัว
อย่างบอกไม่ถูก และฝ่ามือใหญ่ที่กระชับต้นแขนเธอก็ออกแรงบีบ
มากขึ้นจนพริมาภาณีรู้สึกเจ็บ หญิงสาวนี้ว่าหน้า หันขวับไปมองเขา
พลาถลิ่งตาใส่ราวกับจะประทุรัง แต่นอกจากจะไม่ปล่อยมือแล้ว
ดริสตันยังจริงจังก้มหน้าลงมาชิดใบหน้าของเธออีกครั้ง ปลายจมูก
โต้งเฉียดแก้มนุ่มของเธออีกหน เขาไม่ยอมขยับหนี ซ้ำยังกระซิบ
บอกเธอด้วยน้ำเสียงเรียบเฉยติดจะท้าทายออกมาว่า

“ถ้าไม่เต็มใจขนาดนั้นก็ยกเลิกงานไปเลยได้นะ ฉันจะทน
ขายหน้า...”

“ไม่ต้องพูดหรอก!”

พริมาภาณีแย้งขึ้นมาโดยไม่ยอมให้เขาพูดจนจบ

ปีศาจร้ายข้างๆ เธอเหยียดยิ้ม ท่าทางเหมือนพึงพอใจเป็น
อย่างยิ่ง ก่อนจะถามเหมือนกับท้าทายเธอว่า

“เธอควรจะรู้นะพี่ซ ว่าต้องทำตัวยังไง”

“ค่ะ!”

พริมาภากระแทกเสียงตอบ ขณะที่ฉีกยิ้มกว้างออกมา แต่มันดูคล้ายกับจะแยกเขี้ยวเสียมากกว่า ดวงตาของเธอแสบร้อน หัวใจอึดอัด ตอนนั้นรู้สึกหายใจแทบไม่ออก รวากับว่าภายในห้องนี้ ไม่เหลืออากาศให้เธอได้หายใจเลยสักนิดเดียว

เธอในเวลานี้รู้สึกเหมือนตัวเองกำลังจะตาย... ไม่ใช่ทางร่างกาย แต่เป็นภายในจิตใจ...

จังหวะนั้นเธอเหลือบตาหันไปมองทางมารดาของตนเอง ก็เห็นว่าแม่มองเธออยู่ สีหน้าของท่านไม่สู้ดีและเต็มไปด้วย ความรู้สึกผิด ดวงตาของแม่วาววับไปด้วยหยาดน้ำตา พริมาภา กัดริมฝีปากแน่น ชมทุกความรู้สึกลงไป

เธอจะต้องอดทน... อดทนกับดรัสตันและเรื่องวันนี้เอาไว้ แค่วันให้ผ่านวันนี้ไปได้ หลังจากนั้นเธอน่าจะเป็นอิสระได้อย่างแน่นอน!

พอคิดได้แบบนี้พริมาภาที่รู้สึกโล่งใจขึ้นมาบ้าง แต่ผ่านวันนี้ไปได้ หลังจากนั้นเธอก็ไม่ต้องสนใจอะไรอีกต่อไปแล้ว!

ทว่าความโล่งใจของพริมาภาดูเหมือนจะสิ้นเหลือเกิน และเธอก็ไม่คิดว่าเธอจะต้องจดทะเบียนสมรสกับดรัสตันด้วย!

หญิงสาวพยายามขจัดขึ้นและชักแม่น้ำทั้งห้ามาน้ำมัน้ำทุกคนว่าเธอไม่จำเป็นต้องจดทะเบียนสมรส แต่สุดท้ายเธอก็แพ้ และกลายเป็นภรรยาของ ดรัสตัน แมคไกวร์ ในทางนิตินัยด้วยความไม่เต็มใจอย่างที่สุด!

พริมาภาในตอนที่ยื่นชื่อลงบนทะเบียนสมรสของนายทะเบียน ที่ถูกเชิญมาที่บ้านนั้นพยายามกลั้นน้ำตาไม่ให้ไหลออกมา เธอจะต้องไม่ร้องไห้ต่อหน้าปีศาจอย่างดรัสตันเด็ดขาด ไม่อยากให้เขาได้ใจว่าเขาเอาชนะและอยู่เหนือเธอได้

เธอจะต้องเข้มแข็ง และเข้มแข็งให้มากขึ้น อย่าให้ถึงคราว
ของเธอบ้าง เธอจะต้องทำให้เขารู้สึกไร้ค่าเหมือนที่เขารู้สึกให้ได้!

พิธิหมั้นช่วงเช้าเสร็จสิ้นแล้ว ดรัสตัน ดรธณภาพ แมคไกวร์
จึงออกบ้านของครอบครัวตันติภาพ คราวแรกเขาต้องไปยังโรงแรม
เดอมาเรียน่าซึ่งใช้จัดงานแต่งงานในช่วงเย็น ทว่าเขากลับโดน
เรียกตัวกลับบ้านเสียก่อน เนื่องจากบิดามารดาของเขายังคงรอคอย
คำอธิบายเรื่องการแต่งงานในวันนี้ที่เกิดการเปลี่ยนแปลงกะทันหัน
ชายหนุ่มจึงจำเป็นต้องกลับบ้านมาแทน

เมื่อมาถึงบ้าน ดรัสตันก็เลือกจะขับรถตรงดิ่งไปยังบ้านของ
ตนเองเสียก่อน ภายในรั้วคฤหาสน์แมคไกวร์นั้นมีบ้านอยู่สามหลัง...
หลังแรกใหญ่สุดตรงกลางคือบ้านใหญ่ของบิดามารดา และถัดเข้ามา
ซ้ายขวาคือบ้านที่สร้างใหม่ของเขากับพี่ชาย โดยมีสวนสวยคั่นกลาง
ระหว่างสองบ้านไว้ในบริเวณเดียวกันนี้

ดรัสตันก้าวลงจากรถสปอร์ตหรู ขายาวในกางเกงสแลก
ก้าวเร็วๆ เข้าไปในบ้าน ระหว่างนั้นเขาโบกมือให้คนรับใช้ส่วนตัว
ให้ถอยห่างออกไป ไม่ต้องเอารถเขาไปเก็บ เพราะอีกประเดี๋ยว
เขาก็ต้องออกไปอยู่ดี ชายหนุ่มยังคงอยู่ในชุดสูทสีขาวซึ่งเป็น
ตัวเดียวกับที่เขาใส่เข้าพิธิในช่วงเช้า

พอคิดถึงงานหมั้นที่เพิ่งผ่านไปและหน้าของเจ้าสาวที่แม่จะติด
บั้งตึงไปบ้าง แต่ดรัสตันก็เหยียดยิ้มมุมปากด้วยความรู้สึกภูมิใจ
ก่อนจะชะงักเมื่อได้ยินเสียงทักทายคุ้นหูเรียกชื่อเขา และเมื่อหันไป
ทางต้นเสียง ดรัสตันก็พบกับคนที่หน้าตาคล้ายคลึงกับเขาแทบจะ
เป็นคนคนเดียวกัน

ทริสตัน กวินภัทร แมคไกวร์

พี่ชายฝาแฝดของเขาเอง...

“ถ้าแค่อยากอยู่เมืองไทย ไม่จำเป็นต้องทำขนาดนี้ก็ได้นะ ไอ้แดน”

อีกฝ่ายเอ่ยขึ้นมาพร้อมกับหยุดยืนตรงหน้าเขา ร่างสูงในชุดสูทสีดำในฐานะเพื่อนเจ้าบ่าวมองเขาด้วยสายตารู้เท่าทันทุกอย่าง รอยยิ้มร้ายกาจมุมปากนั้นไม่ได้ทำให้เขาฉุนเฉียวจนอยากจะไล่เตะอีกฝ่ายเหมือนในยามปกติ

“...แล้วไง”

ดรัสตันยกไหล่พลางหรีดตาเล็กน้อยและเหยียดยิ้มมุมปากออกมาในยามตอบกลับ

“โอ้...” อีกฝ่ายร้อง สีหน้าเหมือนจะประณามสาปแช่งเขาอย่างเห็นได้ชัด “หน้าซุ้มมาก แก่ไม่สำนึกอะไรสักนิดเลยอะ” เล่นไปบีบให้น้องสาวของแพรวรรักษาเข้าพิธีแทนแบบนั้น เด็กนั้นน่าสงสารมาก เขาเห็นมาตั้งแต่เธอตัวกะเบียดเพราะเป็นน้องสาวของเพื่อนร่วมห้องก็เลยนึกเอ็นดู

ทริสตันเองก็เรียนโรงเรียนเดียวกับแพรวรรักษาและดรัสตัน เขาจะถึงจะไม่ได้สนิทกับเธอมากเท่าดรัสตันที่ได้ชื่อว่าเป็น ‘แฟน’ กัน แต่ก็ยังเป็นเพื่อนกลุ่มเดียวกันตั้งแต่ระดับไฮสกูลแล้ว ยิ่งความสัมพันธ์ของสองคนนี้เขาจะไม่รู้ดีที่พูดได้อย่างไร

ดรัสตันที่ได้ยินคำถามกึ่งดำของพี่ชายฝาแฝดก็ได้แต่หลุดยิ้มออกมา

บนโลกใบนี้ คนที่รู้ทันเขาที่สุดก็เห็นจะเป็นหมอนี่แหละ บางทีก็เกลียดสายสัมพันธ์ของฝาแฝดบ้าง แบบนี้เหมือนกัน แต่ถึงอย่างนั้นรู้แล้วอย่างไร หมอนี่มันก็ชัดเจนว่าเขาไม่ได้อยู่ดี

เพราะคนที่มีความลับก็ไม่ได้มีแค่เขานี่นะ...

“ต้องสำนึกอะไรละ” ดรัสตันตอบกลับพลางยกไหล่ “เด็ด

อยากให้เห็นฉันก็แต่ง ผิดตรงไหน”

แต่เป็นคนเสนอเขาเองว่าถ้าเขาไม่อยากย้ายกลับไปอเมริกาหรือรับตำแหน่งแทนที่ทำงาน เขาก็แต่งงาน มันเป็นเรื่องพูดเล่นหรือจริงไม่รู้ แต่ดรัสตันก็เลือกจะทำมัน และเขาจะไม่ยอมให้มีอะไรมาล้มเลิกงานแต่งงานของเขาลงได้ เรื่องนี้ทุกคนต่างได้ทางออกกันแล้ว ทริสตันยินดีขึ้นเป็นหัวหน้าของกลุ่มพีนิคซ์ ขณะที่เขาสามารถใช้ชีวิตที่เมืองไทยตามที่เขาต้องการได้ ดรัสตันก็จะไม่ยอมให้เกิดอะไรขึ้นกับทางเลือกของเขาเด็ดขาด

“แก็เห็นหน้าน้องพีชใหม่” เสียงของทริสตันดังแทรกความคิดของเขาขึ้นมา น้ำเสียงของอีกฝ่ายแฝงความเห็นใจแถมสงสารอย่างน่าหมั่นไส้ เพราะเขารู้ว่าไอ้พี่ชายฝาแฝดน่าจะตั้งใจพูดขึ้นมาัยว่าเขาซัดๆ “แอบร้องไห้จนตาบวมแล้วมั้ง คงเสียใจขนาดหนักที่ต้องแต่งงานกับแก็”

เอาละ คำพูดสุดท้ายของแก็ไม่เข้าหูฉันแล้วพี่ชาย...

ดรัสตันถลึงตาดูดันไส้พี่ชายฝาแฝด นึกอยากเตะหมอนี่ให้หมอบไปเลย แต่ก็ไม่อยากทำอะไรไม่ดีในวันมงคลของตัวเอง

“หรือไม่ก็ดีใจมากก็ได้นะ แก็อย่าคิดแทนคนอื่นน่าเห็ด”

เขาแย้ง แม้จะรู้ว่าแก็ใจว่านั่นมันห่างไกลจากความเป็นจริงสุดกุ่มากแค่ไหน

พริมาภาณะเกลียดเขาอย่างกับอะไร เป็นเรื่องที่เขาได้อยู่แก็ใจแต่อย่างไรละ เขาไม่สนใจหรอก

...ในเมื่อเขาได้เธอมาแล้ว

ทริสตันมองรอยยิ้มเหยียดของฝาแฝดตนเอง ทำทางเหมือนมั่นใจอย่างลั่นเหลือนั้นแต่อันที่จริงก็แฝงอะไรในนั้นไว้มากมายก็ได้แต่ส่ายหน้าเบาๆ ถึงดรัสตันจะพยายามบปปิด ‘อะไรๆ’ มากแค่ไหนแต่มันก็หนีไม่พ้นสายตาของคนที่อยู่ด้วยกันมาตั้งแต่เกิดไปได้หรอก

เขาจะไม่รู้ได้อย่างไรว่าดรัสตันไม่ได้มีความสุขมากอย่างที่เห็นหรือ คนบางคนก็ชอบทำอะไรตรงกันข้ามกับความต้องการของตัวเอง น้องชายของเขาก็เช่นกัน

อันที่จริงตัวเขาก็ด้วยเหมือนกัน...

บางทีอาจจะเป็นศักดิ์ศรีจริงๆ ที่คำคอบอยู่ถึงได้ทำเรื่องเง่าอะไรออกไปมากมาย ถึงรู้ว่ามันเง่าแต่ก็ยังทำ แต่เรามองตัวเองไม่ออกเท่ากับที่คนอื่นมองหรือ กรณียของดรัสตันก็ไม่ต่างกัน

“จริงๆ แกควรล้งงานแต่งงานนี่”

ทริสตันเอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจัง ทว่าคนเป็นน้องชายกลับตัววัดตามองเขาด้วยสายตาดุดัน สีหน้าไม่เห็นด้วยอย่างชัดเจน

“ล้งทำไม ในเมื่อฉันรอมาตั้งนาน!”

เขาหลุดปากออกไปแล้วก็เงียบ ดวงหน้าหล่อเหลาพลันบึ้งตึงมากยิ่งขึ้น ทว่ามีเพียงใบหูที่เริ่มขึ้นสีระเรื่อที่ฟองออกมาว่าเจ้าตัวกำลังเขินอายกับสิ่งที่เพิ่งหลุดปากออกไปก็ทำให้ความตึงเครียดระหว่างพี่น้องคล้ายกับจะสลายลงได้

“เพิ่งรู้ว่าแกอยากสละโสดมากถึงขนาดนี้”

ทริสตันอดเข้าน้องชายฝาแฝดไม่ได้

ดรัสตันนะได้ชื่อว่าเป็นจอมเถื่อน น้องชายฝาแฝดของเขาเป็นคนอารมณ์ร้อน กล้าได้กล้าเสีย มีความเพด็จการและเป็นผู้นำสูงมาก ถึงได้เป็นที่ถูกใจของปู่ที่ได้วางตำแหน่งหัวหน้าฟินิกซ์ที่แท้จริงให้อีกฝ่าย ทว่าเมื่อปู่ตายไปพ่อของเขาก็ไม่ได้ยึดถือคำสั่งนั้นจริงจังขนาดนั้น แต่ก็ยังมีทางออกให้แต่ละคนอยู่ถ้าดรัสตันไม่สมัครใจจะรับตำแหน่งต่อจากตนเอง

การแต่งงานจึงเป็นทางออกของดรัสตัน และตัวทริสตันก็เต็มใจรับตำแหน่งอันทรายนั่นแทนน้องชาย

เพราะเขารู้ดีว่าใครบนโลกใบนี้ ว่าเหตุผลที่ดรัสตันไม่ต้องการ

นั่นเป็นเพราะใครบางคน...

ใครบางคนที่ตอนนี้หมอนี้ได้มัดมือชกจับเธอเอาไว้ได้แล้ว

นี่บอกตามตรง...เขาคิดไม่ได้เลยว่าเรื่องที่เกิดขึ้นวันนี้จะเป็นแผนของน้องชายฝาแฝดของเขาหรือเปล่า...ดรัสตันนะบางครั้งก็ทำอะไรสุดโต่ง แล้วกว่าคนอื่น ๆ จะรู้ก็ไม่เคยห้ามหมอนี้ทันได้เลย

“ไม่มากไปกว่านายหรือเท็ด หึๆ”

เสียงหัวเราะในลำคอและคำพูดรู้เท่าทันของน้องชายฝาแฝดทำให้ทริสตันเลิกสนใจหมอนี้ทันที เขาแยกเขี้ยวใส่อีกฝ่ายแล้วแทบจะไล่เตะส่งให้ดรัสตันไปให้พ้นๆ หน้าเขาโดยไว

“ไป แต่ติดกับแม่เรียกแล้ว แกควรไปอธิบายดีๆ ว่าทำไมเปลี่ยนตัวเจ้าสาวเป็นน้องพีชได้”

ปานนี้แม่ของเขาคงผุดลุกผุดนั่งเฝ้ารออย่างกระวนกระวายใจแล้ว เชื่อเลยว่าถ้าไม่ได้รับคำอธิบายที่ดี การบงกชแม่ของพวกเขาอาจจะลุกขึ้นมาตีพวกเขาซ้ำก็ไม่ได้ ถึงแม้อันที่จริงแม่แต่จะตีมือพวกเขาเบาๆ ลักเปะเธอจะไม่เคยทำก็ตาม แต่ผู้หญิงที่กุมหัวใจของผู้ชายแม่คโถรวไว้ใหม่อย่างแม่ แคเธอรินหน้าไม่พอใจก็ทำให้พวกเขาสามคนพ่อลูกแทบจะคุกเข่าสำนึกผิดแล้ว

“ฉันจัดการเอง ขอบใจที่ห่วง”

ดรัสตันตอบกลับ คราวนี้เลิกทำอะไรเล่นๆ แล้วจ้องมองพี่ชายอย่างจริงจัง

อีกฝ่ายส่งยิ้มน้อยๆ ให้เขา ยกมือตบว่าเขาหนักๆ สองสามทีก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจังไม่แพ้กันออกมาว่า

“ไม่ต้องขอบใจ เพราะฉันไม่ได้ห่วงแก”

“...”

“ฉันห่วงน้องพีชต่างหาก”

คราวนี้คนเป็นน้องชายถลึงตาดูใส่อีกฝ่ายทันที

“ยุ่งกับเมียคนอื่นจ้ะ!”

ทุกสามประโยคห้าประโยคเป็นต้องวนพุดถึง ‘น้องพีช’ เดี่ยวเถอะ อย่าให้ถึงที่เขาบ้าง เลขาฯ สาวคนนั้นนะ เขาจะแหม้มันให้หมดเลยดีไหม!

“อ้อฮือ” คนเป็นพี่ชายส่งเสียงลากยาวในลำคอล้อเลียน “ยอมรับเต็มปากเต็มคำเชียวนะว่า...เมีย”

มันเพิ่งจดทะเบียนสมรสไม่ถึงชั่วโมงดี ตอนนี่รีบประกาศตัวเลยเชียวนะ!

“ก็แต่งงานแล้ว” คนเป็นน้องลอยหน้าลอยตาตอบ “ไม่ให้เรียกเมียจะให้เรียกอะไร”

ผิดกับคนบางคน แค่จะทำให้เลขาฯ คนนั้นพุดด้วยยาวๆ ลักประโยคที่ไม่ใช่เรื่องงานยังยาก แล้วทำเป็นจะมาล้อเขาเหรอ!

นายมันคนละชั้นกับฉันแล้วเว้ยพี่ชาย!

“โอเค” ทริสตันรีบยกมือยอมแพ้ก่อนจะโดนอีกฝ่ายพุดแทงใจดำอะไรออกมา ปากอย่างดรัสตันขนาดชินๆ แล้วอย่างเขาก็ยังไม่ชินเลย “ไม่เถียงกับแกแล้ว ฉันไปก่อนละ เจอกันที่งานตอนเย็น” “เออ ไปได้แล้ว”

ดรัสตันโบกมือไล่พี่ชายให้ออกไปจากบ้านของเขา ส่วนตัวเขาเปลี่ยนใจไม่กลับไปห้องนอนของตัวเองเพื่อเปลี่ยนเสื้อผ้าก่อนไปพบบิดามารดาแล้ว แต่ไปหาทั้งสองคนทั้งสองคนนั้น เพื่ออธิบายสิ่งที่เกิดขึ้นให้พวกท่านรับรู้

ให้รู้ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นนั้นเป็นสิ่งที่เขาคิดมาดีแล้ว...ไม่ได้ทำไปเพราะอารมณ์เหมือนที่สายตาคณภยานอกเข้าใจ!

ทหลังจากถูกบังคับให้จดทะเบียนสมรส ปริมาณาก็ใช้เวลา

หลังจากนั้นช่วงตัวเองอยู่ในห้องนอนตลอดเวลา ระหว่างนั้นเธอพยายามติดต่อกับพี่สาวของตนเอง ทั้งส่งข้อความและโทรหา แต่ไม่สามารถติดต่อได้เลย เบอร์ของเพื่อนสนิทพี่สาวเธอก็มีแค่คนเดียว จึงได้แต่ให้เวลานี้อีกฝ่ายส่งเบอร์ติดต่อคนอื่นๆ ให้เธอด้วย และขออภัยว่าอย่าบอกเรื่องนี้กับใคร

พอถึงเวลาพริมาภาาก็ถูกมารดาตามตัวอีกครั้ง ทำานให้เธอไปเตรียมตัวสำหรับงานเย็นที่โรงแรมซึ่งใช้จัดงาน พริมาภาอยากจะทำออด เพราะรู้ว่างานเย็นคนเยอะกว่างานเช้าตั้งหลายเท่าตัว แต่ถึงอย่างนั้นก็คิดว่ามันเป็นไปได้ อีกร่างเธอทำมาถึงขนาดนี้แล้ว จะเข้าหรือไม่เข้าพิธีแต่งงานก็ไม่ต่างกัน

ไม่สิ...มันต่างกันมหาศาล เพราะถ้าเธอยังทำให้ดรัสตันไม่พอใจ

ระหว่างนั้นกระทั่งแต่งตัวจนเสร็จสิ้น และออกไปยืนยิ้มรับแขกพร้อมกับดรัสตันที่เปลี่ยนมาเป็นชุดสูทสีดำ เคียงคู่กับเธอ เขามีสีหน้าปกติพอๆ กับเธอเวลาที่มีคนสงสัยในยามมองเธอกับเขา

เพราะเจ้าสาวของงานไม่ใช่แพร์ริมาอย่างที่ทุกคนรับรู้ในการ์ดเชิญ...

แม้จะบอกว่างานแต่งงานนี้ดรัสตันกับแพร์ริมาได้กำหนดว่าจะไม่จัดใหญ่โตอะไร ทว่าถึงอย่างนั้นแขกที่มาร่วมงานก็มีจำนวนหลักพันคน เธอยืนรับแขกที่ส่วนใหญ่ไม่ใช่แขกของตัวเองจนอ่อนล้าไปหมด แต่ถึงอย่างนั้นก็มีหลายคนที่อยู่จักเธอ และมีเพียงคนเดียวที่เป็นเพื่อนสนิทที่เธอเชิญมางานนี้

ตอนที่เธอได้เข้าไปพักเพื่อเตรียมตัวขึ้นเวที...พิธีการเสนาหน้าเบื่อเหล่านั้น เพื่อนสนิทในชุดเดรสสีฟ้าน่ารักก็บุกเข้ามาหาเธอ โชคดีที่ตอนนั้นดรัสตันไม่อยู่

อีกฝ่ายมองเธอในชุดเจ้าสาวสีขาวเปิดเปลือยไหล่เล็ก ขับให้

ผิวขาวผ่องโดดเด่นตาโต ปริมาภาได้แต่มองเพื่อนสนิทหนึ่ง ตอนนั้นถึงได้รู้ว่าเธอต้องการใครสักคนที่จะเข้าใจเธอมากแค่ไหน และอิงฟ้าเพื่อนสนิทที่เธอลืมหืมอีกฝ่ายไปชั่วขณะก็กลายเป็นคนคนนั้น

อิงฟ้าขยับเข้ามาใกล้เธอ มองเธอขึ้นๆ ลงๆ แล้วเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงไม่ปกปิดความสงสัยออกมา

“พีช! นี่มันอะไรวะแก ทำไมเป็นแกที่เป็นเจ้าสาว พีชแพรละรู้ไหมคนทำหน้าที่กันทั้งงานแล้ว”

ปริมาภาจับมือเพื่อนสนิทที่ยืนมาหาเธอแน่น ดึงอีกฝ่ายให้นั่งลงข้างๆ กัน สีหน้าของเธอในเวลานี้ปริมาภาก็รู้ตัวว่าตนเองแทบจะเก็บอะไรไม่อยู่อีกต่อไปแล้ว

“ฉันเลือกไม่ได้ไงอิง ฉันไม่ได้อยากทำแบบนี้เลย”

หญิงสาวบอกเพื่อนสนิทเสียงสั่นเครือ ความรู้สึกไม่มั่นคงในใจและเจอคนที่ไว้ใจที่สุดคนหนึ่งในชีวิตทำให้เธอนึกอยากร้องไห้ ออกมาต่อหน้าอีกฝ่าย

กับอิงฟ้าที่สนิทกันเสียยิ่งกว่าพี่น้อง เธอที่เก็บกดมาตลอดตั้งแต่เข้าถึงได้รู้สึกเหมือนเจอคนที่สามารถไว้ใจระบายความรู้สึกออกมาได้

อิงฟ้าเห็นสีหน้าไม่สู้ดีเหมือนกับจะร้องไห้ของเพื่อนสนิทแล้วก็ขยับเข้าไปกอดอีกฝ่าย ตบไหล่เล็กน้อยๆ แล้วเอ่ยปลอบประโลมอย่างอ่อนโยนออกมา

ปริมาภาในตอนนีดูเหมือนจะแตกสลายได้ทุกเมื่อ เพราะเมื่อเข้าเธอไม่ได้ไปงานช่วงเช้า ถึงได้ไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น แต่ใครจะคิดว่าพอมางานเลี้ยงตอนเย็นจะได้เจอเพื่อนสนิทตัวเองใส่ชุดเจ้าสาวยืนรับแขกกับคนที่ปริมาภาบอกว่าเกลียดเป็นอันดับหนึ่งในชีวิตคนนั้น

“แล้วมันเกิดอะไรขึ้นวะแก เล่าให้ฟังหน่อยสิ”

อิงฟ้าเอ่ยถามขึ้นอีกครั้งเมื่อเพื่อนสนิทของเธอมีท่าทีโอนอ่อนขึ้น มือเล็กที่กอดรัดเธอแน่นเริ่มคลายออก และเมื่อเผชิญหน้ากันอีกครั้งอิงฟ้าก็เอี้ยวตัวไปหยิบเอาทิชชูดึงออกมาสองสามแผ่นดันไปหน้าสวयของพริมาภาให้เช็ดขึ้นก่อนจะค่อยๆ ใช้ทิชชูซับน้ำตาให้อีกฝ่ายเบาๆ ไม่ให้มันเลอะเครื่องสำอาง แต่ถึงอย่างนั้นหลังจากนั้นก็ต้องให้ช่างเข้ามาแต่งกลบส่วนที่หลุดออกไปละนะ

พริมาภานิ่งไปชั่วครู่ ริมฝีปากเล็กขยับเหมือนจะเล่าแต่ก็ไม่รู้จะพูดออกมาอย่างไรดี ครู่หนึ่งจึงเอ่ยออกมาได้ว่า

“พ่อกับแม่บอกว่าพี่แพรหนีไปแล้ว พี่แพรไม่อยากแต่งงานกับนายดรัสตัน พี่เลยหนีไป”

ประโยครวบรัดแต่เต็มไปด้วยความสำคัญนั้นทำให้อิงฟ้าเบิกตาโตอ้าปากค้างในยามที่ได้ฟังแต่แรกแล้ว

“เดี๋ยวล!” หญิงสาวก็รีบยกมือห้ามเพื่อนสนิทก่อนจะร้องถามออกมา “แต่สองคนนี้เป็นแฟนกันไม่ใช่หรือ”

เธอน่ะรู้จักคุณนี้มายาวนานพอๆ กับที่รู้จักพริมาภานั้นแหละ เพราะพี่แพรพี่สาวของพริมาภาเป็นแฟนสาวของดรัสตันตั้งแต่เรียนไฮสกูลด้วยกัน ถึงจะห่างกันไปเพราะเรียนคนละที่ แต่ก็คบกันมาอย่างยืดยาว พวกเขาไม่ทะเลาะกัน สนิทสนมกันดี กระทั่งจะแต่งงานจู่ๆ พี่แพรก็หนีไปอย่างนี้ ทั้งทุกอย่างไปอย่างหน้าตาเฉย เธอว่ามันแปลกๆ

แต่ถึงอย่างนั้นกระทั่งคนเป็นน้องสาวอย่างพริมาภาเองก็ไม่รู้เธอรู้แค่พี่แพรหนีไปเลยโดยไม่ทิ้งข้อความอะไรเอาไว้ คนที่บอกว่าพี่แพรหายไปก็คือพ่อกับแม่ที่หาตัวไม่เจอ ถึงได้เรียกดรัสตันมาที่บ้าน กระทั่งตบท้ายด้วยการให้เธอแต่งงานแทนอย่างนี้

ไม่มีใครรู้ว่าพี่แพรไปไหน...และทำไมตัดสินใจทุกอย่างนี้ทั้งอย่างนี้

แต่ถึงอย่างนั้นบิดาของเธอก็ยังพร่ำบ่นพี่สาวไม่หยุดปากด้วยความขัดใจ

บางทีเธอก็เข้าใจนั่นแหละว่าทำไมพี่เพรถึงไม่ยอมพุดอะไรแล้วเลือกจะไปเลย ยิ่งพอมารู้เรื่องต่างๆ ที่ไม่เคยรับรู้ รู้ถึงความลำบากใจของพี่สาว เธอก็ยิ่งคิดว่าตนเองสมควรที่จะต้องตอบแทนอะไรครอบครัวบ้าง

“อ้อ” หญิงสาวร้องในลำคอตอบรับ “ไม่มีใครรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นเลย”

เธอว่าตรัสตันอาจจะรู้ปัญหา แต่ใครจะไปกล้าถามเขาละจริงไหม ในเมื่อตอนนี้เขากลายเป็นเจ้าของใหญ่ของบ้านเธอนะ ยังไม่รวมว่าเธอยังต้องการเงินรักษาแม่ที่ใกล้จะผ่าตัดแล้ว...

“มันเกิดอะไรขึ้นกันแน่” อิงฟ้ามีสีหน้าครุ่นคิด แต่เมื่อไม่ได้รับคำตอบอะไรก็ถอนหายใจยาวแล้วถามด้วยความสงสัยต่อมา “แล้วทำไมไม่ยกเลิกงานล่ะ ทำไมต้องให้แกเข้าพิธีแทน”

“ก็...”

พริมาภาหลุบเปลือกตาลงต่ำ ไม่รู้จะพุดออกมาอย่างไรดี อิงฟ้าไม่อาจทนเก็บความสงสัยของตนเองได้อีกต่อไป จึงเขย่าแขนเพื่อนสนิทเร่งเร้าอีกฝ่ายอีกๆ

“ก็อะไร เร็ว อายากรู้”

“ก็ยกเลิกไม่ได้” พริมาภายอมตอบในที่สุดที่สุดในสภาพหัวสั่นหัวโคลนเพราะโดนเขย่าตัว “ฉันเองก็เพิ่งรู้เหมือนกันว่างานแต่งงานนี้มัน...”

“มันทำไม”

คราวนี้พริมาภาคลายริมฝีปากที่กัดแน่นออก แล้วค่อยๆ บอกออกมาด้วยน้ำเสียงแผ่วเบา

“มันเป็นงานแต่งงานใช้หนี้ละสิ!”

“แต่่ง! งาน! ไซ้! หนึ่!”

อิงฟ้าได้ยินอย่างนั้นก็พูดเสียงดังด้วยน้ำเสียงแทบจะเป็นตะโกนเน้นย้ำทุกคำ ปริมาภายกมือขึ้นตีแขนเพื่อนสนิทหนักๆ แล้วปรามอีกฝ่ายเสียงดังไม่แพ้กัน

“ไอ้อิง! เงียบ! แถจะตะโกนให้คนรู้ทั้งหมดหรือไง”

เธอก็อายเป็นเหมือนกันนะ เพราะนี่ไม่ต่างจากที่เธอขายตัวเองให้กับดรัสตันหรอก!

แถมยังเป็นคนที่เธอเกลียดที่สุดด้วย!

ยิ่งคิดเธอก็ยิ่งทั้งโกรธและเกลียดทุกอย่างที่ทำให้ตัวเองตกอยู่ในสภาพนี้

“ไอ้ย ไอ้พีช!” คนโดนตีร้องด้วยความเจ็บแล้วลูบบริเวณที่โดนตีบ้อยๆ ก่อนจะรีบเปลี่ยนเรื่องพูดไปว่า “มิน่าล่ะพีเพรถึงหนีไป หรือว่าจริงๆ พีเพรกับแฟนเขาไม่ได้อีกกันวะ แล้วคบกันทำไม ฉันไม่เข้าใจความคิดผู้ใหญ่จริงๆ”

ตอนท้ายอิงฟ้าพยายามวิเคราะห์ เอ...คิดแล้วก็เป็นไปได้นะ เพราะตลอดหลายปีที่รู้จักคู่รักคู่นี้มา บอกตามตรง เธอก็คิดมานานแล้วล่ะว่าพีเพรกับคุณดรัสตันอะไรเนี่ยไม่ได้ดูเป็นแฟนกันเลย พวกเขาเหมือนเพื่อนสนิทกันมากกว่า เพียงแต่คิดว่าที่พวกเขามีท่าทีต่อกันเช่นนี้เป็นเพราะคบหากันมานานมากแล้ว จึงไม่ได้สงสัยอะไรมาก พอเกิดเรื่องขึ้นก็เลยรู้สึกอะใจฉุกคิดขึ้นมาได้บ้าง

แต่นั้นแหละ มันก็เป็นแค่การคาดเดา ไม่มีใครตอบได้นอกจากเจ้าตัวเท่านั้น ซึ่งู้กันอยู่ว่าคนหนึ่งหนีไปแล้ว อีกคน... ใครจะไปกล้าถาม

“ฉันก็ไม่เข้าใจ”

ปริมาภายตอบเพื่อนสนิท เธอน่ะไม่เคยสนใจความสัมพันธ์ของพี่สาวกับดรัสตันเท่าไรนักหรอก เป็นเพราะเธอไม่ชอบดรัสตัน

ทุกวันได้แต่ภาวนาให้เขาเลิกกับพี่สาวของเธอ เพราะเธอรับนิสัย
ติสองหน้าของเขาไม่ไหว สิ่งที่เธอรู้เห็นมานานมีมากเกินไป แต่ที่พูด
ไม่ได้เป็นเพราะพี่แพร์ดูรักเขาในตอนที่เรากรีนเรื่องนี้ขึ้นมา

กระทั่งได้รู้ตอนนั้นเองว่า บางทีคนที่ไม่อาจเลิกได้อาจจะเป็น
พี่สาวของเธอมากกว่า

ไม่รู้ตั้งแต่เมื่อไรที่ความสัมพันธ์ของพี่แพร์กับดรัสตันมีเรื่อง
เงินเข้ามาแบบนี้... เธอไม่เคยสังเกต

ไม่เคยรู้กระทั่งว่าครอบครัวของเธอลำบากมากแค่ไหน ทุกคน
ปิดเธอไว้ ให้เธอได้ใช้ชีวิตอย่างสุขสบาย เป็นเจ้าหญิงตัวน้อยๆ
ของบ้านที่อยากทำอะไรก็ได้อะไรไม่เคยมีใครขัดเธอเลยสักครั้งเดียว...

อิงฟ้ามองใบหน้าบึ้งตึงของเพื่อน เข้าใจความคิดของพริมาภา
เป็นอย่างดี เพื่อนเธอคนนี้เกลียด ดรัสตัน แมคไกวร์ มาตลอด
ชอบพูดกรอกหูเธอเสมอว่าผู้ชายคนนั้นคือศัตรูฟ้าประทาน มีแต่
ความร้ายกาจสองหน้า เป็นซาตานสวมชุดสูทของ ทอม ฟอร์ด
ทั้งเนื้อทั้งตัวมีแต่ความป่าเถื่อน ปกปิดตัวเองด้วยความเป็น
สุภาพบุรุษจอมปลอม สารพัดคำคำที่เอามาพ่นใส่เธอหลังเผชิญหน้า
กัน ถ้าเป็นเรื่องของดรัสตัน พริมาภาคนน่ารักก็จะกลายเป็นแม่สาว
ปากร้ายไปในทันที

แต่พอมองเพื่อนสนิทที่อยู่ในชุดเจ้าสาวในวันนี้แล้วอิงฟ้า
ก็อดขำกับชะตากรรมของอีกฝ่ายไม่ได้ และอดปากไม่อยู่ พูดกระซิบ
ขึ้นมาว่า

“แล้วแกไม่ชอบหน้านายดรัสตันอะไรนี้ด้วยนี่ สมใจแคะ
ที่เขาไม่ได้มาเป็นพี่เขยแก”

“ไอ้อิง”

คนเป็นเพื่อนรู้เท่าทัน ถลึงตาใส่หมายจะปราม แต่ไม่ทันแล้ว
อิงฟ้าได้เอ่ยออกมาด้วยความปากไวจนได้

“แต่ฉันช่วยตรงนี้ เขาฉันกลายเป็นผ้าແກ່ແທນ”

“...”

“ฉันควรสงสารแกดีไหม”

คนน่าสงสารถึงกับพูดไม่ออกไปชั่วขณะ สีหน้าของเธอเหมือนช็อกไป กระทั่งตั้งตัวได้มือเล็กก็ฟาดลงบนต้นแขนของเพื่อนสนิทอีกครั้ง

“แกต้องสงสารฉันสิเอง! ฉันเพิ่งจะเรียนจบ งานก็ยังไม่ได้เริ่มทำ แต่ต้องมาแต่งงานกับปีศาจที่ฉันเกลียดชังหน้าเขาที่สุด! แกคิดว่าฉันจะทนได้หรือไง”

หญิงสาวแหงนออกมา ดวงตาคู่โตแดงกำແสรบร้อนขึ้นมาทันที จนอิงฟ้ารู้สึกผิด ต้องรีบหยิบเอาทิชชูมาคอยซับน้ำตาคนตัวเล็กกว่าไม่ให้ไหลออกมา ไม่งั้นหน้าจะเลอะแล้วแก๊ไขยากกว่าเดิม

“ได้ไม่ได้ก็ต้องทนนั่นแหละจริงไหม” คราวนี้อิงฟ้าใช้น้ำเสียงอ่อนโยนในการปลอบประโลมอีกฝ่าย “เฮ้อ...ไม่คิดจริงๆ ว่าฉันจะได้มาเห็นไ้การแต่งงานใช้หนี้แบบในละครด้วยตาตัวเองในชีวิตจริงแบบนี้”

หญิงสาวพยายามพูดเบี่ยงให้เป็นเรื่องตลก แต่มันคงขำแห้งไปหน่อยเพราะอีกฝ่ายไม่ได้ขำเหมือนเธอเลย แถมยังทำท่าจะร้องไห้มากกว่าเดิมเสียอีกในตอนที่ถามออกมาว่า

“ฉันควรทำยังไงดีอะอิง”

“ไม่รู้วะพี่ช” อิงฟ้าส่ายหัวอย่างจนปัญญา “ฉันก็ไม่เคยแต่งงานใช้หนี้เหมือนกัน”

คำตอบหวังให้อีกฝ่ายหยุดเศร้านี้กลับดูเหมือนจะยิ่งกระตุ้นให้เพื่อนสนิทสติแตกมากกว่าเดิม

“แกมันเพื่อนชั่ว!”

อิงฟ้าที่ถูกประณามได้แต่หัวเราะเสียงแห้ง

“จ๋าๆ ฉันเป็นคนไม่ดี โอ้...” เธอส่งเสียงพลบใจคนที่ดูแค่น้ำตาไหล รีบเอาทิชชูซับน้ำตาให้อีกฝ่ายโดยไว “อย่าเพิ่งร้องให้อดทนไว้ก่อน ผ่านวันนี้ไปแล้วอะไรๆ มันอาจจะดีขึ้นก็ได้”

“มันจะดีขึ้นได้ยังไงกัน” พริมาภาเอ่ยอย่างคับแค้นใจ เพราะยังจำน้ำเสียงข่มขู่ของดร.รัตนันได้เป็นอย่างดี “ทำไมจู่ๆ ฉันต้องมาเป็นตัวแทนแต่งงานให้พี่นี้ด้วย ทำไมพี่แพรทำแบบนี้ละอิง ถ้าไม่อยากแต่งงานปล่อยยให้กิจการจนถึงวันนี้ ฉันไม่อยากจะพูดนะ แต่ทำไมพี่แพรต้องเห็นแก่ตัวขนาดนี้ด้วย”

เธออดตัดพ้อไม่ได้ ถ้าพี่แพรอยากเป็นอิสระ น่าจะปรึกษาเธออย่างน้อยจะได้ช่วยกันหาทางออก ถึงแม้ว่ามันจะไม่มีทางออก แต่ก็ยังดีกว่าหายตัวไปโดยไม่บอกอะไรใครเลยแบบนี้ นอกจากบอกแค่ว่าตัวเองสบายดี

ใช่...วันนี้พี่สาวของเธอยอมตอบข้อความเธอแล้ว มีเพียงสองประโยคสั้นๆ ขอโทษและสบายดี แค่นั้น...มีแค่นั้นโดยไม่ยอมบอกเหตุผลหรือตอบอะไรเธออีกเลย รวมถึงติดต่องานไม่ได้ด้วย!

“พี่แกอาจจะมีเหตุผล”

อิงฟ้าพยายามช่วยให้เพื่อนคิดถึงแง่ดีบ้าง แต่ดูเหมือนจะยากเหลือเกิน เพราะพริมาภาก็ยังดูคับแค้นใจมากอยู่ดี

“เหตุผลก็เพราะนายดร.รัตนันมันเลวร้ายนะสิ!” คนเป็นเจ้าของสาวร้องออกมาเสียงดังด้วยความเจ็บใจ “แต่ทำไมฉันต้องเป็นคนมารับกรรมแบบนี้ด้วย!”

คนฟังเลยได้แต่ตบไหล่ของอีกฝ่ายเป็นการปลอบประโลมและวินาทีต่อมาเธอก็ชะงักมือและคิดอะไรขึ้นมาได้ จึงเอ่ยถามเพื่อนสนิทไปว่า

“เออ แล้วเรื่องพี่จินแกจะทำยังไงล่ะพี่ช พี่จินนางานแต่งพี่แพรเหมือนกันนี่นา”

พี่จิ้นที่เธอพูดถึงก็คือคนที่พริมาภากำลังคบหาดูใจด้วย อาจจะไม่ใช่คนรัก แต่พริมาภาก็ปรึกษาอิงฟ้าแล้วว่า จะลองเปิดใจให้กับพี่จิ้นดู เพราะพี่จิ้นเป็นคนดีคนหนึ่ง และยังมีอะไรหลายอย่างที่ชักกันได้ น่าจะพัฒนาเป็นความชอบได้ไม่ยาก อีกอย่างก็รู้จักสนิทสนมกันมานานหลายปีแล้ว

พอได้ยินคำถามนั้นพริมาภาก็ถึงกับชะงัก ความรู้สึกผิดแผ่ชานี้ในอกจนยากที่จะระงับได้

“ฉันไม่รู้ ฮือ”

ตอนท้ายพริมาภาเจ็บใจเสียจนอดไม่ได้ที่จะร้องไห้ออกมาอีกครั้ง อิงฟ้ารีบซับน้ำตาให้เพื่อนอีกหนแล้วพยายามปลอบให้อีกฝ่ายใจเย็นๆ แต่ก็ไม่ได้ผล เพราะน้ำตาของพริมาภายังไหลออกมาอยู่ดี สุดท้ายเมื่อหันไปเห็นนาฬิกาแล้วพบว่านี่ใกล้จะถึงเวลาที่ต้องเข้าไปในงานแล้ว เธอจึงรีบบอกให้เพื่อนหยุดร้องไห้ได้แล้ว จากนั้นอิงฟ้าก็ไปตามช่างแต่งหน้าให้เข้ามาช่วยกลบร่องรอยที่เลอะน้ำตาบนใบหน้าของพริมาภา แต่ตอนที่ออกไปข้างนอกห้องนั้นถึงได้เห็นว่าดร.รัตนยืนอยู่หน้าห้องพอดี แต่เธอไม่ได้สนใจอะไร พอกลับมาอีกทีก็พบว่าดร.รัตนไม่อยู่แล้ว ส่วนเธอรีบให้พี่ช่างแต่งหน้าที่ยังอยู่ช่วยจัดการใบหน้าของพริมาภาโดยเร็ว โชคดีจริงๆ ที่คุณแม่รอบคอบ ขอให้ช่างอยู่รอก่อน

หลังจากช่วยแต่งหน้าใหม่เสร็จ ก็ประจวบเหมาะกันได้เวลาแล้ว ออร์แกนซ์ที่ได้รับการจ้างมาเข้ามาบริฟควมเนวที่กับพริมาภาว่าควรจะทำอะไรต่อ ซึ่งส่วนใหญ่พริมาภาารู้เรื่องทั้งหมดอยู่แล้ว ไม่รู้ว่าเป็นเพราะความบังเอิญหรือเปล่า เนื่องจากเธอคือคนที่ช่วยประสานงานทุกอย่างแทนพี่สาว เพราะเป็นเพื่อนเจ้าสาวและยังเป็นน้องสาวอีกด้วย ระหว่างที่พี่สาวของเธอวิ่ง่วนเคลียร์งานเพื่อจะลาชั้นนี้มุน เธอก็ต้องมาคอยดูแลทุกอย่างให้ ถึงจะไม่ชอบแค่ไหน

แต่ก็ทำเพื่อพี่สาวของตนเอง เลยกกลายเป็นรู้ขึ้นตอนทุกอย่างดี
ไปเสียอย่างนั้น

ทั้งๆ ที่เธอไม่ได้อยากจะรู้เลย!

ตอนที่พริมาภาออกมาจากห้องพักอีกครั้ง แล้วมาหยุด
ยืนรอก่อนจะเข้าไปข้างในงานก็เห็นดรัสตันกำลังยืนรอเธออยู่แล้ว
ร่างสูงใหญ่อยู่ในชุดทักซีโดลีดำ ขับให้เรื่อนร่างของเขาดูดีราวกับ
นายแบบชั้นนำ แต่ถึงเขาจะดูหล่อเหลาจนคนอื่นอีกเขาเธอก็แต่งงาน
กับเขามากแค่ไหน พริมาภาก็ไม่สนใจเลย เพราะในสายตาเธอ
เปลือกนอกของดรัสตันนั้นดึงดูดเธอไม่ได้สักนิดเดียว

เธอคิดว่าเปลือๆ เธออาจจะเป็นผู้หญิงคนเดียวในโลกใบนี้
ที่เห็นว่า ดรัสตัน แมคไกวร์ นะระร้ายกาจมากแค่ไหน!

ทว่าก่อนที่ออร์แกนซ์จะส่งสัญญาณถึงพิธีกรบนเวทีเพื่อเริ่ม
พิธีการต่อไป ดรัสตันก็ยกมือห้ามเอาไว้ก่อน เขาสั่งอีกฝ่ายว่าขอเวลา
เพียงห้านาที จากนั้นจึงลากพริมาภาให้ถอยห่างจากทุกคน กลับไป
ยังทางเดิมแล้วเข้าไปในห้องพักด้านหลังที่เธอเพิ่งจะเดินออกมา

แต่ในห้องนี้ตอนนี้ไม่มีใครเลย นอกจากเธอกับดรัสตัน
ซึ่งกำลังจ้องมองเธอด้วยสายตาเข้มข้น แสดงออกชัดถึงความ
ไม่พอใจที่เขาไม่คิดจะปิดบังสักนิด

พริมาภาตัวสั่นกับโทษของเขาที่เธอสัมผัสได้ ถึงอย่างไร
ภาพในอดีตตอนที่เขากำลังคนที่เขากำลังทำร้ายร่างกาย เหยียบ
อีกฝ่ายอยู่ใต้ฝ่าเท้าที่เธอได้เจอ ก็ใช้ดวงตาแบบนี้จ้องมองเธอ
ในตอนที่เราบังเอิญไป ‘เจอ’ เขาในช่วงเวลานั้นเข้าพอดี และ
ตั้งแต่นั้นก็ทำให้เธอกลัวเขามาโดยตลอด!

“พีช” ดรัสตันเรียกเธอเสียงเข้ม หลังจากที่เขาเบียดดันเธอ

อยู่เกือบนาที ปริมาภาอยากจะหนีแต่เธอถูกเขาจับข้อมือเอาไว้แน่น
รู้ว่าสลัดอย่างไรก็ไม่ออก จึงเลือกจะยืนนิ่งเงียบอยู่อย่างนั้นแทน
“ฉันขอเตือนอะไรเธอไว้สักอย่างนะ เห็นแก่ที่เราเห็นหน้ากันมานาน”

ในที่สุดดรัสตันก็พูดขึ้นมา ดวงตาสีน้ำตาลทองของเขาจ้องมอง
เธอเขม็ง กดดันให้เธอรู้สึกเหมือนจะหายใจไม่ออก

“...”

ปริมาภาไม่ตอบอะไร รู้ดีว่าดรัสตันคงไม่ยากฟังอะไรจาก
ปากเธอหรอก แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ไม่อาจทนมองหน้าของเขาได้
หญิงสาวเลยเลือกที่จะเบือนหน้าหนี แต่เป็นดรัสตันที่เอื้อมมือ
บีบปลายคางของเธอเอาไว้ บังคับให้เธอมองเขาก่อนที่ชายหนุ่ม
จะพูดด้วยน้ำเสียงแผ่วเบาแต่กลับเต็มไปด้วยโทสะออกมาว่า

“เป็นแค่ตัวแทนนะอย่าปากดีให้มากนัก”

“...”

“ฉันไม่ได้ใจดีเหมือนที่แสดงออกเธอก็รู้ ถ้ายังทำอะไร
ไม่คิดหน้าคิดหลังอีก ฉันจะไม่เตือนเธออีกแล้วนะ”

“...”

“แต่ฉันจะลงโทษให้เธอจำ บอกเลย”

เธออย่าคิดว่าเขาไม่รู้ที่เธอไปพูดอะไรกับเพื่อน และดรัสตัน
ไม่ชอบที่เธอเอาเขาไปพูดลับหลังอย่างนั้น!

โดยเฉพาะตอนที่เธอทำท่าอาลัยอวรณ์ผู้ชายคนนั้น...เขา
ไม่ชอบ! และปริมาภาก็ควรจะรู้ตัวแล้วว่าเธอนะเป็นคนของใคร!

ปริมาภาารู้ได้ในตอนนี้เองว่าดรัสตันคงจะได้ยินที่เธอพูด
กับอิงฟ้า แต่แล้วอย่างไร ในเมื่อที่เธอพูดมันเป็นเรื่องจริง!

“ฉันไม่แปลกใจหรอกที่พี่แพรทิ้งนายไปแบบนี้ จนฉันต้องมา
ช่วยแทน”

หญิงสาวตอกใส่หน้าคนที่พยายามข่มขู่เธอเช่นกัน เธออาจจะ

ไม่เคยสู้กับเขามาก่อน แต่เธอคิดว่าเธอไม่ควรยอมเขาอีกต่อไปแล้ว
ในเมื่อไม่มีอะไรจะเสีย เธอก็ไม่ยากให้เขาชมเธอมากไป
กว่านี้

พอเธอตอบโต้กลับไปเช่นนั้น อีกฝ่ายก็ดูเหมือนจะยังไม่พอใจ
ล้มผัสได้จากแรงบีบของนิ้วมือเรียวยาวที่กระชับใบหน้าของเธอ
มากขึ้น หญิงสาวได้แต่พยายามดิ้นรนหนีแต่ไม่อาจหนีได้ เพราะ
มืออีกข้างของดรัสตันรั้งแผ่นหลังของเธอให้เข้าหาเขามากขึ้น
จากนั้นชายหนุ่มจึงตอบกลับมาด้วยสีหน้าเย้ยหยันของผู้ชนะว่า
“แต่ฉันกลับดีใจที่แพร่งั้นไปซะด้วยสิ ไม่รู้ทำไม”

“...”

“ฉันถึงได้เธอมาไว้ในกำมือแบบนี้ ฐู๋ใหม่พีช...” เขาเอ่ย
ถามขึ้นมาและไม่รอให้เธอตอบอะไร ดรัสตันก็เอ่ยต่อไปว่า “ฉันนะ
ขวางหูขวางตาเธอมานานแล้วจริงๆ”

พริมาภาถลิ่งตาใส่เขา ไม่แค่เขาหรอกที่ขวางหูขวางตาเธอ
เธอก็เหมือนกัน!

ถ้ารู้สึกแบบนี้ จะมาบังคับให้เธอแต่งงานกับเขาทำไม!

พริมาภาถลิ่งตาใส่ชายหนุ่ม ก่อนจะห้ามตัวเองไม่อยู่แต่อีกฝ่าย
ออกมาเร็วไม่ช้าคำ “ไอ้คนโระคะจิต ไอ้เถื่อน ไอ้ชั่ว อ้อ!”

หญิงสาวครางประหวัง มือเล็กหุบอกของคนที่ถูกๆ ก็ฉวยโอกาส
บดขยี้ริมฝีปากกับปากนุ่มของเธอ ไม่มีการอ้อมแรงหรืออ่อนโยน
เลยสักนิด ไม่เหมือนจูบ แต่เป็นการลงโทษเสียมากกว่า หญิงสาว
เจ็บจนน้ำตาแทบร่วงในตอนที่เขากัดกลีบปากนุ่มของเธอแรงๆ
ก่อนจะยอมปล่อยเธอไป

ดรัสตันผลักเธอออกไปจากอ้อมกอดของเธอ แผ่นหลัง
ของเธอชนเข้ากับกำแพงด้านหลังพอดี หญิงสาวเงยหน้ามองเขา
ด้วยสีหน้าโกรธจัดและดวงตาที่พร่าพรายไปด้วยหยาดน้ำตาของ

ความเจ็บใจ

เธอมองเห็นเขาใช้นิ้วโป้งปาดเช็ดริมฝีปากตัวเองไปมา ก่อนที่
เขาจะมองเธอด้วยท่าทีของผู้ชนะแล้วพูดว่า

“นี่แค่เดือนเท่านั้น เลิกดำฉันได้แล้ว และทำตัวให้มันดีๆ ด้วย”

“...”

“อย่าให้คนอื่นเขาคิดว่าเธอยังวีให้ฉันต้องเข้าหอก่อนกำหนด
เวลา เข้าใจไหม”

“นาย...!”

ดรัสตันไม่รอให้เธอทำอะไรเขาอีก ชายหนุ่มเปิดประตูออกไป
ขณะที่พริมาภาได้แต่ยืนกำมือแน่นจนปลายเล็บจิกเข้าไปในเนื้อ
และบอกตัวเองซ้ำๆ ว่าเธอต้องไม่ร้องไห้เพราะคนแบบนี้ คนเถื่อน
นิสัยไม่ดีอย่างนี้เธอไม่ควรไปเสียหน้าตาให้เขา เขาไม่คู่ควรหรอก

กระทั่งระงับได้ หญิงสาวก็หันไปส่องกระจก รับผิดชอบปรับหน้า
ตัวเอง สำนวณว่าทุกอย่างเรียบร้อยดีแล้วจึงก้าวออกไปจากห้อง
แล้วฝืนยิ้มเพื่อไม่ให้คนอื่น ๆ ไม่สบายใจ และไม่ยอมทำอะไร
ที่ดรัสตันจะหาเรื่องจับผิดรังแกเธอได้อีก

และที่สำคัญ ทำไปเพื่อให้งานแต่งบ้าง นี่มันจบลงไปเสียที!

2

อย่าทำให้โกรธ

ในที่จัดงานแต่งงานบ้างๆ นี่ก็จบลง และหลังจากนั้นคือ อาฟเตอร์ปาร์ตี้ที่พริมาภาตั้งใจแล้วว่าเธอจะไม่เข้าไปมีส่วนร่วมอะไร เพราะแขกส่วนใหญ่ก็ไม่ใช่เพื่อนของเธออยู่แล้ว

ตอนแรกสุดนั้น ห้องหอคินแรกดรัดตันได้เข้าโรงแรมที่เป็นห้องเพรสซิเดนต์เซี่ยลสวีต แต่ไม่รู้เขาเกิดเปลี่ยนใจอะไร จึงบอกว่าจะใช้บ้านของเขาแทน พริมาภาหรือจะไปค้ำอะไรได้ ทว่าระหว่างที่แยกตัวกับดรัดตัน อีกฝ่ายยังไม่ยอมให้เธอกลับก่อน พริมาภาจึงนั่งรออยู่ในห้องพักที่เขาเปิดไว้ให้เธอพักผ่อน ระหว่างนั้นเองหญิงสาวจึงได้มีโอกาสพูดคุยกับบิดามารดาของตนเอง

บิดาเธอมีสีหน้าดีขึ้น เขายิ้มแย้มพึงพอใจตลอดงาน เธอรู้ว่าท่านโล่งใจที่เธอยอมทำตามที่ท่านต้องการ บางครั้ง...บางครั้ง พริมาภาก็อดคิดไม่ได้ว่าระหว่างพวกเธอที่เป็นลูกกับชีวิตของท่านเอง บิดาเธอสนใจอะไรมากกว่ากัน แต่นั่นแหละ เธอจะปฏิเสธได้อย่างไรว่า ที่เธอได้ใช้ชีวิตดีมาถึงขนาดนี้ก็เพราะเงินทอง

ที่ท่านหามาให้เธอใช้นั้นแหละ

ส่วนมารดา ถึงจะพยายามแยมั้ม แต่ก็มักจะมองเธอด้วยสายตาที่แฝงความรู้สึกผิด นั่นทำให้พริมาภาได้แต่อดทนไว้ ไม่คิดทำอะไรมุ่งบ่ามลงไปให้ทุกคนเสียใจเหมือนที่พี่สาวเธอทำ

พริมาภาอึดอัด นึกอยากกลับบ้าน ถอดชุดแต่งงานบ้าง นี่ออก แต่ก็ทำอย่างนั้นไม่ได้ ตอนนี่เธอกำลังนั่งเผชิญหน้ากับบิดามารดา ผู้เป็นพ่อยืนอยู่ตรงข้ามเธอกับแม่ที่นั่งอยู่บนเตียง แม่จับมือของเธอเอาไว้แน่น ขณะพูดกับเธอด้วยน้ำเสียงลั่นเครือ น้อยๆ รวกับจะร้องให้ออกมาว่า

“เราก็แต่งงานแล้ว ต่อไปอะไรหนักนิดเบาหน้อยก็อดทนไว้นะ พี่ชนะ”

“แม่คะ...”

พริมาภาได้แต่ประท้วงออกมา พ่อกับแม่ทำเหมือนว่างานแต่งงานนี้ผ่านพ้นไปแล้วเธอกับดร.สตันจะสามารถใช้ชีวิตคู่กันได้ อย่างนั้นแหละ

สุดท้ายมันจะจบลงด้วยการแยกทาง ทำให้เธอจะต้องถูกล้างให้อดทน และเพราะรู้ดีอย่างนั้น ตอนที่แม่พูดแบบนี้ พริมาภาถึงได้เจ็บในใจเสียจนแทบกลืนน้ำตาไว้ไม่อยู่

เธอร้องไห้ในวันนี้รวมกันแล้วมากกว่าระยะเวลาสิบปีของความเสียใจที่เธอได้เผชิญหน้ามาเสียอีก

“ไม่เอาลูก ไม่ต้องร้อง” แม่รีบปล่อยมือเธอ แล้วค่อยๆ ใช้ผ้าเช็ดหน้าซับน้ำตาให้เธอเบาๆ “แม่... อย่าให้แม่รู้สึกผิดมากไปกว่านี้”

“หนู...”

พริมาภาเลยพูดอะไรไม่ออก คำพูดมากมายของเธอจุกอยู่ในลำคอ มันเป็นคำตัดพ้อที่จะทำให้คนฟังไม่สบายใจ แม่เธอ

ไม่สบาย เธอไม่ควรทำให้ท่านคิดมากจนอาการทรุดหนักมากไปกว่านี้

หญิงสาวเงยหน้าขึ้น พยายามระงับน้ำตาตัวเองเพื่อให้ท่านสบายใจ ระหว่างนั้นเองบิดาที่เอาแต่เงียบบ่อยนานของเธอก็เอ่ยขึ้นมาเป็นประโยคแรกว่า

“พีช พ่อขอบคุณคุณหนูมากนะที่ช่วยบ้านเราเอาไว้”

น้ำเสียงของพ่ออ่อนลง เป็นครั้งแรกที่เธอรับรู้ได้ว่าท่านรู้สึกผิดที่บังคับให้เธอแต่งงานแทนพี่แพรแบบนี้

“พีช...”

ชั่วระยะเวลาสั้นๆ ปริมาภาารู้สึกว่าเธอทำถูกแล้วที่ยอมตามใจพ่อกับแม่อย่างนี้ แต่วินาทีถัดมาทุกอย่างก็จบสิ้นลง เธอคงคิดไปเองว่าพ่อคงจะเห็นใจเธอบ้าง

แต่เธอคิดผิด...

“พ่อรู้ว่าลูกกับคุณดรัสตันไม่ถูกกัน แต่ในเมื่อแต่งงานกันไปแล้ว พ่อก็อยากให้พีชใจเย็นๆ หน่อย อย่างที่แม่เขาบอก หนักนิดเบาหน่อยก็ให้อภัยกัน”

“พ่อคะ” ปริมาภาประท้วงเสียงหนัก เธอจ้องมองท่านเขม็ง ก่อนจะเอ่ยสิ่งที่คิดเอาไว้ตั้งแต่แรกออกมา “ถ้าหลังจากนี้พีชจะหย่า...”

“พีช!”

ทั้งบิดามารดาของเธอเอ่ยขัดขึ้นมาแทบจะพร้อมกัน ก่อนที่พ่อจะเป็นคนออกคำสั่งเสียงเข้มด้วยสีหน้าจริงจัง

“พ่อไม่ยอมให้พีชหย่า”

ปริมาภาแสดงออกชัดถึงการต่อต้านในทันที

“แล้วถ้าพี่แพรกลับมา”

ทุกคนต้องไม่ลืมว่าเธอเป็นแค่ตัวแทน แต่พวกเขาแต่ละคน

กลับทำเหมือนว่ามันคือเรื่องจริงไปแล้ว ทั้งบังคับให้เธอจดทะเบียนสมรส ทั้งจัดงานแต่งงานใหญ่โตต่อไปโดยไม่ยอมยกเลิก

แต่...คนรักตัวจริงของดรัสตันไม่ใช่เธอ...

ถ้าพี่แพรกลับมาแล้วเธอก็ต้องเดินออกไปจากตรงนี้ ปริมาภาไม่คิดจะทนอยู่ในความสัมพันธ์แบบนี้เด็ดขาด!

“กลับมาแล้วยังไง” บิดาของเธอตอบโต้เสียงหนัก สีหน้าเกรี้ยวกราดทุกครั้งทีพุดถึงแพรรัมภาลูกสาวคนโต “ถึงยังไงคุณดรัสตันก็เป็นสามีพี่ช! ในเมื่อแพรเลือกเดินทางนี้แล้วก็ไปให้สุดทาง”

ปริมาภาได้ยินคำสั่งนั้นแล้วถึงกับเจ็บใจจนพุดไม่ถูก

เธออาจจะไม่เคยแสดงออกให้คนที่บ้านรู้ เรื่องนี้มีเพียงเธอกับดรัสตันที่รู้ดีแก่ใจกันสองคนว่าเธอกับเขาเกลียดกันมากแค่ไหน แต่พอกลับจะบังคับให้เธออยู่กับเขาให้ได้ แค่คิดเธอก็แทบจะหายใจไม่ออกแล้ว

“พี่ชต้องทนทั้งชีวิตเลยหรือคะ” น้ำเสียงของปริมาภาเต็มไปด้วยความเจ็บปวดที่ซ่อนเอาไว้ไม่ไหว “ถ้าเกิดพี่ชกับเขาเข้ากันไม่ได้จริงๆ”

คราวนี้พ่อคงจะรู้ว่าเมื่อครู่เขาทำร้ายจิตใจเธอมากเกินไปจริงๆ หรือเป็นเพราะแม่ช่วยปรามพ่อ ท่านถึงได้มีทำที่อ่อนลงบ้างนิดหน่อย ในตอนที่ยอมอะลุ่มอล่วยให้แกเธอ

“ถ้าตอนนั้นพ่อก็จะยอมรับ แต่ตอนนี้พ่อไม่ยอม”

ปริมาภาเองก็ไม่คิดจะยอมแพ้เช่นกัน นี่คือนชีวิตของเธอทั้งชีวิต และเธอได้ให้ท่านบงการแล้วครั้งหนึ่ง แต่หลังจากนี้ทางเลือกควรจะเป็นของเธอ ไม่ใช่เรื่องที่ท่านจะคิดตัดสินใจแทนเธอได้

“พี่ชยอมให้พ่อมากแล้วนะคะที่ให้พ่อบังคับพี่ชแต่งงานกับเขา”

“...”

“พอฟังความรักของพีชไปแล้ว อนาคตของพีช พ่อจะไม่ยอมให้พีชตัดสินใจเองเลยหรอกค่ะ”

“พีช!”

“ทั้งสองคนอย่าทะเลาะกัน ฉันขออนะคะคุณทิว”

สุดท้ายแม่ของเธอก็ทนไม่ไหว หันไปห้ามป้าผู้เป็นสามี

“คุณพลอย”

ทิวต์ถึ้มทำที่ซัดใจอยู่บ้าง แต่คราวนี้พรธรวดีไม่ยอมเงยบ
อีกต่อไปแล้ว

“เราบังคับยายพีชเพราะความเห็นแก่ตัวมามากพอแล้ว
หลังจากนั้นก็ให้พีชเขาตัดสินใจเองเถอะค่ะ”

เธอเอ่ยร้องขอ และนั่นทำให้คนเป็นสามียอมตามใจเธอ
ในที่สุด

“ก็ได้” ทว่าถึงอย่างนั้นทิวต์ถึ้มก็มิวายออกคำสั่งกับลูกสาว
คนเล็กของตน “แต่จะทำอะไรก็บอกพ่อก่อนด้วยได้ไหม สัญญา
พีช”

“ค่ะ”

พริมาภารับคำ และได้แต่รับคำสั่งไปอย่างนั้น เพราะเธอก็ไม่รู้
หรอกว่าถึงเวลาตัดสินใจจริงๆ เธอจะยอมบอกใครก่อนไหมอยู่ดี

ทหลังจากนั้นบิดามารดาของเธอก็ขอตัวกลับไปก่อน ขณะที่
พริมาภาจำเป็นต้องกลับไปบ้านของดร.สัตันพร้อมภรรยาอีกฝ่าย ซึ่งยังคง
ให้เธอรออยู่ แต่พริมาภาเบื่อกินกว่าจะอยากรอ เธอส่งข้อความ
ไปหาอิงฟ้าเพื่อพูดคุยกับอีกฝ่าย กระทั่งได้รู้ว่าตอนนี้จิรวพรเธอ
อยู่ข้างล่างตรงบริเวณล็อบบี้ของโรงแรม อิงฟ้าบอกกับเธอว่าพีช
ต้องการคุยกับเธอเป็นครั้งสุดท้าย แน่หนอนว่าพริมาภาไม่ปฏิเสธ

เธอยังติดค้างคำอธิบายกับจิรภพอยู่ อย่างไม่รู้ควรพูดกับเขาให้ชัดเจน

ทว่าเมื่อลงมาเผชิญหน้ากับอีกฝ่าย ปริมาภาถึงได้รู้ว่ามันยากกว่าที่คิด ตอนที่ยังมองหน้าจิรภพ เธอไร้คำพูดใดๆ ที่อยากจะพูดกับเขา

ชายหนุ่มกับเธอรู้จักกันมานานหลายปี เขาเป็นรุ่นพี่ที่มหาวิทยาลัย เป็นพี่ชายของหนึ่งในกลุ่มเพื่อนสนิทที่วันนี้ไม่ได้มางานแต่งงานพี่แพร ส่วนจิรภพนั้นเป็นเพราะเธอชวนเขามาเอง เนื่องจากเพิ่งเริ่มตัดสินใจว่าจะคบหากับเขาอย่างจริงจัง

แต่ทุกอย่างก็จบลงโดยที่ยังไม่ได้เริ่มสักนิด และเป็นเธอที่ทำร้ายเขาโดยไม่รู้ตัว เธอให้ความหวังพี่จีน และเป็นคนที่ทำร้ายเขา เธอเลยไม่อาจปล่อยไปเฉยๆ ได้ อย่างน้อยก็ต้องอธิบายทุกอย่างให้เขาได้รู้...

ถึงจะคบกันเป็นคนรักไม่ได้ แต่ปริมาภาก็ไม่ยากสูญเสียอีกฝ่ายไปจากชีวิต เธอเป็นเหมือนเพื่อนรุ่นพี่ที่เธอไว้วางใจสนิทสนมกันมานานปี

แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็พูดอะไรไม่ออก ได้แต่นั่งตรงข้ามจิรภพอยู่นาน กระทั่งชายหนุ่มเป็นฝ่ายทำลายความเงิบขึ้นมาก่อน

“พี่ซี นี่มันเรื่องอะไรกันครับ ทำไมจู่ๆ ถึง...”

จิรภพไม่ได้พูดอะไร แต่มองปริมาภาในชุดแต่งงานแล้วก็พูดไม่ออก ชายหนุ่มไม่สามารถอธิบายได้เลยว่าวินาทีที่เห็นปริมาภาบนเวทีเคียงคู่กับดริสตันในฐานะเจ้าสาวนั้นเขารู้สึกอย่างไรบ้าง

เขาทั้งสับสน มีเงง ประหลาดใจ ก่อนจะค่อยๆ รู้สึกเจ็บไปทั้งใจจนยากจะพูดออกมาได้ ถึงอิงฟ้าจะเข้ามาบอกเข่าว่ามันเป็นเรื่องจำเป็น อย่างไม่รู้ลองคุยกับปริมาภาก่อนวันหลัง แต่เขาก็ไม่อาจทนรอได้ ใจเขากระวนกระวาย และไม่สนใจอะไรแล้วว่ามันจะดูແຍ

แค่ไหนที่เขาอยากจะคุยกับเจ้าสาวของคนอื่นในวันแต่งงาน

ทั้งๆ ที่ก่อนหน้านั้น...เขากับพริมาภากำลังจะพัฒนาความสัมพันธ์กันไปอีกขั้นนี้แหละ

ทำไมเขาจะไม่รู้...ถึงจะไม่เคยพูดแต่พริมาภาก็ไม่เคยตัดรอนเขา ใจเขาในเวลานั้นมีความสุขมากแค่ไหน เขาเฝ้ารอจนพริมาภารี้นจบ คิดว่ากลับมาจากทำงานที่ไต้หวันครั้งนี้จะต้องขอพริมาภ่าเป็นแฟนจริงจังแล้ว

แต่...ทุกอย่างมันสลายไปหมด เขาไม่ทันตั้งตัวเลย...

พริมาภ่าเห็นสีหน้าทั้งสับสนและเจ็บปวดของจิรภพก็ได้แต่ก้มศีรษะลงซ้ๆ แล้วขอโทษชายหนุ่มด้วยความรู้สึกผิดจากหัวใจทั้งหมด

“พี่จิ้น...พี่ขอโทษ”

“...”

จิรภพไม่ตอบกลับอะไร แต่พริมาภ่าก็รู้ว่าเธอติดค้างคำอธิบายเขามากแค่ไหน หญิงสาวกลักริ้นความลำบากใจลงไป แล้วจึงค่อยๆ บอกกับชายหนุ่มตามความเป็นจริงว่าเหตุใดเธอถึงตกอยู่ในสภาพนี้

“พี่แพรหายตัวไป พี่ชเลยต้องแต่งงานแทน”

“...”

“พี่ชเพิ่งรู้ บ้านพี่ชเป็นหนี้เขา พ่อไม่ยอมล้มงานแต่งงานนี้ พี่ช...แม่ป่วย พี่ชต้อง...”

พริมาภ่าไม่รู้จะพูดอะไรต่อ ยิ่งพูดก็เหมือนเธอยิ่งแก้ตัวสุดท้ายเลยได้แต่ล่าหน้าไม่เอ่ยอะไร ขณะที่จิรภพได้เข้าใจทุกอย่างชัดเจนแล้ว

เขานิ่งอึ้ง เงียบไปนานก่อนจะค่อยๆ ล่าหน้าให้พริมาภ่า แล้วตบหน่องน้อยที่เขารักและเอ็นดูเสมอมาด้วยน้ำเสียงที่พยายามปลอบประโลมเธอให้เข้มแข็ง

“ไม่เป็นใครครับ ไม่เป็นไรนะ”

ถึงจะเป็นเรื่องที่เกิดความคาดหมายของเขา แต่จิรภพก็ได้รู้แล้วว่าก่อนหน้านั้นพริมาเองก็ไม่ได้ทรยศหักหลังอะไรกัน

แต่มันเป็นเพราะ...เขาตัวเอง

เขาจะโทษเธอได้อย่างไร เขาไม่ได้อยู่ในสถานการณ์เหล่านั้น จะไปบอกว่าเธอมีทางเลือกอื่นอยู่ก็ไม่ได้ อีกอย่างถึงจะมีใจให้มากแค่ไหน แต่จิรภพก็รู้ว่าเขาไม่ได้มีสถานะอะไรกับพริมาที่จะรังเธอเอาไว้ได้

เขากับเธอไม่ได้เป็นอะไรกันนอกจากพี่น้อง...

“พี่จิ้น พี่ชขอโทษ”

พริมาบอกจิรภพเสียงสั่นด้วยความรู้สึกผิด เธอจะไม่รู้ได้อย่างไรว่าเขาเจ็บมากแค่ไหน และจิรภพก็ดีเหลือเกินที่ไม่โทษอะไรเธอเลยสักนิดหนึ่งๆ ที่เขาทำได้

เธออยากให้เขาดูดาเธอสักหน่อย ต่อว่าที่เธอเห็นแก่ตัว เห็นแก่เงินสักนิดก็ได้ ไม่ใช่เข้าใจที่เธอเป็นแบบนี้

มันทำให้เธอรู้สึกผิด...รู้สึกผิดจนแทบจะหายใจไม่ออกอยู่แล้ว

ทว่าถึงอย่างนั้นจิรภพที่แสนดีก็ไม่โทษเธอสักคำ เขายิ้มบางเบา ส่งให้เธอ มันเจ็บไปด้วยความชื่นชมแต่ก็เต็มไปด้วยความเข้าใจ

“พี่ชไม่ได้ผิด ยังไงก็เป็นพี่ที่...มาเข้าไป”

“...”

“เราสองคนก็แค่...แค่นี้ยังไม่ได้เป็นอะไรมากไปกว่าพี่น้อง ฉะนั้นพี่ชไม่ผิดอะไร”

“พี่จิ้น...” คราวนี้พริมาทนนไม่ไหวอีกต่อไป เธอปล่อยให้ น้ำตาไหลรินลงมาเรื่อยๆ ก่อนจะคร่ำครวญกับจิรภพด้วยความรู้สึก อึดอัดจนทนไม่ไหวแล้ว “...พี่ชอยากหย่า พี่ชไม่ชอบเขาเลย แต่พอกับแม่บังคับให้พี่ชจดทะเบียนสมรสด้วย”

หญิงสาวพูดเหมือนจะฟ้องเขา บอกใครสักคนให้รู้ว่าเธอไม่เคยเต็มใจเลย แต่เธอถูกบังคับและเธอทำอะไรไม่ได้

จิรภพได้ฟังอย่างนั้นก็ยิ่งสงสารพริมาภาจับใจ และเขาไม่ยอมให้ห้องที่เขารักมากคนนี้ต้องเจ็บหรือลำบากใจ จิรภพยินดีวางตัวในตำแหน่งไหนก็ได้ในชีวิตของพริมาภาเพื่อให้เธอได้สบายใจและมีความสุข

ถึงสุดท้ายคนที่ได้ยืนอยู่ข้างๆ เธอจะไม่ใช่เขาก็ตาม

“พีชใจเย็นๆ นะ” จิรภพเป็นฝ่ายปลอบหญิงสาวที่กำลังร้องไห้ “บางทีอาจจะเป็นเพราะพ่อกับแม่อยากให้เราทั้งสองได้สิ่งที่ดีที่สุด”

“นั่นต้องไม่ใช่คนอย่าง ดร.สตัน แมคไกวร์!”

พริมาภาสวนประโยคนั้นขึ้นมาอย่างรวดเร็ว น้ำเสียงของเธอเต็มไปด้วยความเกลียดชังจนจิรภพนิ่งงันเพราะไม่เคยเจอกับพริมาภาที่โกรธเกรี้ยวถึงขนาดนี้มาก่อน

ฝ่ายพริมาภาเองก็ชะงักไปนิด นอกจากอิงฟ้าแล้วก็ไม่มีใครรู้ว่าเธอเกลียดดร.สตันมากแค่ไหน

“อีกอย่างเขาเป็นแฟนพี่แพรนะคะ” พริมาภาเอ่ยเหตุผลต่อมาที่ติดอยู่ในใจเธอ “ถึงตอนนี้พี่แพรจะทิ้งงานแต่งงานไปจนพี่ชต้องมาแต่งงานแทน แต่...”

“...”

“พวกเขาเป็นแฟนกันมาก่อน จะให้พี่ชรู้สึกยังไง ไหนจะพี่จิ้นอีก...”

หญิงสาวซ่อนตาขึ้นมองคนตรงข้าม แต่ทุกอย่างก็ชะงักไปหมดเมื่อเธอรับรู้ได้ถึงแรงกระชากที่ต้นแขนดึงร่างเธอให้ลุกขึ้นยืนพร้อมกับน้ำเสียงทุ้มคุ่นหูตวาดเสียงดังลั่น

“ก็ไม่ต้องรู้สึกยังไง!”

“ดร.สตัน!”

เธอหันไปมองคนตัวสูงข้างกาย ทางตาเหลือบเห็นจิรภาพ ผุดลุกขึ้นอย่างรวดเร็วเช่นเดียวกัน แต่ตอนนี้ความสนใจของเธอ อยู่ที่ดรัสตันมากกว่า หญิงสาวนี้หัวหน้าด้วยความเจ็บเมื่อเขาออกแรง บีบต้นแขนเธอแน่นอย่างไม่ปรานีกันสักนิดเดียว

“เธอเป็นเมียฉันแล้วยังจะมาคุยกับผู้ชายคนอื่นอีกงั้นหรือ จะคบชู้ตั้งแต่วันแต่งงานเลยใช่ไหม”

คำถามนั้นทำให้พริมาภาถึงกับเบิกตากว้าง ใบหน้าเล็กนึ่งค้าง ไปแล้วด้วยความตกใจกับข้อมกล่าวหาอันรุนแรงนั้น

เขาเอาตาข้างไหนมองว่าเธอจะคบชู้! อีกอย่างการมาคุยกับพี่จิ้นก็เป็นเรื่องที่เขาสมควรทำ และเธอไม่ได้แอบซ่อนตัวอะไรด้วย เขาจะมาว่าเธออย่างนี้ไม่ได้!

ทว่าก่อนที่เธอจะได้ตอบโต้อะไร จิรภาพที่ยืนอยู่ตรงข้ามก็รีบเอ่ยแทรกขึ้นมาทันทีเพื่อให้ดรัสตันใจเย็นลง

“คุณ...มันไม่ใช่อย่างที่คิด”

“ไม่ใช่อะไร” ดรัสตันหันไปจ้องมองจิรภาพทันทีด้วยสายตาเกรี้ยวกราดดุจดั่ง “แกแทบจะกอดเมียฉันอยู่ยังจะให้คิดอะไรได้อีก!”

จิรภาพที่อย่างมากที่สุดก็แค่จับมือของพริมาภาได้แต่เบิกตากว้างอย่างตกใจกับคำพูดไม่เป็นจริงนั้น เขาจะแก้ตัว แต่เมื่อเห็นพริมาภาซึ่งโดนกระชากจนเจ็บไปหมดก็ไม่อยากต่อความยาวสาวความยืดกับอีกฝ่าย ได้แต่ยอมรับผิดเพราะเขาก็ทำอะไรไม่คิดจริงๆ

“อย่าโกรธพี่ชเลยครับ ผมผิดเอง”

“หุบปาก!”

ดรัสตันตะคอกใส่จิรภาพ ยิ่งเห็นมันทำดีต่อหน้าพริมาภาแค่นั้น เขาก็ยิ่งเกลียดไอ้หมอนี่

เพราะมันนั่นแหละ...เป็นเพราะมัน...เขาถึงได้ทนไม่ได้ขนาดนี้! ทว่านั่นทำให้พริมาภาหมดสิ้นความอดทนเช่นเดียวกัน

หญิงสาวใช้มืออีกข้างที่ว่างฟาดลงบนต้นแขนของดรัสตันแรงๆ
จ้องมองเขาด้วยความโกรธเคืองขณะที่ตบโต้กลับไปอย่างดุตัน

“นี่! นายไม่มีสิทธิ์ไปว่าอะไรที่ฉันนะ!”

คนโดนทำร้ายแสร้งยิ้มใส่พริมาภาอย่างโกรธจัด

“อยากให้นั้นพูดหรือพี่ช บอกละยว่ะระคายหูบอบบางของเธอ
แน่ๆ”

ใบหน้าพริมาภาแดงก่ำด้วยความโกรธปนอายทันที เธอจะ
ไม่รู้ได้อย่างไรว่าคนอย่างดรัสตันนะปากร้ายแค่ไหน คนอื่นอาจจะ
ไม่เคยโดนปากเขาทำร้าย แต่เธอน่ะโดนมานานแล้วตั้งแต่ไปรู้
หน้ากากจอมปลอมของเขานั้นแหละ!

“งั้นนายก็ไม่ต้องพูด!”

หญิงสาวเอ่ยห้ามปรามเขา และดรัสตันก็ไม่สนใจอะไรเธอเลย
สักนิด เขาออกแรงกระชากหญิงสาวให้ก้าวเดิน ไม่สนใจไฉนหน้าอ่อน
ที่คิดอยากจะมาแย่งคนของเขาอีกต่อไป

“ไป! ยังต้องเข้าหออีกที่รัก หมดเวลาให้เธออาลัยซู้แล้ว”

เขาบอกด้วยน้ำเสียงและสีหน้าที่เต็มไปด้วยความเสียดสี
ขณะที่พริมาภาดิ้นรนไม่ยินยอมทันที แต่เธอหรือจะสู้แรงของ
อีกฝ่ายได้ สุดท้ายก็ถูกดรัสตันลากไปขึ้นรถที่จอดรออยู่หน้าโรงแรม
โดยไม่อาจต้านทานได้เลย!

3

อย่าทำให้หึง

ดลอดตระยะทางจากโรงแรมกลับมาถึงบ้านของดรัสตันนั้น
พริมาภาแทบไม่กล้าพูดอะไรเลยเพราะดรัสตันขับรถได้น่ากลัวมาก
ในความรู้สึกของเธอ และมันทำให้เธอไม่กล้าพูดอะไรกระตุ้นโทสะ
ของเขาแม้แต่นิดเดียว แม้ใจอยากจะทำมากกว่านี้ก็ตาม

พอถึงที่หมาย บ้านหลังนั้นเงียบกริบ ไฟยังเปิดสว่างเอาไว้
แต่ไม่มีคน ดรัสตันเห็นเธอยืนนิ่งก็หันมาคว้าข้อมือแล้วลากขึ้นไป
อย่างรวดเร็วไปยังชั้นสอง กระทั่งถึงห้องมุมสุดทางขวามือจึงเปิด
ประตูผลักเธอเข้าไปก่อนจะเข้าตามหลังมา

เสียงปิดประตูดังสนั่นทำให้เธอตกใจ แล้วหันขวับไปทาง
คนตัวสูงด้านหลัง ดรัสตันเดินเข้ามาซ้อนหลังเธอด้วยท่าทีคุกคาม
ดวงหน้าหล่อเหลานั้นเต็มไปด้วยความน่ากลัวที่ทำให้เธอนึกอยาก
กระโจนหนีไปให้ไกล โดยเฉพาะยามดวงตาสีน้ำตาลทองคู่นั้น
จับจ้องมองเธอ มันทำให้เธอรู้สึกอ้อนๆ หนาวๆ ไปทั่วร่าง

“นี่! นายคิดจะทำอะไรนะ”

พริมาภากร้องออกมาอย่างหน้ไม่ไหว มือเล็กยื่นออกชายหนุ่ม
เอาไว้เมื่อเขาเข้ามาใกล้จนเธอหมดหนทางหนี ขาเล็กสั่นผัสได้ถึง
เตียงกว้างที่อยู่เบื้องหลัง

ขณะที่คนตัวสูงกว่ากลับสะยะยิ้ม มือหนาเริ่มปลดกระดุม
เสื้อผ้าตัวเองออก เขาโยนเสื้อนอกทิ้ง จนเหลือเสื้อเชิ้ตข้างในสีขาว
ขณะที่ตอบเธอด้วยสีหน้าของคนเหนือกว่า

“จะทำอะไร ก็เข้าหอนะสิ”

พริมาภาเบิกตากาโต ตัวลั่นขึ้นมามาพันที่พร้อมกับผลักร่างสูงใหญ่
ให้ถอยห่างออกไป แต่นอกจากดรัสตันจะไม่สะเทือนแล้ว เขากลับ
เป็นฝ่ายผลักเธอบ้าง พริมาภากร้องเสียงหลงตอนที่เสียหลักหงายหลัง
ลงไปบนเตียงกว้าง พอตั้งหลักได้ก็พบว่าตัวเองถูกกักเอาไว้โดย
ร่างสูงใหญ่ของดรัสตันแล้ว

หญิงสาวรีบใช้มือดันอกเขาอีกครั้ง พร้อมกับร้องห้ามเสียงดัง
ด้วยสีหน้าตื่นตระหนก

“นายทำแบบนี้ไม่ได้นะ!”

ดรัสตันเหยียดยิ้ม มองคนตรงหน้าทีเบิกตากาโตมองเขา ท่าทาง
เหมือนแมวข่อยระว่างภยันันดูน่ารักในสายตาของเขา แต่...ไม่ได้
ช่วยให้เขาหายโกรธเลยสักนิด!

เขาคว่าจับมือเล็กที่ทาบอยู่บนอกแล้วบีบแน่น มือนี้คือมือ
ที่จับกับผู้ชายคนอื่น ทั้งๆ ที่เธอคือคนของเขาแต่พริมาภาไม่รู้ตัว
เลยสักนิด

เธอไม่เคยรู้อะไรเลย!

“ทำไมจะไม่ได้ล่ะพี่ซุ” ดรัสตันเอ่ยถามเสียงเข้ม “ตรงไหน
ที่ไม่ได้เทรอบอกหน่อยสิ”

เขาย้อนถามอย่างทำทหาย ขณะที่พริมาภาหน้าแดงก่ำด้วย
ความโกรธพร้อมกับตอบโต้กลับไปด้วยไม่ยอมแพ้

“นายไม่มีสิทธิ์!”

คราวนี้คนไม่มีสิทธิ์ยิ้มเย็น เขารวบมือเล็กทั้งสองข้างขึ้นเหนือศีรษะเล็ก ก่อนจะก้มหน้าลงจนแทบจะชิดใบหน้าของหญิงสาว

“ตรงไหนที่ฉันไม่มีสิทธิ์เทรอฟีช ทื่อ”

เขาถามลากเสียงยาว จงใจใช้จมูกโด่งคมคลอเคลียกับแก้มนวลของหญิงสาว ขณะที่พริมาภาเบือนหน้าหนีในทันที

“อ้อ! อย่าทำแบบนี้”

หญิงสาวตัวสั้น เธอพยายามดึงมือตัวเองออกจากมือใหญ่ที่รวบจับเอาไว้แน่นแต่ไม่อาจตอบโต้ได้เลย ขณะที่คนเหนือร่างเธอเหมือนจะสนุกกับการได้ก่ลั่นแกล้ง เขาหัวเราะในลำคอเสียงหยั่นก่อนจะปล่อยมือหญิงสาวออก เปลี่ยนเป็นจับปลายคางเล็กแล้วบังคับให้เธอมองหน้าเขา

ดรัสตันสบตาสีน้ำตาลคู่นั้นแล้วก็ยิ่งรู้สึกจุ่นเฉียวขึ้นมาเมื่อคิดว่าก่อนหน้าเธอกำลังทำอะไรขำหน้าขำตาเขา และพริมาภาควรจะได้รับการสั่งสอนได้แล้วว่าเขาเป็นคนของใครและมีสถานะอะไรในเวลานี้!

“ปล่อย?”

เขาเอ่ยออกมาสั้นๆ เหมือนเป็นคำถาม แต่เมื่อคนตัวเล็กได้ร่างไม่ตอบ ดรัสตันก็เหยียดยิ้มเย็นขา ปลายนิ้วเรียวยังกระชับบีบปลายคางเล็กในมือแน่นขึ้น แต่ก็มั่นใจว่าเขาจะไม่ทำให้เธอเจ็บ แต่เขาแค่อยากให้เธอมองหน้าในระหว่างที่เขาสั่งสอนเธอ

พริมาภาณะโกหกไม่เก่งหรอก อะไรที่เธอคิดว่าปิดมั้นเอาไว้ได้ เห็นได้ชัดเจนนจากดวงตาของเธอทั้งนั้นแหละ!

เหมือนอย่างที่เขาเกลียดเขาแต่ไม่แสดงออกอะไรนั่นไง...

รวมถึงที่เธอกำลังจะ ‘ชอบ’ ใคร มันก็เก็บไม่อยู่เหมือนกัน เก็บไม่อยู่...และนั่นทำให้เขาทนไม่ได้

ดรัสตันจะหนีได้อย่างไร!

“พูดเรื่องตลกหรือพี่ช ฉันไม่จำเป็นต้องปล่อยเธอไป เพราะเธอต่างหากที่จะต้องเป็นคนเข้ามาหาฉันเอง”

ไม่เพียงแค่นั้น ตอนนี้นี้ดรัสตันยังปล่อยมือจากปลายคางหญิงสาว ผลจากร่างเล็กที่แผ่อยู่บนเตียงมาขึ้นอยู่ตรงปลายเตียง เขามองปริมาภาที่เป็นอิสระแล้วตะเกียกตะกายลุกขึ้นมาด้วยสายตาดุคั่น

“เธอไม่รู้ตัวหรือว่าเธอเป็นอะไรในตอนนี้นะพี่ช”

“...”

เขามองปริมาภาที่ไม่ตอบโต้อะไร ร่างเล็กสั่นเทาในขณะที่ถอยห่างไปให้ไกลจากเขา แต่ถอยไปถอะ อย่างไม่เขาก็ไม่ปล่อยมือเธอไปหรอก

ถึงจะคิดอย่างนั้น แต่ดรัสตันก็ยังคงกดดันปริมาภาด้วยคำพูดต่อไปว่า

“ของด้อยคุณภาพอย่างเธอ ฉันรับไว้เป็นดอกไม้ก็ดีเท่าไรแล้ว ถ้าเธอยังคิดจะต่อต้านฉันอีกละก็...”

“...”

“คำรักษาแม่เธอก็ไปหาเงินเอาทางอื่นเถอะ”

เขาพูดประโยคสุดท้ายพร้อมกำบรอยยิ้มหยันของผู้ชนะ และนั่นทำให้คนที่คิดจะถอยห่างหนีไปจากเขาหยุดชะงัก เธอเงยหน้าขึ้นมองเขาด้วยสีหน้าท่าที่ตื่นตระหนกตกใจ

ดรัสตันก็ไม่อยากใช้วิธีนี้หรอก แต่ปริมาภาทำให้เขาโกรธมากจริงๆ

“นายทำแบบนี้ไม่ได้”

คนตัวเล็กกว่าจากที่เป็นฝ่ายหนีก็กลายเป็นถลันเข้ามาหาเขาอย่างลึมตัว ขณะที่ดรัสตันเลือกจะเป็นฝ่ายยืนอยู่เฉยๆ

เขาก้มหน้าลง มองดวงหน้าเล็กที่แฝงความตื่นตระหนกในสีหน้าและแววตาแล้วก็ใจอ่อนลงนิดหน่อย แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่ได้ทำให้เขารู้สึกท้อใจที่เธอกล้ำกลองไปหาผู้ชายอื่นในวันแต่งงาน!

“เพื่อเธอจะลืมนะพีช ฉันทำได้ทุกอย่างนั่นแหละ” เขาบอกกับหญิงสาวเสียงเย็น เธอคิดอย่างไร เรียกเขาว่าอะไรลับหลังทำไมเขาจะไม่รู้ “ฉันเป็นปีศาจร้ายอยู่แล้วนี่ เพิ่มเรื่องนี้อีกสักเรื่องก็ไม่ทำให้ฉันเดือดร้อนอะไรหรอกจริงไหม”

พริมาภาสายหน้าซำๆ พุดอะไรไม่ออกอยู่เนิ่นนานขณะที่ดรัสตันก็ปล่อยให้เธอคิดเอาเองว่าเธอควรจะเลือกทางไหน

จะเอาใจเขา...หรือจะทำให้ทุกคนในครอบครัวตัวเองลำบาก

“จะเข้ามาหาฉันเอง หรือจะให้ฉันเดินออกไปจากห้องนี้”

เขาเอ่ยถามขึ้น เป็นทางเลือกให้กับพริมาภาที่ทำท่ารีรอตัดสินใจไม่ได้

เธอไม่ได้โง่ เธอรู้ว่าเขาต้องการอะไร และถ้าเธอมีสมองพริมาภาก็ควรจะรู้ว่าจะต้องเลือกทางไหน

“ฉัน...”

หญิงสาวกัตรีมฝีปากแน่น คิดอะไรไม่ออก เธอตัวสั่นด้วยความกลัว เธอรู้ว่าดรัสตันต้องการอะไร มันชัดเจนถึงขนาดนี้ว่าเธอจะขึ้นเตียงกับเธอ!

และนั่นทำให้เธอหายใจแทบไม่ออก เธอไม่ได้ไร้เดียงสาขนาดไม่รู้อะไร แต่เธอก็ไม่ได้กำกั่นหรือเคยมีประสบการณ์มาก่อน เธออาจจะมีคนมาจีบ แต่ไม่เคยมีแฟนมาก่อน ที่ใกล้เคียงที่สุดก็คือพี่จีน ซึ่งทำอย่างมากที่สุดก็คือการจับมือกัน

โลกของเธอยังเป็นโลกของรักวัยใส แต่ดรัสตันทำให้โลกของเธอเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง

“ตัดสินใจได้หรือยัง” ดรัสตันเร่งเร้า ขณะที่มองคนตัวเล็ก

ตรงหน้ากอดดอกเข้าหากันแน่น “ถ้าตัดสินใจได้แล้วก็ถอดเสื้อผ้าออกซะ อย่าให้ฉันต้องรอนานไปมากกว่านี้”

เขาบอกด้วยน้ำเสียงของคนเหนือกว่า รู้เลยว่าตัวเองออกจะใจร้ายไปหน่อย แต่ทำอย่างไรได้ ถ้าไม่ทำแบบนี้เขาก็ไม่ได้สิ่งที่ตัวเองต้องการ

พริมาภาต้องได้รับการสั่งสอนบ้าง เขาปล่อยให้เธอได้ใจคิดว่าเธอจะเอาแต่ใจกับเขาอย่างไรก็ได้มานานแล้ว และเธอควรจะได้รู้ว่าอย่าทำให้เขาโกรธ เพราะเขาไม่เลือกวิธีการที่จะใช้ลงโทษเธอหรอก!

“ฉันเกลียดนาย!”

พริมาภาที่ลื่นหันทงไปแล้วร้องตะโกนใส่เสียงดัง ขณะที่ดริสตันชะงักไปเพียงนิดเดียวเท่านั้นก่อนจะยิ้มเฉยชาแล้วตอบหญิงสาวด้วยสีหน้าเหมือนไม่แยแสอะไรกับความรู้สึกที่เธอมีให้เขา

“อืม...ฉันก็ไม่เคยขอให้เธอรักฉัน”

“...”

“แค่เธออยู่ในกำมือฉันแบบนี้ฉันก็พอใจแล้วละพีช”

คำพูดนั้นทำให้พริมาภาจนตรอก รู้ว่าตนเองไม่อาจเอาชนะอีกฝ่ายได้เลย ดริสตันต้องเป็นคนแบบไหนถึงได้เลือดเย็นถึงขนาดนี้!

หญิงสาวมองเขาด้วยดวงตาพวามัวเพราะน้ำตาที่คลออยู่ในดวงตา แต่พยายามไม่ให้ไหลออกมา แรงแซ็กก็เหมียวอยากเอาชนะทำให้เธอโกรธจนไม่สนใจอะไรแล้ว อยากได้ตัวเธอเธอให้ได้! ในเมื่อก็ได้ซื้อว่าขายตัวเองให้เขาอยู่แล้ว เงินก็รับมาแล้วเขาก็ต้องอยากได้สิ่งตอบแทนสินะ

หญิงสาวก้าวเข้าไปหาชายหนุ่มด้วยสายตาที่แสดงความเกลียดชัง แล้วลงมือดึงทิ้งชุดแต่งงานราคาแพงระยับที่เธอสวมอยู่ ไม่สนใจว่ามันจะเสียหายจนกลายเป็นเศษผ้าราคาแพงเท่านั้นในเมื่อ

เธอไม่ได้เป็นคนจ่ายเงิน กระทั่งผ้าลูกไม้เนื้อดีนั้นร่วงหล่นจากตัว เปิดเผยร่างกายเปลือยเปล่าที่มีเพียงแพนตี้ตัวเล็ก อวดร่างกายสมส่วนที่ประกอบไปด้วยทรวงอกอิม เอวคอดเล็ก และท่อนขาเรียวยาวคู่สวย ร่างกายเธอกลมกลิ้งงดงามไปทุกสัดส่วน ทำให้แม้แต่คนที่ไปทำหายก่อนอย่างดรัสตันยังตกตะลึงกับความไม่จกกล้า บ้าบิ่นที่เขาไม่คิดว่าพริมาภาจะทำจริงๆ

ร่างเล็กกว่าตรงดิ่งเข้ามาหาเขา เธอผลักเขาไปยั้งเตี้ยกว้าง ก่อนจะเป็นฝ่ายผลักให้เขาลงไปนั่งแล้วมีเธอขึ้นมายุ่งเหี่ยวร่างของเขา

ตลอดระยะเวลาที่ดรัสตันไม่พูดอะไรแม้แต่คำเดียว ปลอ่ยให้พริมาภาทำตามที่เขาคิดจะทำ ดรัสตันเหยียดข้อมือทำหาย ขณะที่คนตัวเล็กเห็นอู้งางเขาแหม่มปากแน่น ชายหนุ่มปลอ่ยให้เธอใช้สองมือเล็กประคองใบหน้าของเขา ก่อนที่ริมฝีปากนุ่มๆ นั้น จะแนบลงบนเรียวปากของเขาแล้วนิ่งอยู่อย่างนั้น

ร่างเล็กที่อยู่เหนือร่างเขาลั่นไม่หยุด เธอเหมือนมาถึงจุดสูงสุดของอารมณ์แล้วและดรัสตันก็ใจอ่อนจนได้ เมื่อรับรู้ได้ถึงน้ำตาของคนตัวเล็กกว่าที่หยดลงบนใบหน้าของเขา ชายหนุ่มเอื้อมมือไปกอดร่างของเธอเอาไว้แน่น ขณะที่พริมาภาเปลี่ยนเป็นซบหน้าลงกับอกเขาแล้วร้องไห้เสียงดังอย่างลั่นความอดทน

ดรัสตันลอบถอนหายใจอย่างกัลตกลุ้ม เขารู้ว่าตัวเองเล่นแรงเกินไปแต่เขาก็โกรธเธอมากเหมือนกัน พริมาภาไม่เคยรู้หรือกว่าอะไรที่เกี่ยวข้องกับเธอก็ทำให้เขาขาดสติได้หมดนั่นแหละ

มือใหญ่ลูบศีรษะเล็กที่ซบหน้ากับอกเขาเบาๆ ปลอบประโลมอย่างอ่อนโยน

“หยุดร้องไห้เถอะ”

“ฮึก...”

คนตัวเล็กกว่ากลับยิ่งร้องไห้ นั่นทำให้ดรัสตันไม่รู้จะทำ

อย่างไร

ถึงนี่จะไม่ใช้ครั้งแรกที่เขาวิ่งแกเธอจนเธอกลัวเขาขนาดนี้ แต่ตอนนั้นมันก็เป็นตอนที่เขายังเด็กมาก ผิดกับตอนนี้ลิบลิบ และนั่นทำให้เขารู้ว่าน้ำตาของเธอนั่นทำให้เขาพ่ายแพ้ได้มากแค่ไหน ก็คิดว่าจะทนได้ แต่สุดท้ายเขาก็ทนไม่ได้อยู่ดี ชายหนุ่ม กอดร่างเล็กเอาไว้แน่น

“หยุดร้องซะ” ดร็อสตันออกคำสั่ง แต่น้ำเสียงกลับอ่อนโยน ขึ้นมาก “ฉันไม่เกลียดเธอแล้ว”

แต่คนตัวเล็กไม่สามารถหยุดร้องให้ได้ง่ายๆ ปริมาภายังคง ร้องไห้อยู่อย่างนั้น เหมือนความอดทนทุกอย่างตลอดทั้งวันนี้ของเธอได้สิ้นสุดแล้ว เธอเองก็ไม่อยากร้องต่อหน้าคนที่เธอเกลียดทรอก แต่ไม่รู้ทำไม ล้มผัสของเขากลับยิ่งทำให้เธอหยุดร้องไม่ได้

“นายมัน...” ปริมาภากำมือกับปกเสื้อเชิ้ตของดร็อสตันแน่น ขณะต่อว่าเขาด้วยน้ำเสียงสะอึกสะอื้น “ฉันเกลียดนายที่สุด!”

เธอบอกเขาอีกครั้ง บอกซ้ำๆ ให้เขารู้ว่าเธอเกลียดเขามากแค่ไหน

คนถูกเกลียดได้แต่หนึ่งอย่างนั้น ฝ่ามือใหญ่ลูบไล้ศีรษะเล็ก อย่างปลอบประโลมขณะที่ตอบเธอกลับไปสั้นๆ ซ้ำไปซ้ำมาในยามที่เธอบอกว่าเกลียดเขา

“อืม รู้แล้ว”

กระทั่งปริมาภารู้ตัวว่าทำอะไรลงไป เธอผุดลุกขึ้นแล้ววิ่งหนีไปทางห้องน้ำอย่างรวดเร็วและดร็อสตันก็ไม่รั้งหญิงสาวเอาไว้ ซ้ำเขายังออกไปจากห้องแล้วไปอาบน้ำที่ห้องนอนติดกันแทน จากนั้นจึงนั่งอยู่ในห้องนั้นไม่กลับเข้ามา เพื่อให้ปริมาภามีเวลาส่วนตัว กระทั่งรู้ตัวอีกทีก็เป็นเวลาเกือบตีสองเข้าไปแล้ว เขาจึงยอมกลับเข้าห้องนอนตัวเอง ซึ่งเป็นห้องหอในคืนนี้ แล้วพบว่าคนตัวเล็กกว่า

หลับไปแล้ว เธอคงคิดว่าเขาจะไม่กลับมาที่นี่อีกถึงได้วางใจและ
พักผ่อนเสียที แต่นั่นก็คือสิ่งที่เขาต้องการ...

ดรัสตันจ้องมองใบหน้าเล็ก เขาตะตะปลายนิ้วลงบนใบหน้า
หวาน ไล่ท้องนิ้วขึ้นไปตามโครงหน้าหวานละมุนนั้น ใบหน้านี้คือ
คนที่เขาเฝ้ามองมานาน มองมาโดยตลอด...

เขาเคยคิดมาตลอดว่าจะดูแลเธออย่างดีถ้าเขาได้เธอมา... ทว่า
แต่วันแรกเขาก็ทำให้เธอร้องไห้ถึงขนาดนี้ ถ้าพี่สาวของเธอรู้จะเป็น
อย่างไร เชื่อเลยว่ายายนั้นถ้าเอากระทะฟาดหัวเขาได้ก็คงจะทำทันที
ที่รู้ว่าเขารังแกน้องสาวตัวเองอย่างนี้

โทรศัพท์มือถือที่เขาวางไว้ข้างตัวสั้นเบาๆ บ่งบอกว่ามีข้อความ
เข้า และเมื่อเขาเปิดอ่านก็อดอมยิ้มไม่ได้จริงๆ ที่กำลังเคียดนั้นแหละ
*'แพรสบายดี ถึงที่หมายแล้ว แต่ไม่บอกนะว่าที่ไหน ให้โอกาส
แล้วก็ได้ดูแลน้องสาวแพรดีๆ นะเข้าใจไหม แล้วจะติดต่อกลับไป'*

ดรัสตันลุกขึ้นยืน ก้าวไปอีกฝั่งของเตียงแล้วขึ้นไปนอน
เคียงข้างพริมาภา เขาวางโทรศัพท์มือถือกับโต๊ะข้างเตียงก่อนจะ
ปิดไฟในห้องทั้งหมด

ชายหนุ่มมิดเปิดเปลือกตา ขณะที่กำลังจะเคลิ้มหลับก็รู้สึกได้ถึง
คนข้างๆ ที่ก๊อกลงมาซุกหน้ากับต้นแขนของเขา ดรัสตันเลยพลิกตัว
แล้วรับเอาร่างเล็กนั้นเข้าสู่อ้อมกอดของตนเอง ก่อนที่เขาจะหลับไป
เช่นเดียวกัน

๖ ชั่วโมงต่อมา

พริมาภานั่งเผชิญหน้าอยู่กับดรัสตันบนโต๊ะอาหารที่มีเพียงเธอ
กับเขาสองคนเท่านั้น ความรู้สึกกระอักกระอ่วนเพราะสิ่งที่เกิดขึ้น
เมื่อคืนนี้กระทั้งในเวลาเช้าที่ตื่นขึ้นมาแล้วพบว่าตัวเองอยู่ในอ้อมกอด

ของดรัสตัน แถมยังกอดกายชายหนุ่มราวกับเขาเป็นหมอนข้างประจำตัวก็ทำให้พริมาภาทั้งอายทั้งโกรธตัวเองเสียจนไม่กล้าสู้หน้าเขา เธอกลัวโดนอีกฝ่ายล้อเลียนว่าสุดท้ายก็เข้าไปซุกตัวเข้าหาเขาเอง

ก็...ก็ใครจะคิดล่ะว่าดรัสตันจะกลับเข้ามานอนในห้องด้วยนี่!

เธอถ่างตาอยู่ตั้งนานตอนที่ออกมาจากห้องน้ำ เพราะระแวงว่าเขาจะกลับเข้ามาหรือไม่ แต่รอจนหลับไปเขาก็ไม่มา ก่อนนอนก็เลยคิดว่าเขาจะไม่มาแล้วนะสิ ใครจะไปคิดล่ะว่าตื่นเช้ามาก็จะเจอเขาในอ้อมกอดตัวเองอย่างนั้น

พริมาภานั่งตัวแข็ง ไม่รู้ว่ามือไม้หรือกระทั่งตัวเธอเองควรจะวางไว้ตรงไหน สุดท้ายเพราะตัดสินใจว่าจะหนีจากสถานการณ์อันชวนอึดอัดเช่นนี้ เธอเลยรีบกินอาหารเช้าตรงหน้าตัวเองให้หมดโดยเร็ว พริมาภาจึงก้มหน้าก้มตากินโดยไม่สนใจดรัสตันเลยสักนิดเดียว กระทั่งกินเสร็จแล้วถึงถูกอีกฝ่ายเรียกให้ตามไปยังห้องนั่งเล่นที่อยู่ข้างๆ กัน

พริมาภาจะขัดเขาได้อย่างไร แม้ใจไม่อยากไปแต่ก็ดีกว่าที่เขาสั่งให้เธอกลับขึ้นไปบนห้องนอน กระทั่งเมื่อมาถึงห้องนั่งเล่นชายหนุ่มก็ชี้นิ้วไปยังโซฟาตัวใหญ่ ท่าทางนั้นเหมือนออกคำสั่งให้เธอนั่งลง พริมาภาทำตามที่เขาสั่งแต่โดยดี ขณะที่คนออกคำสั่งกลับยืนตรงหน้าเธอและจ้องมองเธอเหม็ง จากนั้นเขาก็เงยบอญานจนเธอชักสงสัยว่าเขาต้องการอะไรกันแน่ ดรัสตันก็พุดขึ้นมาเสียก่อน

“หลังจากนี้พีชต้องไปทำงานกับพี”

แม้จะสะดุดหูกับสรรพนามที่เปลี่ยนไปของชายหนุ่ม แต่สิ่งที่เขาออกคำสั่งนั้นสำคัญยิ่งกว่า พริมาภาจ้องเขาตาโตและปฏิเสธทันที “ไม่ไป!”

เธอมีงานของเธอแล้ว ถึงจะยังไม่เริ่มงานตอนนี้แต่ก็ไม่คิด

จะไปทำกับดรัสตันเด็ดเขา เขาชักจะเอาแต่ใจบงการชีวิตเธอมากเกินไปแล้ว

ที่ว่าคนเผด็จการไม่ยอมอ่อนข้อหรือยอมรับฟังเธอเลยสักนิดเดียว

“พีชชัดพีไม่ได้หรอก”

เขาบอกอย่างท้าทาย และมันใจมากกว่าตนเองจะเป็นผู้ชนะ นั่นทำให้พริมาภาไม่พอใจ หญิงสาวจ้องมองเขาเขม็งก่อนจะตอบกลับด้วยน้ำเสียงท้าทายไม่แพ้กัน

“นายไม่ใช่เจ้าชีวิตฉันสักหน่อย ทำไมต้องมาสั่งด้วย”

“...”

“คิดว่าแค่แต่งงานกันแล้ว นายจะเป็นเจ้าชีวิตฉันหรือยัง?”

กับคนอย่างดรัสตัน ถ้าเธอยอมเธอก็ยิ่งโดนกด แต่ถ้าเธอสู้ไม่แน่ว่ายังจะเอาชนะได้ เหมือนอย่างเมื่อคืนนั้นไง ถึงจะน่าอับอายนิดหน่อยแต่ก็รอดมาได้ไม่ใช่หรือ

ที่ว่าคนตรงหน้ากลับขมวดคิ้วมุ่นเหมือนไม่พอใจกับคำตอบของเธอ แต่สิ่งที่เขาพูดออกมากลับเป็นคนละเรื่องเสียอย่างนั้น

“เรื่องนี้ก็เหมือนกันนะพีช เลิกจิกเรียกพีแบบนี้สักที”

พริมาภาเบิกตากว้างอย่างตกใจ ไม่คิดว่าจู่ๆ ดรัสตันจะเปลี่ยนเรื่องพูด แต่สิ่งที่เขาบอกก็ทำให้หญิงสาวถึงกับวางหน้าไม่ถูก มือเล็กลูบต้นแขนตัวเองไปมาแรงๆ เพราะสรรพนามแทนตัวอะไรนั่น

“พี” อย่างนั้นหรือ!

คนอย่าง ดรัสตัน แมคไกวร์ คิดจะทำอะไรนะ อยากให้เธอเรียกพีจริงๆ หรือ

“ชนลูก” พริมาภาหลุดปากออกมาอย่างรับไม่ได้ “ใครอยากได้นายเป็นพีกัน ไม่ต้องมาแทนตัวเองว่าพี ฉันมีพีสาวคนเดียวคือพีแพร์!”

เธอตอบกลับเสียงหนัก ๆ ไม่คิดจะยอมเรียกดร๊สตันว่า ‘พี’
เด็ดขาด!

แต่ไหนแต่ไรเธอก็ไม่เคยเรียกเขาว่า ‘พ็อยู่’ แล้ว ก่อนจะเปิดเผย
ความเกลียดที่เธอมีต่อเขา เธอก็เรียกเขาว่า ‘คุณ’ แต่ตอนนี้เธอ
ไม่จำเป็นต้องเกรงใจเขาแล้วถึงไม่เหลือความสุภาพอะไรด้วยแล้ว
นี่ดร๊สตันคิดอะไรถึงจะมาให้เธอเรียกเขาว่า ‘พ็’ อยากทำให้เธอแตก
ตายเหรือ

ดวงตาคมลึนน้ำตาลของคูนั้นพลันหรือลมมองเธอหนึ่ง ร้างสูงใหญ่
เหมือนแผ่ความกดดันมาถึงตัวเธอจนพริมาภาารู้สึกกลัวขึ้นมานิดๆ
แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่อยากยอมแพ้ ถ้าเธอยอมหมดทุกอย่าง พริมาภา
ก็ไม่ว่าว่าจะต้องทนไปถึงเมื่อไร

“จะเอาอย่างนี้ใช่ไหมพ็ช”

คนหน้าดูถามเธอเสียงเรียบเย็น พริมาภาเซิดหน้าตอบกลับ
อย่างไม่ยอมแพ้

“ก็ไม่อยากเรียกพ็! ไม่ได้อยากให้มันเป็นพ็ มีอะไรไหม”

คราวนี้คนตัวโตกว่าเหยียดยิ้มเย็น แต่ดูแล้วเหมือนเขาจะ
โกรธยิ่งกว่าเมื่อครู่เสียอีก พริมาภารับรู้ได้ถึงสัญญาณอันตราย
ที่ออกมาจากตัวเขา เธอคิดว่าตัวเองควรจะหนีแต่กลับเข้าไปเสียแล้ว
เมื่อดร๊สตันทิ้งตัวลงข้างเธอแล้วจับสองไหล่เอาไว้แน่น ก่อนที่เขา
จะบอกเธอด้วยน้ำเสียงดุดันในตอนที่จะโงกหน้าเข้ามาใกล้

“ได้! ไม่มีปัญหา ฉันไม่ต้องเรียกพ็ เพราะนี่ก็ไม่ได้อยาก
เป็นพ็ แต่อยากเป็นพัว!”

“ไอ้...!”

พริมาภาเบิกตากว้างอย่างตกใจกับคำตอบลุนๆ นั้น เธอ
ใจเต้นกระหน่ำด้วยความหวาดกลัว พยายามผลักดร๊สตันให้
ถอยห่างออกไป แต่เธอหรือจะสู้แรงเขาไม่ได้

ทว่าก่อนที่เธอจะหลุดคำด่าอะไรออกมาอีก คนตรงหน้าก็เอ่ยชัดขึ้นมาอย่างทำทนายเสียก่อนว่า

“แต่ถ้าเรียกหยาบคายอีกคำเดียว นอกจากเป็นผ้าทางนิตินัยแล้ว วันนี่จะเป็นผ้าทางพฤตินัยด้วย อยากลองก็ด่ามาสิ!”

พริมาภาได้แต่เม้มปากแน่นด้วยความจุนโกรธ แต่ก็ไม่กล้าด่าอะไรดรัสตันออกไปจริงๆ เพราะความกลัว เธอเพิ่งเผชิญหน้ากับความเถื่อนของเขาไปเมื่อคืนนี้ วันนี่เธอยังไม่พร้อมรับมือหรอก แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ไม่อาจห้ามมือตัวเองได้ พริมาภาเจ็บใจเสียจนฟาดมือลงบนอกแข็งๆ ของอีกฝ่ายเป็นการประท้วง และดรัสตันก็ตอบโต้ด้วยการก้มหน้าเข้ามาชิดเธออย่างรวดเร็ว ริมฝีปากเรียวของเขาเหี้ยมดริมฝีปากของเธอไปนิดเดียว แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังไม่ยอมหยุดรุกรุไล่เธออยู่ดีจนพริมาภาต้องร้องประท้วงเสียงดัง

“นาย! ฮื่อ! ทำอะไรนะ!”

เธอพยายามผลักเขา แต่ดรัสตันแข็งแรงแรงเกินไปแล้ว อีกฝ่ายไม่สะเทือนเลยสักนิดเดียว มิหนำซ้ำเขายังดึงร่างเธอเข้ามากดรัดแน่น ไม่ยอมให้เธอหลุดพ้นจากเงื้อมมือของเขาไปง่ายๆ

“ลองโทษคนหัวดี้อ! ฉันทันทมานานแล้วเหมือนกัน”

เขาบอกด้วยน้ำเสียงเกรี้ยวกราด ดันร่างเล็กให้นอนราบลงบนโซฟาตัวใหญ่ขณะที่เขาก็กเธอไว้ได้ร่าง พรหมจูปไปทั่วดวงหน้างามอย่างดูตัน ในใจเต็มไปด้วยโทสะที่ยากจะระงับได้

พริมาภาเรียกคนอื่นว่าพี่ได้ แต่กับเขานิดหน่อยไม่เคยจะญาติดีด้วยสักนิด ทำดีไม่เคยได้ดีอย่างนี้แหละที่ทำให้เขาทนไม่ได้สักที

ในสายตาเธอ เขามันเลวร้ายมากนัก ก็เลวให้สุดเลยจะเป็นอะไรไป ในเมื่อเธอก็เกลียดเขาอยู่แล้วไม่ใช่หรือไง!

“อย่าทำแบบ ฮื่อ แบบนี้!”

พริมาภาพยายามร้องประท้วงคนที่พยายามจะจับเธอ ล้มผัส
แข็งกระด้างนั้นทำให้เธอไม่อยากยอมแพ้ แต่ยิ่งสู้กลับยิ่งรู้สึกว่
ตัวเองแพ้ และดริสตันก็ดูจะเอาจริงเสียด้วย

เธอตัวลั่นในตอนที่มีปากเรียวของเขาดูกลมกลืนผิวเนื้ออ่อน
บริเวณชอกคอนุ่ม แรงขบเม้มและรอยฟันที่ครูดผ่านทำให้เธอ
ลั่นไปทั้งตัว พริมาภาแทบจะหมดเรี่ยวแรงต่อต้านในตอนนั้นเอง
หญิงสาวได้แต่กลั่นลมหายใจด้วยความกลัวว่าดริสตันจะบ้าขึ้นมา
จริงๆ แล้วทำอะไรเธอกกลางบ้านแบบนี้โดยไม่อายผีสงเทวดาลักนิต
หรือไม่กลัวคนมาเจอเลยสักนิตเดียว

“ทำไมจะทำไมไม่ได้!”

คนตัวสูงกว่าเงยหน้าขึ้นมาตอบโต้เธอแวบหนึ่ง หลังจาก
ที่ทิ้งร่องรอยความเป็นเจ้าของไว้บนลำคอเรียวสวยหอมกรุ่นนั้น
ที่ทำให้เขาแทบจะห้ามตัวเองไม่อยู่ เรือนร่างเล็กบอบบางที่อยู่ใต้ร่าง
เขาระตุ้นให้เขาเลิกห้ามตัวเองเสียที

เธอเป็นของเขา...ดริสตันรู้ว่าตอนนี้ยิ่งเธอเป็นคนของเขา
เขาก็ยิ่งห้ามตัวเองได้ยาก!

“พอแล้ว” ในที่สุดพริมาภาก็เลือกที่จะยอมแพ้เพราะเธอสู้
ดริสตันไม่ได้จริงๆ “ยอมแล้ว พะ...พี่แดน ปล่อยพี่ได้แล้ว”

ไม่เพียงแค่ว่าเรียกเขาว่าพี่อย่างที่เขต้องการ เธอยังเรียกแทนตัว
ด้วยชื่อเล่นเพราะรู้ว่าดริสตันจะต้องบังคับอะไรเธออีกแน่ๆ ฉะนั้น
อูดช่องว่างพวกนี้ให้หมด เขาจะได้หาทางรังแกกันไม่ได้อีก

ดริสตันชะงักไปนิตตอนที่ได้ยินอย่างนั้น ถึงแม้มันจะเต็มไปด้วย
ความกลัวแต่คำเรียกขานที่เขาอยากได้ยินมาตลอดก็ทำให้เขาใจลั่น
ขึ้นมาวูบหนึ่งอย่างช่วยไม่ได้

แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่อยากให้พริมาภายอมแพ้ตอนนี้หรือก
ดื้ออีกนิตสิ เขาจะได้กำไรอีกหน่อย

“ไม่ต้องฝืนใจหรือกีฬา” เขาตอบกลับเธอด้วยน้ำเสียงกระตุ่น
ทำท่าย “เรียกกันแบบเดิมก็ดีเหมือนกันนะ”

พริมาภามองเขาดูๆ ประท้วงขึ้นมาทันควัน

“ไม่เอาแล้ว อย่าล้อเล่นแบบนี้สิคะ!”

“ไม่ได้ล้อเล่น เอาจริงทั้งนั้นแหละ”

ถ้าทำได้ก็ไม่ปล่อยไปแน่ๆ! เขาสาบานเลย

แต่พริมาภาก็ได้ยินอย่างนั้นก็ทำท่าหูตาคือเลือก ดิ้นรนพลักไส
เขาเหมือนแมวห้อยที่พยายามหนีออกจากอ้อมกอดทันที ปากเล็กๆ
ก็ร้องเรียกเขาย้ำๆ ตามที่เขาต้องการดั่งลั่น

“พีแดน! พีแดน! พีแดนๆๆๆ พอใจหรือยัง ปล่อยพีช
ได้แล้ว”

ตอนท้ายเธอมองเขาด้วยสายตาคืออ้วนอน ดวงตาสีน้ำตาล
ลั่นไหวด้วยความกลัวจริงๆ

“ทำไมต้องปล่อยล่ะ”

ถึงจะใจอ่อนยวบลงไปแล้ว แต่ดรัสตันก็ยังไม่วายปล่อยเธอ
ไปง่ายๆ อยากรจะแก้งเธอต่ออีกสักหน่อย ตอนนี้อยู่เพราะโกรธ
แล้ว แต่เป็นเพราะเธอน่าแก้ง แก้มนี้มๆ น่นน่าพิตจนเขาแทบ
อดใจไม่ไหวแล้ว

“พีแดนขา...อย่าทำนองเลย”

“...”

ดรัสตันถึงกับนั่งงันเมื่อเจอลูกอ้อนที่เขาได้แต่มองแต่ไม่เคย
ได้สัมผัสมาก่อน หัวใจแทบจะหยุดเต้นกับความหวานที่ได้รับอย่าง
ไม่ทันตั้งตัวจากคนตัวเล็ก

‘น้อง’

คำนี้เขาเคยเห็นแต่เธอใช้มันกับแพร์รัมภา ตอนนั้นเขาอิจจา
พี่สาวเธอแทบตาย แต่ใครจะคิดว่าวันนี้เขาจะโดนเองกับตัว มีนา...

แพรรัมภาถึงได้ใจอ่อนกับน้องสาวคนเดียวเสมอ รัก ดูแล ปกป้อง
อย่างดีถึงขนาดนี้

ขนาดเขารู้ว่าเธอ ‘อ้วน’ เขาจะทำไมเพราะต้องการเอาตัวรอด
แต่ เฮ้อ...เขาก็ต้านทานไม่ไหวอยู่ดี
“นะ...น้องรู้แล้ว”

“...”

“ต่อไปน้องจะเชื่อฟังพี่แดนเป็นอย่างดี พี่แดนอยากให้เรียก
แบบไหนก็จะเรียก ไม่ดีก็ไม่เถียงกับพี่”

“ก็ได้...”

ดรัสตันจะไปตอบปฏิเสธได้อย่างไร ถึงตอนนี้ก็ได้แต่ทำ
หน้านิ่งเหมือนคนไม่รู้สึกละไร

“...”

“เห็นแก่ที่ขอร้องเสียงอ่อนเสียงหวานจนอีกนิดแทบจะลงไป
เกาะขาได้แล้ว จะยอมปล่อยให้ไปสักครั้งก็ได้”

ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังปากแข็งอยู่ดี จะไปแสดงออกว่ายอมแพ้
ให้พริมาภาได้ใจต่อหน้าไม่ได้ ไม่งั้นคนหัวดีจอร์จูดอ่อนของเขา
เอาได้

“ไอ้คนเอาแต่ใจ เพด็จการเอ๊ย”

คนตัวเล็กกว่าบ่นพึมพำเสียงเบา และเขาก็ได้ยินไม่ชัด แต่
คาดเดาได้อยู่หรือกว่าเธอพูดอะไร

ดรัสตันหรีตาลง ถามหญิงสาวเสียงเข้ม

“พูดว่าอะไรนะ”

คราวนี้คนใต้ร่างเขาที่เรียวรู้อจะอยู่กับเขาได้แล้วก็รีบ
ฉีกยิ้มหวานให้ทันที พร้อมกับเอ่ยเสียงหวานไม่แพ้กันออกมาว่า

“น้องพูดว่าพี่แดนน่ารักที่สุดเลยละ ขอขอบคุณที่ไม่ถือสาที่น้อง
เคยทำไม่ดีกับพี่มาก่อน”

ถึงจะรู้ว่าประชด แต่ดรัสตันก็พอใจแล้ว เขาเลยยอมลุกออกจากร่างเล็กแล้วดึงเธอขึ้นมาด้วยกัน ก่อนจะบอกว่าเธอกับเขาจะต้องไปหาแดดกับแม่ของเขาที่บ้านใหญ่กัน และพริมาภาก็ไม่ขัดข้อง อันที่จริงเธอละอยากจะอยู่กับคนอื่น ๆ ใจจะขาด ดีกว่าอยู่ตามลำพังกับดรัสตันอย่างนี้

มันไม่ปลอดภัยเลย...ไม่ปลอดภัยเลยจริงๆ!

พอกับแม่ของดรัสตันใจดีมาก...โดยเฉพาะแม่ของเขาน่ารักสุดๆ จนไม่น่าเชื่อว่าจะมีลูกชายเป็นคนร้ายกาจโหดร้ายเถื่อนถ่อยชอบใช้กำลังเหมือนอย่าง ดรัสตัน แมคไกวร์ อันที่จริงทั้งครอบครัวนี้ก็ไม่มีใครดูร้ายกาจเท่าคนอย่างหมอนี่จริงๆ

ตลอดระยะเวลาสามวันที่อยู่บ้านหลังนี้ เธอเลยหาเรื่องมาขลุกอยู่กับแม่ของดรัสตันทุกวัน ส่วนชายหนุ่มก็กลับไปทำงาน ซึ่งสร้างความโล่งใจให้เธอเป็นอย่างยิ่ง มีเพียงเวลานอนเท่านั้นที่เขาไม่ได้แยกตัวไปอยู่อีกห้อง แต่พริมาภาก็พยายามไม่สนใจดรัสตัน แม้ทุกเช้าจะต้องคอยอับอายกับนิสนอนติดหมอนข้างของตัวเองหน่อยๆ เพราะตื่นเข้ามาเป็นอันต้องมารับรู้ว่าตนเองอยู่ในอ้อมกอดของดรัสตันตลอด

ทว่าตลอดระยะเวลานั้น ความสัมพันธ์ระหว่างดรัสตันก็ไม่ได้ดีขึ้น แต่ก็ไม่ได้แย่งจนปะทะกันตลอดเหมือนวันแรกๆ อาจเป็นเพราะเธอเลือกที่จะหลบหน้าเขาเป็นส่วนใหญ่ และดรัสตันก็ไม่ได้เข้ามาหาเรื่องอะไรเธอ เลยทำให้พริมาภารู้สึกสงบใจได้บ้าง แต่ถึงอย่างนั้นเมื่อรู้กำหนดกลับอเมริกาของการะบุหนิง มารดาของดรัสตันซึ่งเธอใช้ท่านเป็นเกราะกำบังตัวเองมาตลอดว่าจะกลับในอีกสามวันข้างหน้า บิดามารดาดรัสตันมางานแต่งงานของเขา

และมีเวลาอยู่เพียงสัปดาห์เดียวเท่านั้น ก่อนจะต้องกลับไปทำงานตามเดิม นั่นทำให้พริมาภาารู้สึกกลัวนิดหน่อย เพราะไม่มีคนคอยดูแลเธอ หรือช่วยปยามเวลาที่ดรัสตันทำทำอะไรให้เธอ

กระทั่งวันสุดท้ายที่คุณแม่อยู่ที่นี้ กลางดึกคืนนี้จะต้องบินกลับไปแล้ว พริมาภากับคุณแม่จึงออกมาหาซื้อของกันที่ห้างสรรพสินค้าใจกลางเมืองแห่งหนึ่ง ส่วนใหญ่ก็ซื้อพวกเครื่องปรุงสำหรับทำอาหารไทยกลับไปนั่นแหละ ช่วยกันเลือกอยู่นาน และได้คุณแม่ช่วยแนะนำเธอเรื่องการทำอาหาร ถึงแม้จะต้องทนนิดหน่อย เวลาท่านแนะนำพวกของโปรดของดรัสตัน แต่เธอก็ไม่ขัดอะไร

กระทั่งซื้อกันเสร็จแล้ว เธอกับคุณแม่ก็ไปนั่งกินของหวานกันรอเวลาที่พีทริสตันจะเลิกงาน เพราะพอเขารู้ว่าเธอกับคุณแม่มาที่นี้ก็เลยติดต่อมาว่าจะกลับด้วยกัน ตอนแรกเขาจะให้เลขฯ มาช่วยดูแลเธอกับคุณแม่ แต่คุณแม่ปฏิเสธ

ระหว่างนั้นพริมาภาก็ไม่คิดว่าตนเองจะเจอคนรู้จักอย่างจิริภพ ช่วงนี้เธอแทบไม่ได้จับโทรศัพท์มือถือติดต่อใครเลย เพราะไม่กล้าตอบคำถามอะไรที่คนอื่น ๆ สงสัยเกี่ยวกับงานแต่งงานของเธอ บางคนก็เสียตีสื่อโดยที่ไม่รู้ความจริงอะไร มีร้ายที่สุดที่เห็นก็คือหาว่าเธอแย่งแฟนพี่สาว พริมาภาไม่สบายใจที่จะเห็นอย่างนั้นเลยเลือกจะตัดการติดต่อทุกอย่าง

หญิงสาวขอแยกกับคุณแม่ไปพักหายกับจิริภพสักครู่ และค่อนข้างดีใจที่เขายังเหมือนเดิมกับเธอ เขายังมีสายตาอบอุ่นและเอ็นดูเธอดังเดิม พริมาภาเลยถือโอกาสถามถึงเพื่อนสนิทซึ่งเริ่มทำงานกับจิริภพแล้วเมื่อสองสามวันก่อน เขาบอกเธอว่าอิงฟ้าไม่พอใจที่เธอไม่รับสายเลย พริมาภาเลยยิ้มแห้งแต่ไม่บอกอะไรได้แต่ฝากบอกไปว่าขอโทษ จากนั้นจึงพูดคุยเรื่องต่างๆ ไปอีกสองสามประโยคก่อนจะแยกกันไปเพราะเธอเห็นพีทริสตันเดิน

ตรงมาแล้ว

เมื่อกลับถึงบ้าน ทุกคนก็อยู่รับประทานอาหารเช้ากันก่อนที่คุณแม่จะแยกไปยังสนามบิน โดยมีทุกคนตามไปส่ง กระทั่งเข้าไปข้างในแล้วนั้นแหละ จึงได้กลับบ้านกัน ตลอดเวลาที่ผ่านมาฉันตรัสตันดูเงียบขรึมจนน่ากลัว เหมือนเขามีเรื่องอะไรอยู่ในใจ แต่ปริมาภาไม่คิดจะเอาตัวเองเข้าไปสอบถาม เธอก็ไม่ได้ห้วงอะไรเขาหรอก ขอแค่เขาไม่มาหาเรื่องเธอก็เป็นอันใช้ได้แล้ว หญิงสาวเลยเลือกจะหาทางรอดให้ตัวเองด้วยการไปเกาะกับทริสตันแทน และอีกฝ่ายก็ใจดียอมพูดคุยกับเธออยู่ตลอด อาจจะเพราะส่วนหนึ่งเขาก็เป็นเพื่อนกับพี่สาวของเธอมานาน คู่หน้ากันอยู่บ้างจึงมีเรื่องให้คุยกัน

พี่ทริสตันกับตรัสตันเป็นฝาแฝดแท้ พวกเขามีใบหน้าและส่วนสูงตลอดจนรูปร่างคล้ายคลึงจนแทบจะเป็นคนเดียวกัน หลายครั้งที่คนส่วนใหญ่จำพวกเขาสลับกัน แต่ไม่ใช้กับเธอ ปริมาภาสามารถแยกตรัสตันกับพี่ทริสตันออกจากกันได้ทันที ขนาดที่พี่แพรพี่สาวของเธอยังหึ่ง เพราะบางครั้งก็โดนสองหนุ่มนี้ป่วนแก้งสลับตัวกันเล่นอยู่บ่อยๆ สมัยยังเด็ก เธอก็อธิบายไม่ถูกว่าดูจากตรงไหนถึงแยกพวกเขาออก เพราะมันเป็นความรู้สึก...

ความรู้สึกในยามที่ถูกมอง...พวกเขามองเธอไม่เหมือนกัน แต่ไหนแต่ไรมันก็เป็นอย่างนั้น

6เมื่อมาถึงห้องนอนแล้วปริมาภาก็ตรงดิ่งเข้าไปในห้องน้ำ ไม่สนใจตรัสตันที่ยังคงทำท่ามีนตึงสักนิด เธอคิดว่าอาจจะเป็นเพราะตัวเขาชะฮอร์โมนแปรปรวนเองนั่นแหละ วันนี้ทั้งวันเธอก็คิดว่าตนเองไม่ได้ทำอะไรที่กวนอารมณ์ของเขาเลยสักนิดเดียว

เมื่อออกมาจากห้องน้ำและอยู่ในชุดนอนเรียบร้อย ปริมาภา
จึงเห็นว่าดรัสตันเองก็อาบน้ำเรียบร้อยแล้วเหมือนกัน เขานั่งอยู่
บนเตียง สายตาจับจ้องเธออยู่ตลอด ทำให้ปริมาภาค่อนข้างรู้สึก
ไม่ไว้วางใจเท่าไรนัก แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังไม่กล้าทำอะไรที่ทำให้ดรัสตัน
โมโหจนหาเรื่องเธอได้

แต่ดูเหมือนเธอจะคิดผิด... เพราะพอเธอขึ้นไปบนเตียงก็ถูก
คนตัวใหญ่กว่ากระซกเข้าหาตัวเอง เขากดร่างเธอลงบนเตียงกว้าง
โดยมีร่างของเขายู่ข้างบน ดวงหน้าหล่อเหลานั้นกระด้างเย็นชา
เต็มไปด้วยโทสะอันเยียบเย็นที่ทำให้ปริมาภารู้สึกกลัวยิ่งกว่า
ครั้งไหนๆ

“พะ... พี่แดน...”

เธอเรียกเขาเสียงสั่น พยายามใช้ไม้อ่อนในการพูดคุยกับเขา
แต่ดูเหมือนจะไม่ได้ผลเท่าไรนัก เพราะดรัสตันไม่ตอบรับอะไร
สักอย่างเดียว

“พี่แดน... พี่ชทำอะไรผิดไปหรือเปล่า”

เธอเอ่ยถามเขาอีกครั้ง และดูเหมือนจะทำให้เขาโกรธขึ้นมา
อย่างห้ามไม่อยู่ มือใหญ่ออกแรงบีบข้อมือเล็กแล้วกดลงบนเตียงนุ่ม
มากขึ้น ดวงตาของเขาแววับราวกับเลือกร้ายที่จ้องจะขย้ำเหยื่อให้
จมเขี้ยว

“เธอเป็นคนที่รู้ดีแก่ใจนะพี่ชว่าตัวเองทำอะไรผิด”

“...”

“คิดจะทำหายชีวิตจำกัดของพี่ชไหม เห็นพี่เจดีหน่อยก็คิดจะ
ทำอะไรก็ได้ อย่างนั้นหรือ”

“พี่ชทำอะไรผิดเธอ”

หญิงสาวถามซ้ำอีกครั้ง เธอไม่รู้จริงๆ ว่าทำอะไรที่ทำให้
ดรัสตันต้องมาหาเรื่องเธอเหมือนหมาบ้าอย่างนี้

“นี่ไม่รู้ตัวใช่ไหม ต้องให้พี่หมดความอดทนกับเราสินะ!”

น้ำเสียงเขม่นั้นทำให้พริมาภายิ่งกลัวเข้าไปใหญ่ เธอพยายาม
ดิ้นรนต่อต้านเขา แต่ดรัสตันก็ยังกดเธอเอาไว้ได้ร่างด้วยพลังกำลัง
ที่มากกว่า

“ก็พี่ไม่รู้! พี่จะมาหาเรื่องพี่ช้อยๆ แบบนี้ไม่ได้!”

“พี่ห้ามอะไรก็ไม่เคยจำ คิดจะสวมเขาให้พี่แล้วยังมีหน้ามา
บอกว่าไม่รู้อีกนั่นหรือ!”

“พี่จะหาเรื่องพี่ชทั้งหมดที่พี่ชไม่ผิดไม่ได้นะ!”

พริมาภาไว้วายล้น พยายามดิ้นรนเอาตัวรอดจากดรัสตัน
แต่กลับยิ่งสู้เหมือนยิ่งพ่ายแพ้ และดรัสตันก็เห็นว่าเขาไม่มี
ความจำเป็นต้องพูดอะไรอีกต่อไป ทุกอย่างเห็นได้อย่างชัดเจนแล้ว
ว่าพริมาภาจะร้ายกาจมากแค่ไหน

คิดถึงรอยยิ้มหวานๆ ที่เธอมีให้ไอ้หมอนั้นแล้วเขาก็ยิ่งโกรธ
เขายอมตามใจทำดีกับเธอทุกอย่าง พยายามอย่างยิ่งที่จะทำให้เธอ
รู้ว่าเขาแค้นเธอมาก แต่พริมาภาไม่เคยจะให้ความร่วมมืออะไร
ด้วยเลยสักนิดเดียว เธอกลับไปนั่งเจอไอ้คนรักคนนั้นของตัวเอง
คนที่เขารู้ชื่ออยู่แก่ใจว่าเธอ ‘ชอบ’ มันมากแค่ไหน

แต่เพราะพริมาภาชอบมันนั่นแหละ เขาถึงได้ยิ่งอดทนไม่ไหว
เขาหึง...

เขาหึง หวง และทรمانกับความรู้สึกที่มีต่อเธอ เพราะรู้ชื่อ
แก่ใจว่าเธอเกลียดเขา

ดรัสตันเคยคิดว่าจะอดทน ค่อยๆ ทำดีกับพริมาภาให้เธอ
เอนเอียงมาหาเขา แต่สุดท้ายมันก็ไม่รอด พริมาภากลับยังไม่เคย
ฉุกใจคิดสักนิดเดียวถึงความรู้สึกของเขา

ชายหนุ่มปล่อยมือจากข้อมือเล็ก เปลี่ยนมาจับใบหน้าเธอ
ให้หันมาทางเขา ให้เธอมองใบหน้าของเขาและรับรู้ว่าเขาต่างหาก

คือเจ้าของเธอ

ดรัสตันไม่สนใจอาการต่อต้านของหญิงสาว เขาแแนบริมฝีปากลงบนกลีบปากนุ่ม ถึงหญิงสาวจะพยายามต่อต้านแต่เขาก็ทำให้เธอยอมจำนนต่อเขาได้อยู่ดี ดรัสตันขบริมฝีปากนุ่มๆ ของเธอ ก่อนจะไปปล่ายลิ้นกับขอบปากนั้น และเมื่อเธอไม่ยอมให้เขาเข้าไปลิ้มชิมความหวานของโพรงปากหวาน ดรัสตันก็ออกแรงบีบกระชับกับคางเล็กน้อยขึ้น และฉวยโอกาสที่หญิงสาวร้องออกมาด้วยความเจ็บแทรกปลายลิ้นเข้าไปหยอกล้อกับเรียวลิ้นเล็ก ขบเม้มดูตึงอย่างเอาแต่ใจ สั่งสอนตอกย้ำให้เธอรู้ว่าเธอคือคนของใคร แม้พริมาภาจะต่อต้านก็ไม่สนใจสักนิด แรงทุบจากมือเล็กก็ไม่ต่างอะไรกับแรงสะกดของมด เขาไม่เจ็บสักนิด

เพราะที่ใจของเขาตอนเห็นว่าพริมาภา ‘ยั้ม’ ให้ใครทำให้เขาเจ็บยิ่งกว่าที่เธอทำร้ายร่างกายเขานะอีก

ในเมื่อใจเธอเขาก็ไม่ได้ แต่ทุกอย่างของเธอหลังจากนี้จะต้องเป็นของเขา ดรัสตันจะไม่ปล่อยให้หลุดมือไปอีกแล้ว!

“ฮือ!”

ร่างเล็กร้องประท้วงขณะที่พยายามหลบหนี เขาจูบเธอ ขบเม้มริมฝีปากนุ่มอย่างหลงใหล ไม่สามารถขยับใจได้เมื่อได้ใกล้ชิดสัมผัสหญิงสาว กระทั่งพริมาภาไ้เร็วแรงต่อต้าน เขาก็ยอมผละริมฝีปากออกจากเรียวปากนุ่มนั้นอย่างแสนเสียดาย

พริมาภาจ้องมองเขาด้วยดวงตาแดงก่ำ หยาดน้ำตาดลอลอง ดวงตาคู่สวย เธอหอบหายใจสะท้อนขึ้นลงขณะที่เขาจ้องมองริมฝีปากที่ขึ้นสีสดเพราะการจูบของเขา

ชายหนุ่มสอดมือเข้าไปใต้เสื้อนอนสีหวาน ผิวเนื้อเนียนนุ่มไ้ไ้ฝ่ามือมันทำให้ดรัสตันตื่นเตลิดมากยิ่งขึ้น เขาสัมผัสได้ถึงเนื้อตัวสันเทาของหญิงสาว พริมาภาจ้องมองเขานิ่ง สีหน้าราวกับทำทนาย

ขณะที่เธอเอ่ยกับเขาเสียงแผ่วเบาว่า

“ถ้าพี่แดนไม่หยุด หลังจากนั้น...”

“...”

“...หลังจากนี้เราก็หย่ากัน!”

น้ำเสียงของเธอเรียบเย็นแผ่วเบา ไม่มีความน่ากลัวสักนิด แต่เขารู้ว่าพริมาภาเอาจริง

ดรัสตันเหยียดยิ้มเย็น โนม์ไบหน้าเข้าหาหญิงสาวมากขึ้น เขาไม่ตอบรับหรือปฏิเสธอะไร แต่ก็ไม่ได้คิดจะหยุดสิ่งที่จะทำที่เขา ตัดสินใจไปแล้ว!

ดรัสตันกดริมฝีปากลงบนกลีบปากนุ่มของหญิงสาวอีกหน คราวนี้เขาไม่ได้รับการต่อต้าน แต่ก็ไม่ได้รับการร่วมมืออยู่ดี แต่ชายหนุ่มไม่สนใจ มือใหญ่ค่อยๆ ปลดกระดุมชุดนอนของหญิงสาว ออกช้าๆ ก่อนจะกอบกุ่มทรวงอกอímที่ถูกห่อหุ้มด้วยบราเซียร์

พริมาภาบิดตัวหนี พยายามดิ้นรนตามความรู้สึก แต่ถึงอย่างนั้นก็รู้แล้วว่าตนเองไม่อาจหลุดพ้นได้ ฝ่ามือใหญ่ที่ลากไล่ไปตามเรือนกายเธอก่อให้เกิดความรู้สึกแปลกๆ แต่พริมาภาจะไม่ยอมให้ตัวเองรู้สึกอะไรกับเขา เธอกดข่มมันไว้ และต่อสู้กับมันอย่างไม่ยอมแพ้

แต่ดรัสตันกลับเหมือนยิ่งชอบใจที่ทำให้เธอรู้สึกอะไรกับเขาได้ เขาขบริมฝีปากกับกลีบปากนุ่มแรงๆ ขณะที่ปลายนิ้วสะกดเอา เลื้อยขึ้นในของหญิงสาวดึงออกไปให้พื้นว่างาม ก่อนจะกอบกุ่มทรวงอกอímเต็มมือด้วยความรู้สึกที่ยากจะหักห้ามใจได้

พริมาภาสวyleftือเกิน...เธอทำให้เขาไม่อาจต่อต้านความรู้สึกของตัวเองได้ ผิวเนื้อเนียนละเอียดทำให้เขาไม่อาจละมือไปจากเธอ หัวใจของเขาเต้นกระหน่ำ ความรู้สึกในใจพลันเปลี่ยนเป็นอ่อนโยน เขาเองก็ไม่อยากให้เธอเจ็บ ไม่ได้ต้องการบีบบังคับเธอให้จนตรอก

อยากให้อเธอเต็มใจ

ชายหนุ่มเริ่มเปลี่ยนสัมผัสนี้ให้หนุ่มवलขึ้น ผลจากกริมผีปากหนุ่ม
เลื่อนไต้พรหมจวบไปทั่วดวงหน้างาม ซึมซับความหวานจากหญิงสาว
ขณะที่หัวใจเต้นกระหน่ำราวกับหนุ่มแรกรัก

และอาจจะเป็นอย่างนั้น... เพราะตลอดมาพริมาภากรี้เป็น
รักครั้งแรกของเขาเสมอ

รักที่ยากจะห้ามใจได้...

รักทั้งๆ ที่เธอเกลียดเขา

ชายหนุ่มทิ้งรอยจูบของตนเองลงบนเนินอกอิม ร่องรอย
สีกุหลาบแสดงความเป็นเจ้าของนั้นทำให้ใจเขาเริงโลดเต้นกระหน่ำ
เขาเฝ้าอรวันนีมาเนิ่นนาน และไม่อยากปล่อยมือไปจากเธออีกแล้ว
ชายหนุ่มครอบครองยอดอกอิม กลืนกินความหวานจากร่างกายสาว
เขากอบกุ่มฟอนเฟิน สลับครอบครองยอดอกซ้ายขวาอย่างไม่ให้
น้อยหน้ากัน กระทั่งพริมาภากรี้กับจะต่อต้านไม่อยู่ มือเล็กจิกลง
บนศีรษะของเขาแน่นราวกับจะระบายอารมณ์ข้างในออกมา ดร้สตัน
เลื่อนฝ่ามือลงต่ำ แล้วจึงหยุดสัมผัสที่ใจกลางร่างของหญิงสาว
เขารู้ได้ว่าเธอสะท้านเฮือกไปทั้งตัวในตอนที่เขาแทรกฝ่ามือเข้าไป
ในแพนตี้ตัวน้อย ซึ่งเป็นอารมณ์เพียงขึ้นเดียวบนร่างกายของเธอ

“อ๊ะ...”

พริมาภากรี้ร้องครางออกมาอย่างห้ามไม่อยู่ เธอถลึงตาใส่เขา
ในตอนที่เขาแตะต้องใจกลางกลีบกุหลาบงาม แต่ดร้สตันกลับยิ่ง
พึงพอใจที่ทำให้เธอไม่อาจต้านทานความรู้สึกของตัวเองได้

เขาสอดปลายนิ้วแตะต้องใจกลางร่างหญิงสาว เร่งเร้ากระตุ้น
ให้เธอยิ่งตื่นเตลิดมากขึ้น ขณะที่พริมาภากรี้หอบหายใจสะท้าน เธอ
เหมือนกับไร้เรี่ยวแรงและถูกควบคุมโดยดร้สตัน ก่อนจะกรี๊ดร้อง
ออกมาอีกครั้งอย่างห้ามไม่อยู่เมื่อชายหนุ่มรุกล้ำเข้าสู่ภายในร่างกาย

เธออย่างไม่บอกกล่าว

หญิงสาวเจ็บแปลบ รู้สึกคับแน่นไปหมด เธอหอบหายใจ สะท้านขึ้นลงขณะที่ถูกคนตรงหน้ารังแกกันอย่างไม่ปราณีเลยสักนิด และเพราะไม่รู้จะระบายความรู้สึกนี้ของตนเองอย่างไร เธอจึงจิกปลายเล็บลงบนหัวไหล่ของชายหนุ่ม ยิ่งเขารังแกเธอมากแค่ไหน เธอก็ยิ่งจิกไหล่เขาแน่นขึ้นเท่านั้น ความรู้สึกชานเสียวในยามที่ถูกเขาปลุกเร้าทำให้พริมาภาไม่อาจต่อต้านได้เลย กระทั่งความรู้สึกพุ่งสูงมากขึ้นเรื่อยๆ ดร็อสตันก็หยุดมือ ยามเมื่อยึดตัวขึ้นมองสบตาเธอ เขาก็เหยียดยิ้มอย่างพึงพอใจราวกับเป็นผู้ชนะ

พริมาภาเกลียดรอยยิ้มนั้น ขณะเดียวกันก็ไม่อาจต้านทานได้ เธอมองเขาที่ผลจากร่างกายเธอ ดึงทิ้งเสื้อผ้าตัวเองออกจากกาย สูงใหญ่อย่างรวดเร็ว เปิดเผยเนื้อตัวที่เต็มไปด้วยกล้ามเนื้องดงามอย่างไม่มีอายสักนิด โดยไม่รู้เลยว่าดร็อสตันเองก็มองสำรวจร่างกายงดงามของเธอด้วยสายตาหลงใหลไม่แพ้กัน เขามองร่างงามที่กำลังจะครอบครองเป็นเจ้าของด้วยความรู้สึกตื่นเต้น ยิ่งในตอนนี้ที่เธอตื่นเตลิดและเต็มไปด้วยความปรารถนาเพราะเขา ดร็อสตันก็แทบจะทนไม่ไหว อยากแทรกกายเข้าไปครอบครองเรือนกายงดงาม ตีตราพรหมจูบไปทั่วร่างนี้ให้รู้ว่าเขาคือเจ้าของเธอ ความปวดร้าวจากแก่นกายทำให้เขาแทบควบคุมตัวเองไม่อยู่ แต่ถึงอย่างนั้นเพราะรู้ว่าเธอยังไม่เคยกับความสัมพันธ์อันใกล้ชิดนี้ จึงพยายามทำให้เธอพร้อมให้มากที่สุด

แต่เขาก็แทบจะทนไม่ไหวแล้ว

หญิงสาวหลบสายตาเขา ขณะที่คิดจะเบี่ยงกายหลบหนี กลับถูกคนตัวสูงใหญ่กว่ากดลงกับเตียงใหญ่อีกครั้ง และถูกเขาจูบลงบนก้นลิปปากนุ่มหนักๆ อีกหน เรียวลิ้นของชายหนุ่มสอดแทรกเข้ามาพัวพันหยอกเย้ากับเรียวลิ้นเธอ กระตุ้นให้พริมาภาแทบหายใจ

ไม่ออก ขณะสัมผัสเพียงน้อยนิดที่เขาตะตองร่างกายเธอก็ทำให้เธอตัวสั่นด้วยความช้ำเสียวยากจะหยุดยั้งได้

“อ้า...”

เธอไม่อาจกลั้นเสียงร้องครางของตัวเองเอาไว้ได้ในยามที่ถูกชายหนุ่มกระตุ้นเร้าอีกหน ความรู้สึกช้ำซ่าไปทั่วตัวกำลังทรมาณให้เธอได้อาย เธอซุกหน้ากับซอกคอของเขาในตอนที่ดริสตันยอมปล่อยริมฝีปากของเธอให้เป็นอิสระ หญิงสาวตัดสินใจตอบโต้ชายหนุ่มคืนกลับไปบ้างด้วยการขบพันลงบนไหล่แน่นๆ ของเขา เหมือนที่เขาทำกับเธอ ถึงแรงมันจะต่างกันก็เถอะ แต่เธอไม่สนใจหรอก

ดริสตันเองก็แทบจะข่มตัวเองเอาไว้ไม่ไหวแล้วเช่นเดียวกัน เขากระตุ้นร่างเล็กให้ตื่นเตลิดอีกครั้ง กายแกร่งของเขาปวดร้าวและเต็มไปด้วยความต้องการที่ไม่อาจต้านทานได้อีกต่อไป เขาคิดว่าหญิงสาวพร้อมแล้วก่อนจะแยกท่อนขาเรียวสวยออกจากกัน ขณะที่ค่อยๆ แทรกตัวเข้าสู่ความอ่อนนุ่มที่เขาโหยหา และเพียงแค่นี้เข้าไปนิดเดียวเท่านั้น ความคับแน่นก็ทำให้ดริสตันแทบจะทนไม่ไหว เขาชะงักในตอนที่ยุติงสาวครางตัวสั่นและเกร็งไปทั้งร่าง

“ฮือ เจ็บ”

พริมาภาร้องประท้วง มือเล็กกระดมทุบตีลงบนแผ่นหลังกว้างหวังให้เขาหยุด เพราะเขากำลังทำให้เธอเจ็บ มันคับแน่นและแทบจะทำให้เธอแตกสลายเสียยิ่งกว่าตอนก่อนหน้านี่เสียอีก

“พีช...”

ดริสตันครางเรียกชื่อเธอเป็นครั้งแรก เขาหยุด ไม่ได้เดินหน้า แต่ก็ไม่ได้ถอยหนี ชายหนุ่มใช้มือข้างหนึ่งไล่เซ็ดเหงื่อที่ผุดซึมขึ้นมาบนหน้าผากเล็กอย่างอ่อนโยน ขณะที่ปลุกปลอบเธอว่า

“อย่าเกร็ง มันจะยิ่งเจ็บ”

“ไม่ไหว พี่แดนหยุดเถอะ”

หญิงสาวตอบกลับเสียงสั้น ดวงตาพร่ำมัวเพราะความเจ็บและความรู้สึกช้ำเสียที่หลงเหลืออยู่ในกาย ตัวตนของเขาที่สัมผัสครูดสีกับช่องทางอ่อนนุ่มที่ไวต่อสัมผัสนั้นทำให้เธอได้แต่ตัวสั่นเทาภายใต้ร่างของเขา

และก่อนที่เธอจะได้ผลักไสให้เขาปล่อยเธอไปอีกหน ชายหนุ่มก็จูบริมฝีปากเธออีกครั้ง จูบร้อนแรงและเต็มไปด้วยความเรียกร้องที่ทำให้เธอไม่อาจต้านทาน สมองเธอว่างเปล่าจนแทบไม่เหลือความคิดอะไรแล้ว ความรู้สึกของเธอถูกเขาปลุกเร้าขึ้นมาอีกหน เนื้อตัวที่เกร็งแน่นเริ่มคลายออก และเป็นช่วงเวลาเดียวกับที่ดรัสตันฉวยโอกาสนั้นผลักไสกายแกร่งเข้าหาความอ่อนนุ่มค้ำแน่นจนสุด

พริมาภาถึงกับครางออกมาด้วยความเจ็บ เขากำลังทำให้เธอแตกสลายเพราะการเข้าหาโดยที่เธอไม่ทันตั้งตัว เธอหอบหายใจราวกับเหนื่อยล้ามาเนิ่นนานในตอนที่เขาปล่อยริมฝีปากเธอให้เป็นอิสระ แต่ถึงอย่างนั้นพริมาภาที่รับรู้ได้ถึงเรียวกปากนุ่มร้อนที่ลากไล่พรมจูบไปทั่วดวงหน้าของเธอ ตอนนั้นเองถึงได้รับรู้ว่าเธอกำลังน้ำตาไหลออกมาด้วยความเจ็บที่เขาเป็นคนทำ

พริมาภาทุบมือลงบนไหล่แข็งของเขาเต็มแรงเป็นการตอบโต้เอาคืน แต่เขาไม่สะทกสะท้านหรือเจ็บสักนิด ขณะที่ยังคงกดตัวเองอยู่ภายในร่างกายเธอ ความรู้สึกค้ำแน่นนั้นเหมือนจะพรากลมหายใจของเธอโดยที่เธอไม่อาจตั้งตัวได้เลย

“พี่แดน! อ๊ะ!”

พริมาภาถึงกับร้องครางออกมาเสียงหลงในตอนที่ชายหนุ่มเริ่มเคลื่อนไหวย เขาถอยห่างออกไปก่อนจะแทรกกายเข้าหาเธออีกครั้ง สัมผัสที่เสียดสีในกายเธอทำให้ลมหายใจของพริมาภาแทบจะหลุดหาย เธอช้ำเสียและยังคงเจ็บในทุกสัมผัสที่เขา

แทรกลึกเข้ามา แต่ถึงอย่างนั้นก็ไม่อาจปฏิเสธตัวตนได้เลย

“พีช...พีชดีที่สุดเลย”

ชายหนุ่มเอ่ยตรงเสียงแหบพร่าและเต็มไปด้วยความปรารถนา ความคับแน่นของช่องทางนุ้มนั้นทำให้เขาแทบจะทนไม่ไหว เธอทำให้ใจเขาจะขาดรอนไปกับทุกสัมผัสที่เธอมีต่อเขา ชายหนุ่ม เคลื่อนสะโพกเข้าหาร่างงามมากยิ่งขึ้นในตอนที่ไม่อาจห้ามปรามตัวเองให้นุ้มนวลกับเธอได้อีกต่อไปแล้ว

อารมณ์พิศวาสของเขาก็เหมือนกับไฟที่กำลังโหมกระหน่ำ ยากจะหยุดยั้ง และร้อนแรงราวกับจะเผาผลาญทุกความรู้สึกให้มอดไหม้เป็นจุณ ไม่อาจต้านทาน ได้แต่ปล่อยให้ตัวเองถูกชักนำไปจนถึงจุดหมายปลายทาง ปริมาณเองหรือจะต้านทานได้ในตอนสุดท้ายเธอรับรู้ได้ถึงอารมณ์ช่านเสียวของตนเองที่เพิ่มมากขึ้น มันพุ่งสูงเสียดจนเธอที่ไม่เคยรับรู้ถึงความรู้สึกนี้มาก่อน ไม่อาจจัดการมันได้ หญิงสาวถอดร่างสูงใหญ่แน่น ร้องครางเสียงหวานเป็นการระบายความรู้สึกที่อัดแน่นอยู่ในกายให้บรรเทาเบาบางลง กระทั่งร่างกายเธอไม่อาจต้านทานไหว ทุกการแทรกสอดของกายแกร่งนั้นเหมือนจะพาเอาทุกสิ่งทุกอย่างในตัวเธอไปกับเขาด้วย หญิงสาวครีดิร้องออกมาเมื่อรู้สึกเหมือนระเบิดพรั่งพราย สมองเธอขาวโพลน ขณะที่ร่างกายเธอบีบรัดเขาแน่นจนดริสตันเองก็ไม่อาจทานทนไหวเช่นเดียวกัน เขาสบถพิมพ์ข้างหูเธออยู่สองสามคำ เป็นคำพูดที่ทำให้เธอหน้าแดงก่ำก่อนที่จะรู้สึกถึงแรงขับเคลื่อนที่เขาแทรกสอดเข้ามาหาเธอมากยิ่งขึ้น และในที่สุดเขาก็ร้องเสียงต่ำในลำคอ กัดเซ่ตัวเองนั่งค้างอยู่ในกายเธอพร้อมกับปลดปล่อยสายธารรัก ขณะที่ปริมาณไม่อาจห้ามปรามได้ เธอทิ้งตัวลงบนเตียงนุ่มด้วยความรู้สึกอ่อนล้าไปทั้งตัว

ปริมาณาคิดว่าทุกอย่างน่าจะจบลงแล้วในตอนที่เขาผละไป

จากร่างกายของเธอ หญิงสาวเม้มปากแน่น ตัดสินใจพลิกตัวหันหลังให้อีกฝ่าย เธอไม่เอายากมองหน้าเขาสักนิด แต่เธอคิดผิด ดูเหมือนดรัสตันที่เพิ่งปลดปล่อยไปนั้นจะยังไม่พอเลยสักนิด เธอตัวลั่นเทาในอ้อมกอดของเขาในยามที่เขาดึงเธอเข้ามาหาจากทางด้านหลัง จะเห็นเขาลงจากเตียง ฝ่ามือใหญ่กอบกุ่มทรงอกอิมของเธอ ดึงเธอให้แนบชิดกับความต้องการที่ยังไม่มอดดับของเขา และก่อนที่พริมาภาจะต่อต้าน ชายหนุ่มก็ใช้ความชำนาญที่มีมากกว่า แทรกตัวเองเข้าหาเธอจากทางด้านหลัง ใจพริมาภาถึงกับลั่นจนแทบควบคุมไม่อยู่ เธอร้องครางอย่างซ่านเสียวในทุกๆ สัมผัส จากนั้นดรัสตันก็ปลุกเร้าชักนำให้เธอเข้าสู่อารมณ์พิศวาสที่ถูกเขาจุดขึ้นมาอีกหนอย่างยากที่จะต่อต้าน

ร่างกายของเธอคล้ายกับตกอยู่ภายใต้อำนาจของเขา ไม่อาจต้านทานได้ ได้แต่ปล่อยให้เขาครอบครอง ชักเชิดตามที่เขาปรารถนา

พริมาภาปล่อยทุกอย่างไปโดยไม่คิดอะไร ทว่าถึงอย่างนั้น ความขมขื่นใจบางอย่างก็แทรกซึมอยู่ในใจของเธอ

เธอจะหย่า...พอหมดวันนี้ไปแล้ว พรุ่งนี้...

...พรุ่งนี้อิสราภาก็จะเป็นของเธอแล้ว...

